

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BAL VE BUZ SERİSİ KİTAP III

YAPRAKLAR ve BUZ TACI

SHANNON MAYER
KELLY ST. CLARE

Shannon Mayer, fantastik kurgu ve paranormal romantizm türlerinde çok satan eserleriyle, güçlü dünya kurguları ve karakter dinamikleriyle tanınan bir yazardır. *Bal ve Buz* serisinde Mayer, karanlık masalsı atmosferi, tehlikeli büyü sistemlerini ve yüksek tempolu çatışmaları ustalıkla kurgulayarak hikâyenin sert ve epik yönünü inşa etmiştir. Güç, ihanet ve hayatta kalma temalarını ön plana çıkaran anlatımıyla seri boyunca gerilimi canlı tutarak fantastik evrenin sınırlarını derinleştirmiştir.

Kelly ST. Clare, romantik fantastik türde duygusal yoğunluğu ve karakter ilişkilerini merkezine alan anlatımıyla tanınan bir yazardır. *Bal ve Buz* serisinde ST. Clare, politik entrikalar, güç dengeleri ve tutkulu ilişkileri ön plana çıkararak hikâyenin duygusal ve romantik katmanını güçlendirmiştir. Karakterlerin iç çatışmaları, bağlılıkları ve dönüşümleri üzerinden ilerleyen anlatımı, serinin yalnızca bir fantastik macera değil, aynı zamanda güçlü bir romantik gerilim sunmasını sağlamıştır.

YAPRAKLAR VE BUZ TACI

Bal ve Buz Serisi
Üçüncü Kitap

Kelly St. Clare
Shannon Mayer

Çeviren: Sera Deniz Savaşan

YAPRAKLAR VE BUZ TACI

Özgün Adı: A CROWN OF PETALS AND ICE

Çeviren: Sera Deniz Savaşan

Genel Yayın Yönetmeni: Sude İlter Kahramanoğlu

Editör: Fulya Yıldız

Redaksiyon: Ceylin İlter

Son Okuma: İrem Küçük

Kapak Tasarım: Mertcan Ermiş

Sayfa Tasarım: Ren Kitap

Baskı: Şubat 2026

ISBN: 978-625-8691-05-4

Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2026 Ren Kitap

© Copyright 2021 by Shannon Mayer and Kelly St. Clare

Bu kitabın Türkçe yayın hakları JABberwocky Literary Agency, Inc. tarafından AnatoliaLit Agency aracılığıyla Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8

Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:

Vizyon Basımevi

Beylikdüzü Organize Sanayi Bölgesi

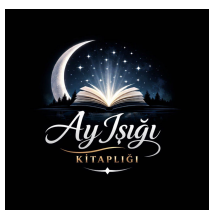
Orkide Cad. No: 1/Z

Beylikdüzü-İstanbul

vizyonbasimevi.com.tr Tel: 0212 671 61 51

Sertifika No: 52098

YAPRAKLAR *ve* BUZ TACI

Kelly St. Clare

Shannon Mayer

Her zamanki gibi, Kallik, Cinth, Faolan ve bu dünyadaki tüm karakterleri bizim dünyamıza getirmemize yardım eden editörlerimize, öncelikli okurlarımıza, beta okurlarımıza* ve yorum yapanlara teşekkür ederiz.

Siz olmadan bunu başaramazdık.

@ayisigikitap

* Editöryel süreçte yazara destek olan okuyucu grupları. -ç.n.

Birinci Bölüm

Yüksek arkalıklı koltuğa, her gün üzerinde oturuyormuşum gibi oturmaya çalıştım. Stüdyo ışıkları her zaman etrafımda kurulmuş, farklı açılarda yüzüme yaklaştırılmış en az iki kamera olması normal bir olaymış, Seelie Şatosu'nun kraliyet odasında uyumam ve bulunmam alelade bir durummuş gibi.

Enerjik ve acayip agresif insan muhabir, gözlerimin içine baktı. “İnsan popülasyonu anlaşılacağı üzere son olaylardan ötürü endişeli ve huzursuz, Kraliçe Kallik. Süregelen güvenliğimiz konusunda bize ne gibi güvenceler verebilirsiniz?”

İnsanlara bahsedemeyeceğim özet şuydu: İki hafta önce, Rubezahl isimli fey dev, onu uzaklaştırmak için hayatını feda eden Unseelielerden Kraliçe Elisavana tarafından Tepealtı'nda hapsedildi. Ancak bu diyarı terk etmeden önce, sürülmüşler ordusunu Unimak üzerine salarak fey saraylarına giden yolda önüne çıkan -insan olsun ya da olmasın- her şeyi yok etti. İnsanların sayısının bizden elli kat fazla olduğu ve çok sayıda toplu katliam silahı bulundurdıkları düşünüldüğünde bu ikincil hasar büyük bir sorundu.

“Söz konusu olan feyin icabına bakıldı,” diye cevapladım, ürpertici dejavu hissi üzerime geliyordu. “Akıbetini kontrol altında tutmaya çalışıyoruz, şimdiye kadar da çabalarımız başarıyla sonuçlandı.”

Sınıflandırılıp Seelie Sarayı’nı yönetmeye başladığımdan beri bu, insanlarla ilk röportajımdı. Ancak CTN, CMM ya da bu gazeteci hangi ajanstan geliyorsa, cevaplar almak için peşime düşen ilk insan veya fey değildi. Babamın eski danışmanları en iyi yanıtı vermem konusunda beni yetiştirmişti ve röportaj vermek için bu kadının en iyi kişi olduğunu söylemişti. Şimdiye kadar söylediklerimi rüyamda bile dile getirebilirdim.

İnsan, kalın gözlüklerinin üzerinden soğuk bakışlarını bana sabitleyerek öne eğildi. “Yani, bu fey canlısının, bu... *devin*, geri dönüp çocuklarımıza zarar vermesine imkân yok mu?”

Bir omzumu kaldırdım. “Bildiğim kadarıyla hayır. Yine de ihtimal dışı değil sanırım. O çok yaşlı ve güçlü.” Ayrıca asırlık hayatında kimsenin hakkını vermediği kadar becerikli biriydi. Sarayları fethetmek arzusuyla özel çayını kullanarak durmadan yüzlerce sürülmüşün beynini yıkamıştı.

Sol tarafımda sırayla duran Seelie danışmanlarım sesli nefesler aldılar. Ne? Ah doğru, yanlış kelimeler.

“Alaska Üçgeni’nde bilinen bir fey popülasyonu var,” dedi kadın akabinde. “Son yıllarda bölgedeki insan ölümleri ve kaybolma vakaları korkutucu sayılara fırladı. Bunun arkasında da mı sizin türünüz bulunuyor?”

Bakışlarımı sabit tutarak başımı eğdim. “Ne ima etmeye çalışıyorsunuz?”

Muhabir iki kez gözlerini kırptıktan sonra kameralardan birine dönüp gülümsemesini genişletti. “Ben CNN’den Emily, az

önce tahta yeni geçen Kraliçe Kallik’le yakından kişisel bir görüşme gerçekleştirdik. Sıradaki haberimiz: çocuklara fey güvenliği konusunu nasıl açabiliriz? Ayrıca bu belirsiz zamanlarda, insan ırkı kimliğini dış türlerin ihlalinden nasıl koruyacak? Kültürel özerkliğimizin korunmasıyla ilgili bu akşamki özel bölümümüzü kaçırmayın.”

Kaşlarım diğer kameraların varlığını hatırlayamadan neredeyse havaya kalkmışlardı.

Sadece... vay canına.

Kameralar, ardından da hızla ışıklar kapandı. Gazeteci, hâlâ yerinde duran geniş gülümsemesiyle elini bana uzattı. “Teşekkür ederim, Kallik.”

Eline bakakaldım, sonra küçük bir yanım Unimak’ta genelde maruz kaldığımız *selfie* meraklısı turistlerden biri olmadığını takdir ederek bakışlarımı yüzüne çevirdim. Geri kalan yanım ise insanların kendilerini korumaları gereken bir tür istilacı olduğumuzla ilgili varsayımına gücenmişti. “Aslına bakılırsa, Kraliçe Kallik olacak.”

Gülümsemesi sıcak bir tepside eriyen buz gibi akıp gitti.

Kadını geçirmeyi danışmanlarıma bırakarak ayağa kalktım, balkona doğru döndüm ve pelerinin boynumdaki ağır zincirlerini açtım. Kumaşı toparlayıp en yakındaki yatakla koltuk karışımı mobilyanın üzerine fırlattım. Omuzlarımı yuvarlayarak dikkatimi bileklerimi saran altın zırh eldivenlere çevirdim. Onlar da pelerinin üzerine indiler.

“Majesteleri...” Adını unuttuğum bir danışman eğildi. “Son yorumunuzun insan halkı tarafından yanlış yorumlanması olası. Bir yol haritasına ihtiyacımız var, ayrıca insanların sorgulamalarına nasıl daha iyi yanıtlar vermemiz gerektiğiyle ilgili karar vermek için toplanmalıyız.”

Korkuluklara dayanarak pencerenin altındaki bölücü nehir manzarasını izledim. Bir yanı Seelie’ydi. Diğer yanı Unseelie. Aynı benim gibi. “Sence beni bir şekilde yanlış anlayıp Rubezahl’ın çocuklarına zarar vermek için geri dönmeyeceğini farz ettiklerini mi düşünüyorsun?”

“Hayır, Kraliçe Kallik. Size kesinlikle inanacaklarını düşünüyoruz.”

Derin bir nefes verdim. “Öyleyse, sorun nedir?”

Sürüklediği ayak sesleri neredeyse tereddüdü kadar sinir bozucuydu. “İnsanlarla olan durumlar belirsiz. Bu konuyu uzunca tartıştık.”

Doğru. Yalan söylemenin kime yarar sağladığını anlamıyordum. Rubezahl açıkça saraylara karşı intikam istiyordu, ancak uzun zaman önce onu Üçgen’e süren feylere olduğu kadar sihir sahibi olmayan komşularımıza karşı da nefret barındırıyordu. Sahte güvenceler onları ya da bizi nasıl koruyacaktı? En azından pusuya yatmış olan tehlikeden haberdar olmalıydı.

Özetle, politika konusunda berbattım ya da yalnızca umurumda değildi. “Yarın bir iki telefon görüşmesi yaparım.”

Ne olursa olsun bunu yapmayı planlamıştım. Danışmanlarım gözden geçirmem gereken upuzun bir liste vermişlerdi. Çeşitli insan liderler ve insan ‘içine çıkmış’ olmayan diğer ırkların liderleri: kurt adamlar, vampirler, cadılar, iblisler gibi. Sonra diğer fey sarayları vardı.

Herkes yeni kraliçeden bir parça istiyordu. Karma kraliçeden. İdare etmeyi umdukları kraliçe.

Danışman oyalanıyordu; ona bakmasam da zihnimde bir balık gibi ağzını açıp kapadığı imgesi belirdi.

“Beni yalnız bırak,” dedim. “Hepiniz. Odayı boşaltın. Bu akşam bir daha rahatsız edilmek istemiyorum.”

Kraliçe olmanın avantajları: insanlar sıradan istekleri teredüt etmeden dinlerdi. Bir dakika içinde huzur içinde yalnız kalmıştım.

Hem de tam zamanında.

Güneş, doğudaki Unseelie sıradağlarının üzerinde kayboldu. Şu an batı sınırında yaşadığıma benzer bir başka şato, Unseelie tarafındaki dağ yamacının ortasında dramatik bir çıkıntı hâlinde uzanıyordu.

Ortasında benimkine benzer bir balkon vardı.

Sönen gün ışığında gözlerim, bir figürün -bir adamın- karaltısını seçebilecek kadar iyi görüyordu. Kim olduğunu anlamak için dürbüne ihtiyacım yoktu.

Faolan'la saray işlerini tartışmak için buluşmadığımız günlerde burada vakit geçirmeye karar vermiştik. Bir kolumu kaldırdım, bir saniye sonra Lan da karşılık olarak kendininkini kaldırdı.

Kalbim sıkışsa da bu gerekli bir hamleydi. Kâhin beni *tüm* feylerin kraliçesi ilan etmiş olabilirdi ama gerçek o kadar da kabul edilebilir ya da basit değildi. Saraylarımız yüzlerce yıl birbirine paralel, fiziksel olarak yakın fakat yine de *tamamen* ayrı çalışmışlardı. Toplumlarımız, kıyafetlerden görgü kurallarına ve saray içi kurallara kadar farklıydı. Onları bir gecede birleştirmek aptalca olurdu.

Bu yüzden, Elisavanna'nın ölümünün ardından Lan'ı Unseelie Sarayı'nın naibi olarak seçtim. Bu görevi istememişti ancak tanıdığım ve güvendiğim tek Unseelie oydu. Onun dışındaki tek seçenek *benim* karanlık şatoda ikamet etmemdi, bu da Adair'le Josef amcayı Seelie Sarayı'ndaki sinsilikleriyle baş başa bırakmam anlamına geliyordu. Bu herkes için felâketle sonuçlanacak bir hamle olurdu. Bunu görmek için Kâhin olmama gerek yoktu.

Liderlik pozisyonumu Lan'ın kendi görevini istemediği kadar istemiyordum, bu konuda hiç şüphe yoktu.

Ancak ne olursa olsun elimden gelenin en iyisini yapacaktım. Hükümdarlık için en iyi seçenek olduğuma inandığımdan değil, Kâhin başarıya giden tek yolun bulunduğum yerde olduğunu söylediği içindi.

Tanrıçam, ne karmaşa ama.

Elimi indirerek olduğum yerde durup figürü seyrettim. O da aynısını yaptı. Sık sık ışık kaybolana kadar kendi balkonlarımızda dururduk.

Kral Aleksandr'la Kraliçe Elisavanna'nın yıllarca yaptığı bu muydu? Aleni şekilde birlikte olmayı arzulamışlar mıydı?

Özlerini birleştirip beni bir insanın rahmine yerleştirmeye karar verdiklerinde birbirlerine âşıklar mıydı?

Artık her ikisi de ölüydü, bu yüzden gerçeği hiçbir zaman öğrenemeyecektim.

Güneş kayboldu; Lan yerinde kalmış olsa da fey gözlerim bile onu seçemiyordu artık.

“Her zaman böyle olmayacak,” diye fısıldadım. Lanet olsun ki Lan'la birbirimize olan duygularımızı saklamamıza gerek kalmadığı, birbirimize dokunabildiğimiz, güldüğümüz ve yalnızca *var olabildiğimiz* Tepealtı'ndaki o inanılmaz günler çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

Arkamdan gelen mutlu bir iç çekiş sesi sıçramama sebep oldu.

“Cidden çok tatlı,” dedi Cinth.

Geriye bakarak bir kaşımı kaldırdım. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Siz ikiniz birbirinize el sallamak için her gece alacakaranlıkta buraya geliyorsunuz. Evet, fikrimin arkasıdayım. Kesinlikle çok sevimli.”

Arkadaşımı ve akıllıca davranarak yanında getirdiği bir tepsi dolusu unlu mamulü dikkatle süzdüm. “Pek de tatlı hissettirmiyor, sana o kadarını söyleyebilirim.”

İfadesi yumuşadı. “Biliyorum, Alli ama siz gerçeksiniz, bu da çoğu kişinin bulabileceğinden fazlası. Aynısını kendim için istememe sebep oluyor.”

Dudaklarımdan bir kıkırtı kaçtı. “Bunca zaman sonra bir adamda karar kılmak mı istiyorsun? Jackson seni ne kadar zamandır ikna etmeye çalışıyor?”

“Belki on yıldır. Sadece... birinin arkasını kolladığını ya da ne olursa olsun senin için *orada* olduğunu bilmek güzel.” Başını iki yana salladı. “İkinizi bir arada görmeden önce bunun mümkün olduğuna inanmazdım.”

Bu arkadaşımdan gelen küçük bir itiraf değildi. Erkekleri tavlamakta zorluk çekmemişti, hatta ona bir çocuğun geçit törenine çekilmesi gibi üşüşüyorlardı. Jackson’la olan bir dargın bir barışık ilişkilerinin dışında ilişkileri ciddiye aldığını hiç görmemişim. “Seni anlıyorum. Ben de Lan’la böyle hissediyorum.” İstediyimi bilmediğim bir güvenlik.

Koşulsuz aşk.

İniş çıkışlarımız olmadığı anlamına gelmiyordu fakat karşıt şatolarda olma durumumuz dışında hepsinin geride kaldığını umuyordum.

Vahamete benzeyen şeye uzandım. Adını, amaçlanandan daha fazlasını yemenize neden olmasından alan bir hamur işiydi.

Cinth elime tokat attı. “Kötü.”

Ağzımdan bir kahkaha kaçtı. “Sen şimdi tüm feylerin kraliçesine tokat mı attın?”

Genzinden güldü. “Seni eskiden yıkardım. Bu yüzden evet, attım. Bununla bir sorunun mu var?”

Son birkaç haftadır sorunum *olmayan* tek şeydi bu. “Neyi yanlış yapıyorum? Bunun için de mi gözlerimi kapatmam gerekiyor?”

Cinth her zaman en son icatlarının tadına bakmam için onlardan getirirdi, genellikle de garip isteklerde bulunurdu.

Seelie baş aşçısı, Rubezahl’ın tecrit edilmesi gereken sürülmüş ajanlarından biri olarak yakalanınca işi arkadaşşıma vermiştim. Anında şikâyet edenler, Cinth’in senelerce Unimak’ta görmedikleri bruadarı pişirmesiyle çenelerini kapatmışlardı.

“Mümkün olduğunca çok duyuya hitap etmek istiyorum,” diye mırıldandı. Bir elinde tepsiyle diğer elini kaldırıp parmaklarını oynattı. Emriyle birlikte çok güzel turkuaz sihri dans ederek, vahametlerin üzerine pudra şekeri gibi dökülen sis benzeri bir yağmura dönüştü. “*Şimdi,*” deyip sustu.

Sihirle kaplı vahameti dikkatle seçip bir ısırık alırken neredeyse saygılıydım. Sihir, önce yüzümü gevşeten, sonra da omzumdaki ve sırtımdaki gerginliği alan yumuşak, sıcak bir dalgayla içime işledi. Uyuşukluk, fırtınadan sonra gelen serin bir esinti gibi lezzetli, fındıksı tatlılığın yolunu açtı. Nefes verdim; ağzımda yavaşça dağılırken tadına ve hissin zevkine varıyordum.

“Bunu nasıl yaptın?” diye mırıldandım boğuk bir sesle.

Yüzünde ukala bir ifade vardı. “Harika, değil mi?”

Süreci hakkında soru sormamam gerektiğini bilmeliydim.

“Bunu tanımlamak için lezzetli demek az kalır. Bu uhrevi bir tat.”

İşıldayarak tepsiye baktı. Arkadaşımanın hayatıma kattığı normallik için hiç bu kadar müteşekkir hissetmediğimi Lugh bilirdi.

“İnsanla olan röportaj nasıl geçti?”

“Batırdım.”

Cinth sırtıttı. “Bu danışmanlarının neden telaş içinde olduğunu açıklıyor.”

Dudaklarım seğirdi. “Bu onları oyalar.”

Gerçi yarın şüphesiz bunun bedelini ödeyecektim. Bir sonraki gün de. Ondan sonraki gün de.

“Çok yoruldu,” dedi Cinth. “Seni rahat bırakayım. Yarın görüşür müyüz?”

“İyi fikir.” Muhtemelen havalı bir ismi olan küçük, yuvarlak masaya dikkatle bir vahamet daha bırakmak için durdu. Ardından odadan telaşla çıkarken ona el salladım.

Yatak. Sonunda.

Bu asillere haklarını vermeliydim; bütün gün konuşmak, hareket etmek ve belli bir şekilde görünmek, eğitimin yapmadığı kadar enerjimi çekiyordu. Başımdan altın tacı çıkarıp yine bir masanın üzerine yerleştirdim -bu seferki üçgen bir masaydı- sonra anlaşılan Seelie Kraliçesi’nin giymesi beklenen canlı, kaliteli kumaşlardan oluşan kıyafet katmanlarını çıkardım. Elbiseleri reddetmiştim, bu yüzden bana arkası önünden daha uzun, belinden sıkıca bağlanan, katların balonlaşarak elbise benzeri bir görünüm kazandırdığı yakalı tunikler tasarlamışlardı. Her neyse. İçindeyken dövüşebiliyorsam memnun olurum.

Kapı isteksizce çalındığında, “Hayır, teşekkür ederim,” diye seslendim oyalanmadan.

Zavallı hizmetçiler. Onların yardımlarını yalnızca sabahları kabul ediyordum. Yeterince iyilerdi ama konsey üyelerine rapor veriyorlarsa hiç şaşırımdım.

Basit, beyaz bir gecelik giyerek yastığımın altına bir hançer sıkıştırdım ve Unseelie Kraliçesi’nin, yani namıdiğer sevgili annemin bana verdiği kılıçlardan birini yatağın boş olan yarısına

serdim. Diğeri komodinin üzerindeydi. Sonra ilk vahametimin kalan yarısını ağzıma atıp yatağa yerleşerek, etkilerinin hayatımda yattığım en yumuşak yatağa yığılmamı sağlamasını bekledim.

Gözlerim titreyerek kapandı.

Vücudum gittikçe ısınıp ağırlaştı.

Ayrıca biri suratıma doğru nefes alıp veriyordu.

Bilincim tekrar açılarak oturdum; hançerim çoktan elimdeydi. Kendimi bir ruhun gövdesinin içinden göz kırparken buldum. “Ah... bunun için özür dilerim.” Rehberime bakarak tekrar uzandım. “Geri döndün!”

Gülümsediğinde bir aşinalık hissettim. Bazı şeyler insanlar arasında sıkı bir bağ oluştururdu; bu ruh da bir zamanlar Rubezahl’ı yenip diyarlar arasındaki bağlantıyı korumak için gittiğim yoldan gitmişti ama başarısız olmuştu. Her gün yapmayı beklediğim bir şeydi bu.

“*Merhabalar, Tüm Feylerin Kraliçesi,*” dedi kadın, sesi hafifçe yankılanıyordu.

Sırıttım. “Sadece Kallik yeterli.”

“*Yine de Tüm Feylerin Kraliçesi sensin.*”

“Olmak istediğim şey değil,” diye itiraf ettim karanlıkta.

Başını sallayıp süzülerek yatağın kenarına tünedi.

Bana dikkatle bakmaya devam edince bir omzumu kaldırdım. “Alışırım. Dürüst olmak gerekirse, zaten ne yapmak istediğimi bilmiyordum. Bu herhangi bir şey kadar iyi. En azından artık arkamı kollamama gerek kalmayacak.” *Aynı şekilde.*

Aptal değildim. Hâlâ bir sürü düşmanım olduğunu biliyordum.

“*Tepealtı’na ulaştın. Memnun oldum. Ayrıca Tepealtı’nın sözcüsü, kanlı feyin testini de geçtin.*”

Devon Tepealtı'nın sözcüsü müydü? Gerçekten mi? "Sanırım öyle. Gerçi çok yol kat etmiş sayılmam."

"Senden öncekilerden daha ileri gittin." Sözlerinde hüznün vardı, eğer yapabilseydim şu an ona sarılıyor olurdum. Ne sebeple olursa olsun sarılan tiplerden değildim. Sadece onunla ilgili bildiğim bir şey vardı.

Onun yerine yanağımı kaşıdım. "Sanırım. Rubezahl şimdilik gitti. Her şey eskisinden daha iyi."

Ruh başını iki yana salladı. "Dev yalnızca uygun zamanı kolluyor, Tüm Feylerin Kraliçesi çünkü değerli Tepealtı'na erişimi kaybetmenin bedelini biliyor."

Hah?

"Bu tamamen kurmacaydı. Tepealtı'ndan uzak durmak deliliğe sebep olmuyor. Ruby bunu herkesi paniğe sokup kendi tarafına çekmek için uydurdu. Bu-"

İfadesi değişmedi.

Derin bir nefes verdim. "Anlat bana. Bedeli ne? Yoksa beni burada bekletecek misin?"

Hafifçe gülümsedi. "Bugün, bundan sonra hangi yolu seçersen seç, seni göreceğim son gün olacak. Hiçbirinde ben olmayacağım. Bildiğim ve paylaşabileceğim şey şu."

Dudaklarımı yalayarak tekrar doğruldum. Bu yeniydi. En azından kan dökmeden ya da biraz yumruklanmadan hiç cevap alamamıştım.

"Tepealtı'ndan yoksun bir fey kuşkusuz zayıf bir feydir," dedi ruh. "Sihirleri bir hatıraya dönüşene kadar aylar, yıllar, on yıllar geçtikçe zayıflar. Tepealtı, enerjisi ve özüyle olan bağlantımızı tazeler. Bu onun gücüdür. Rubezahl da bunu çok iyi biliyor. Dünya-daki feyler Tepealtı'ndan o kadar uzun zamandır uzak kaldılar ki

yakında bedelini ödemeye başlayacaklar. Yakında daha karanlık, daha uğursuz bu güce dayanak hâline gelecekler.”

Karanlık ve uğursuz, Rubezahl’ı oldukça özetlemişti. Ağzım kurudu. “Eğer bu iş uzarsa buradaki feyler sihirlerini mi kaybederler?” Gözlerimi yumdum. “Bunun olmasını bekleyecek.”

“İkiniz de eninde sonunda buluşacağınız yeri seçme hakkına sahipsiniz.”

Bunu çözmesi daha zordu. Onu uzun bir süre inceledim. “Tepealtı’na gidebilirim. Bunu demek istiyorsun fakat Rubezahl’ın da buraya geri dönebileceğini mi söylüyorsun?”

Ruh başını eğdi.

Örtüyü üzerimden atıp odanın içinde volta attım. Geri dönebilirdi. *Kahretsin.* Kâhin’in uğursuz beyanından sonra asıl meselenin bu olduğunu düşünmüştüm. *Sorun onun kilitli olması değil. Sorun, Tepealtı’nın açılması gerektiği, yoksa buradaki sihir ölür. Sonuçta Tepealtı’nın açılmasıyla ne olmasını bekliyorsun, Karahindiba?*

Yoksa yollardan bahsetmezdi. “Savaşı ona götürmem gerektiğini mi söylüyorsun?”

“Bu henüz belli değil.” Elimi tutmak için hareket etti ancak parmakları benimkilerin içinden geçti.

Midem kasıldı. Diğer sorularımı yutkunarak geçtim ve onun yerine, “Bu seni son görüşüm mü? Neden?” diye sordum.

Bakışları benimkilerle buluştu. *“Çünkü bir rehberin yardım edebileceği noktayı geçtin. Senden önce kimse bu kadar ileri gidememişti. Artık önümüzdeki yol, başarına engel olmadan yardım edebilecek herkes için bilinmez.”*

Her şeyi gören ama zincirlere bağlı Kâhin gibi. “Ne pahasına olursa olsun, teşekkür ederim. Bizi kara kelpisine yönlendirerek

sığınaktan kurtardın. Sen olmasan burada olmazdım.”

“Benimle burada olmazdın,” diye karşılık verdi kadın. “Bu yüzden, bir kız kardeşten ayrılmak bana acı verse de başarısızlığımın senin gelecekteki başarını yönlendirmiş olabileceğini bile-rek daha rahat ayrılıyorum. Yanlış yolu seçmeseydim hiç tanış-mamış olacaktık.”

Donup kaldım, sonra ağır ağır yatakta yanına oturdum. “Kız kardeş mi?”

Sadece kendisinin duyabildiği bir sesi dinliyormuş gibi başı-nı eğdi, sonra her kim konuşuyorsa ona başını salladı. “Hoşça kal, Tüm Feylerin Kraliçesi. Zaferin beni ısıtacaktır. Aynı kendi türü-müzü koruma umudu uğruna her şeyi feda eden ebeveynlerimizin kalplerini ısıtacağı gibi. Artık son umudumuz sensin, canım.”

Öne doğru eğildiğinde kapalı kapımın arkasından sesler yükselmeye başladı: çarpışan kılıçların çınlaması.

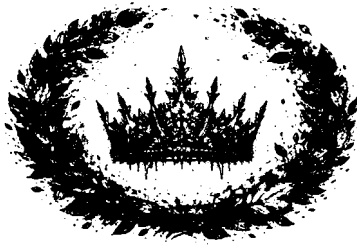
Eh, kahretsin, bu iyi değildi.

“Hoşça kal, kız kardeşim.” Dudaklarını yanağımın üzerinde havada tuttu ve çok uzakta olmayan bariz soruna rağmen göğsüm inip kalkarak kıpırdamadan oturdum.

“Hoşça kal,” diye mırıldandım.

Ruhani rehberim -başka bir dönemden kız kardeşim- solma-ya başladı ancak kapının ardından çılgınlık yükseldikçe kendime geldim. “Bekle! Söylesene. Rubezahl ne zaman geri dönecek? Nasıl?” Bu kadarını bilirim daha iyi hazırlanırdım.

Kapalı kapıya bir bakış attı. Ben de aynısını yapınca savaş sesleri kapının ardından yankılandı ve garip bir kaliteyle çınladı. “Canım, çoktan geri döndü.”

İkinci Bölüm

Bir haftadan kısa bir süredir tüm feylerin kraliçesiydim ve şimdiden hükümdarlığıma meydan okunuyordu.

Muhteşem.

Arka duvardan derilerimi, tuniğimi ve hafif zırhımı kapıp kış bahçesinden dışarı fırladım.

“Bres’i çağır,” diye bağırdım yan odadan başını uzatan hizmetliye. Yanından hızla geçerken önümden sıçrayarak çekildi. “Benimle savaş odasında buluşmasını söyle.” Tamam, daha önce oraya girmemiştim ama orası babamla Bres’in düzenli olarak buluşup güvenlikle ilgili görüştükleri yerd.

Bazı danışmanların, Seelieleri bir kadın yönettiği için artık savaş odasının olmayacağı hakkında mırıldandıklarına kulak misafiri olmuş olabilirdim. Pislikler. Gerekirse zor yoldan öğreneceklerdi.

Hareket ederken, büyüyle dokunmuş kalın deri zırhı yerine bağladım. Sadece iki kılıcımı almak için duraksadım. Silahlanmış ve zırhlanmış hâlde, çarpışan metallerin karşı tarafındaki girişten hızla çıktım. Dövüşü başkalarına bırakmak bana ızdırap veriyordu ama artık sadece kendimi düşünemezdim.

Şatoya hışımla girmemle hizmetliler dağıldı. Çok fazla kat, çok fazla gereksiz oda vardı. Hepsinden olabildiğince hızla geçmem gerekiyordu, bu da genellikle arka taraftan çıkmadığım için pek de kolay değildi.

“Josef’i savaşı odasına getir,” diye bağırdım, kendini yolumdan çeken bir danışmana. Amcama karşı düşkünlüğüm olmamasına rağmen burada benden daha fazla bulunmuştu. Benim bilmediğim bir şey biliyor olabilirdi. “Bir de Unseelie Sarayı’na saldırı altında olduğumuzun haberini gönder!” diye omzumun üzerinden bağırdım.

“Öyle miyiz?” dedi danışman zayıf bir sesle.

Belki öten sirenler ya da şatonun kapısında bir ordu yoktu ama bunun, onun tarzı olmadığını bilecek kadar Rubezahl’ı tanıyordum. Karda yürür, izini belli etmezdi. Beni öldürmek için suikastçı gönderirdi.

Beklemediğimiz anda bizi vururdu.

“Buraya nasıl bu kadar çabuk gelebildi?” diye homurdandım. Dev, diyarlar arasında gezmekle ilgili benim bilmediğim bir şey biliyordu.

Savaş odasının dışında aniden durdum. Haritalar, kitaplar ortalığa saçılmıştı. Kafa büyüklüğündeki küreler odanın çevresine dizilmiş, zeminden tavana doğru dairesel hareketlerle süzülüyordu. Farklı sahneler gösterip duruyordu; bazıları yüzleri bile gösteriyordu. Bana bunların diyarlar ve insanlara göz kulak olmak için kullanıldığı söylenmişti. Ajan televizyonunun fey versiyonu; yalnızca bu daha etkiliydi.

“Bana Rubezahl’ı göster,” diye bağırdım.

Kürelerden biri çırpınarak yakınlaştığında hızla döndüm. İçindeki sis dağılırken bir sahneyi ortaya çıkardı.

Arkadaşım ve akıl hocam olduğunu düşündüğüm dev görüş

alanına girdi ancak görüntü ne yaptığını görebilmem için fazla yakındı. Burnuyla dişlerinin arasında sıkıştırdığı pipodan uzaklaşıp, çevresindeki alanı daha iyi görebilmek için küreyi eğmeye çalıştım.

Ancak nafileydi.

“Odaklanmaz,” dedi Bres arkamdan. “Nedenini bilmiyoruz ama neyin peşinde olduğunu göremiyoruz. Kürelerden hiçbirisi asla yüzünü ya da eylemlerini göstermez.”

Kaşlarımı çatarak küreyi ittim. “Rubezahl Unimak’ta bir yerlerde. Adamları şatoda. Kapımın dışında metal çınlamaları duydum.”

“Şatoda mı?” diye sordu Bres, diğerleriyle bakışarak. “Muhafızlardan hiçbirisi bir saldırı rapor etmedi.”

Oysa ben *duymuştum*.

Kaşlarım kalktı. Belki de bu kız kardeşimin işiydi, bir nevi uyarıydı. Savaş sesleri yankılanıp alışılmadık bir biçimde çınlamıştı. “Belki bu konuda yanılıyorum ancak Rubezahl çoktan Unimak’ta.”

“Unseelie Kraliçesi’nin onu öldürdüğünü sanıyordum.” Bres büyük masanın etrafında dolanıp baştaki sandalyeye oturdu. Kaşlarımı kaldırmak istememe rağmen bunu yapmadım. Masadaki yerime oturmak kesinlikle bir meydan okumaydı.

“Hayır.” Masanın üzerine yaslandım. “Kraliçenin ölümü, onu Tepealtı’na itti. Bir geçit açmak için her şeyini verdi.” En azından Kâhin’in bana anlattığı buydu. Yeterince sihirli güce sahip birinin ölümü, dünyalar arasındaki örtünün yırtılmasına neden olabilirdi. O zaman bile geçit, yalnızca gündönümü gecesi diyarlar arasında belli bir zayıflığa sebep olduğundan dolayı açılmıştı. Elisavanna bunu biliyordu ve vakit kazanmamız için kullanmıştı. Ancak bu bize hiçbirimizin düşündüğü kadar zaman tanımamıştı.

Bir hafta. Sadece bir hafta. *Nasıl* oldu da şimdiden buradaydı? Bu savaşa hazır değildim, henüz değil.

“Peki nerede o?”

Tanıdık ses, omurgam boyunca beni tırmalayan pürüzlü tırnaklar gibiydi. Arkamı dönüp o sesin ait olduğu kadına bakmaya zahmet bile etmedim. “Adair, seni çağırmadım. Ayrıca zindanda çürümediğin için şanslısın, bu yüzden fikrimi değiştirip sana yeni, demirden koca bir daire vermeden önce gözümün önünden kaybol.”

“Gerçekten, Majesteleri, yüce halkımızın politikalarına ilişkin görüşlerimi sunarken narin damarınıza bastığımın farkında değildim.”

Ona döndüğümde başı öne eğik, derin bir reverans yapıyordu. Yine de prensipte onu ezmek istiyordum. “Babamı tam olarak nasıl öldürdün?”

Nefesini tuttu. Başını o kadar hızlı kaldırmıştı ki boynunu kırmaması mucizeydi. “Katiyen öyle bir şey yapmadım!”

Sihrim içimi doldururken gözlerimi ona kilitledim; yavaşça göz temasını keserek onun yerine omzumun üzerinde odaklanacak bir yer buldu.

“Yalanlarını başka bir zaman tartışacağız,” dedim hafifçe. Rubezahl gerçek yüzünü göstermiş olsa da babamın öldürülmesindeki şüphelerim çoğunlukla ona yönelmişti. *Her ikisi* de ölümden kazançlı çıkardı; *her ikisi* de tahta çıkmayı arzuluyordu.

Yine de ikilemde kaldığımı Adair’in bilmesine gerek yoktu. Sonuçta beni zindana kapatıp, boğarak idam ettirmeye karar vermişti.

Bres boğazını temizledi. “Devin neden burada olduğunu düşünüyorsun? Tabii buradaysa.”

Tanrıçam, lanet olsun, o da bana inanmıyordu. Şimdi de kız

kardeşimin ruhunun uyarısından şüphelenmeye başlıyordum. Bunu öğrenmenin bir tek yolu vardı. Gözlerimi kırıp küreyi tekrar kendime çektim. “Bana ayın çocuklarını göster.”

Bir imge canlanarak Unimak adasının en güney ucunda toplanan alayı, onların arkasındaki bir dizi gemiyi gösterdi. Kendi aralarında ayın çocukları olarak bilinen sürülmüş feylerle doluydular. Bazılarını tanıyor, çoğunu tanımıyordum. Dağınık sakalların sayısına bakılırsa vahşi feyler de onlara katılmışlardı. Onları kimin yönettiği konusunda hiçbir yanılsama yoktu. Rubezahl geri dönmüştü.

Ağzının açık kalışından acımasız bir zevk alarak Bres’e baktım. “Artık bana inanıyor musun?”

“Ordunu harekete geçirmelisin, General!” diye bağırdı Adair.

Ona doğru döndüm. “Aptal. Hayatını aptalca sırtımlar ve gülümsemelerle geçirmiş biri olarak bununla başa çıkabilecek deneyime sahip olduğunu mu sanıyorsun? Çık dışarı. Şimdi!” Sözlerimin arkasına sihirli bir güç de katarak yolladığım beyaz yıldırım, Adair’in kışına çarptıktan sonra odanın içinde dans etti. Adair çılgık atıp, bir elinde yarı dolu şarap kadehi, diğerinde de çoğunluğu boş şişeye aylak aylak odaya giren Josef’i neredeyse devirerek odadan çıktı.

“Yeğenim, senin için ne yapabilirim?” diye sordu Josef, sanki hava durumunu tartışıyormuşuz gibi.

Küreyi işaret ettim. “Misafirlerimiz var. Bres’le birlikte ulak olarak gidip, burada ne aradıklarını öğrenmenizi istiyorum. Şimdilik iyiyi oynayacağız. Onlara karşı dikkatli olduğumuzu düşününler.”

Bres genzinden güldü. “Sen bir aptalsın. Kıyılarında bir ordu var ve sen onlarla konuşmak mı istiyorsun?”

Elimden geldiğince ifademi yumuşattım. “Az önce *burada* olduklarına bile inanmıyordun. Bu işi, dünyamızı insanlar için bir hedef hâline *getirmeden* yapmamızı önerebilir miyim?”

Bres’in ifadesi sertleşti, yine de başını hafifçe salladı. “Elbette.”

Daha iyi görebilmek için küreyi çevirdim. Ordu güney sınırına doğru koşmuyor, silahlarını hazırlamıyordu. Bir kamp *kuruyorlardı*.

Toy değildim. Bir savaş için gelmişlerdi fakat anlaşılmaya varıp bu şekilde pazarlık ederek feylerin hayatlarını kurtarabileceğim bir imkân varsa, o zaman bunu değerlendirirdim.

Ellerimi arkamda kenetledim. “İkiniz de elçi olarak gideceksiniz. Daha fazlası değil. Dikkatli olun, yine de çok büyük bir tehlike altında olmamalısınız. Rubezahl... medeni görünmeyi sever. Sadece çayından içmeyin ve çok yaklaşmayın.”

Bres buna daha da gücümüş gibi görünüyordu ancak ne düşündüğünü umursamıyordum. Yıllarca akıl hocalığımı yapmıştı fakat Adair’in babamı öldürdüğüme dair asılsız suçlamalarına arka çıktıktan sonra saygımı kaybetmişti. “Eğer yeterince yüksek rütbeli elçiler göndermezsem Rubezahl gücendir. Şimdilik onun sessiz kalmasını istiyorum. Burada bekleyip kürelerden izlemeye devam edeceğim. Eğer fazladan yardıma ihtiyacınız olursa, size gönderileceğinden emin olabilirsiniz.”

Josef omuzlarını silkti. “Bana göre hava hoş. Gezmek için güzel bir gün, değil mi, dostum?” Bres’in omzuna şaplak atmaya çalıştı ama kaçırıp tökezledi.

İnlememi engelledim.

“Benimle ahırlarda buluş,” diye tersledi Bres Josef’i. Sesi sertti ve boynundaki zonklayan damar bir göstergeyse öfkesinin kırılma noktasına çok yakın olduğu belliydi. Josef gider gitmez

eski eğitmenim bana çıkıştı. “Hangi oyunu oynuyorsun?”

“Josef’in konumu Rubezahl’ı gücendirmeyecek kadar yüksek ama onu yitirirsek çok şey kaybetmiş olmayacağımız kadar düşük.” Devasa strateji masasının üzerindeki kâğıtları karıştırdım; onlara gerçekten bakmak istediğimden değil de... gündelik işlerle uğraşıyormuş gibi görünmek istediğimden bunu yapıyordum. “Başka müttefiklerimizin olup olmadığını görmek için birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor.”

“Müttefik mi? Diğer fey saraylarından mı bahsediyorsun? İrlanda ve Louisiana bir asırdan fazladır birbirleriyle görüşmüyor, ayrıca-”

“Git, devle konuş. Ona verebileceğin resmî bir mektup yazarım.”

Bres hareket etmediğinde az önce işgal ettiği masanın başındaki sandalyeye oturdum. “Çekilebilirsin.”

Keskin bir selam vererek topuklarının üzerinde dönüp gitti.

En azından bu turu kazanmıştım. Boş bir kâğıt, tüy kalem ve bir kavanoz mürekkep aldım. Kalemi kâğıdın üzerinde tutarak duraksadım, ne demem gerektiğini bilmiyordum. Kapının çalınmasıyla başımı kaldırdım.

Tanımadığım bir hizmetli yeni ütülenmiş üniformasıyla orada duruyordu. “Evet?”

“Majesteleri, bir elçi geldi...” Sertçe yutkundum. “Vahşi feylerin kralı, Rubezahl’dan.”

Vahşi feylerin kralı demek.

Belki de Bres’le Josef’in gitmesine gerek yoktu. “Taht odasını boşalt ve onları orada beklet. Benim için Bres’i de çağır.” Duraksadım. “Cinth, Rowan ve Breckan’ı da. O üçü gölgelerin içinde duracaklar.”

Etrafımdaki insanların çoğuna güvenmiyordum. Hyacinth

istisnasızdı. Rowan'la Bracken... şey, daha önce bana sırtlarını çevirmişlerdi ama onlarla birlikte eğitim almıştım. Onları çoğu insandan daha iyi tanıyordum; eğer onlara tamamen güvenmiyorsam bile *sınırlarımı* anladığıma güveniyordum. Bu da doğal olarak onlarla diğerlerinden daha rahat olmamı sağlıyordu. Ayrıca her ikisinin de olayları benden farklı gördüklerini biliyordum, bu da oldukça değerliydi.

Gözlerimi kapatıp Lan'ın da burada benimle olmasını diledim. Bu liderlik işinde benden daha iyiydi. Naibim olarak şimdiden Unseelie Sarayı ellerindeydi.

“Bunu istemiyorum,” diye fısıldadım kendi kendime.

Hiçbir zaman bir taç istememiştim. Hâlâ da istemiyordum. Ben... ailemi, arkadaşlarımı ve özgürlüğümü istiyordum. Gerçi kendime acımamın anlamı yoktu; bu kaçak yaşamının bir adım ilerisiydi. Kendime acıma duygusundan sarsılarak çıkıp devasa taht odasına doğru ilerledim.

Oraya ulaştığımda saray idarecisi Salli bekliyordu. Ağzı açık kaldı. “Majesteleri. Oraya bu şekilde görünerek giremezsiniz-”

“Hiç ter dökmeden onları ikiye bölecekmişim gibi mi?” Yanından hızla geçtim. “Evet, görünebilirim.”

Taht odası istediğim gibi boşaltılmamıştı. Adair'le Josef oradaydı, aynı şekilde saray halkının yarısı da. Bres Adair'in diğer tarafında duruyordu.

Basit bir isteğimin yerine getirilmemesiyle yapılan bu bariz saygısızlık karşısında kanım yavaşça kaynamaya başladı. Diz çökmüş bekleyen elçiye bakma zahmetine bile girmedim. Sadece başının eğik olduğunu, saçlarıyla yüzünü bir başlığın örttüğünü fark ettim.

Bunu oynayabileceğim iki yol vardı: Çılgılık atarak herkesi buradan çıkarmak ya da sanki tüm bu tanıkların burada olmasını

istemişim gibi elçiyle konuşmak, bu da Adair’le Bres’in kazanmasına izin vermek demektir. Bunu onların yaptığından hiç şüphem yoktu.

Uzun vadede bunların ikisi de işe yaramazdı.

“Anlıyorum,” dedim hafifçe, odadaki herkesin duyması için sihrimle sesimi yükseltmişim. Feylerden birkaçı yere baktı ancak Adair sadece gülümsüyordu, gözleri buz gibiydi. O ve Bres beni köşeye sıkıştırdıklarını sanıyorlardı.

Bunu görecektik.

“Rowan, öne çık,” diye emrettim.

Eski sınıf arkadaşım ileri adım atarak bir yumruğu yerde olacak şekilde önümde eğildi. “Majesteleri.”

“Anlaşılan generalimiz Bres en basit komutu bile aklında tutamıyor.” Eski eğitmenimle göz göze gelerek insan içinde beni inkâr etmesi için ona meydan okudum.

Burun delikleri açılarak tüm vücudu kaskatı kesildi.

“General Bres, görevinden tümenden azledilerek genç feylerin eğitimi için görevlendirildin. Bir sonraki neslin yeteneklerinde yükselişe geçmelerini görmenin seni ne kadar neşelendirdiğini biliyorum.” Dudaklarım kıvrıldı ve Bres sıkıca başını eğdi.

“Majesteleri.”

Sesi boğuluyormuş gibi çıkmıştı.

Güzel.

Bir zamanlar arkadaşım dediğim kişiye baktım. Yargılanmamışların final testinde yaptığı hatadan önce bir dönem ona güvenmişim bile. Geriye bakıp düşününce, yaptıkları... gerçek kötülükle karşılaştırıldığında önemsiz görünüyordu. Artık yorumunun, taşıdığım iltihaplı yaralara isabet ettiğini kabul edebildim. İnsanlar ikinci bir şansı hak ederlerdi. Üç değil. Ancak ikiyle

yapabilirdim. “Rowan. Yeminin.”

Bir yumruğunu kalbine vurdu. “Ben, Sarı Evi’nden Rowan, kılıcımı Kraliçe Kallik’in emirlerine itaat etmeye bağlıyım. Bunda başarısız olursam, bu dünyadaki yerimden feragat ediyorum.”

Yeminini etmesiyle parmak uçlarımda sihirsel bir sıcaklık hissettim.

Rowan yukarı bakıp sesini alçalttı. “Yemin edilmiş olsa da yine de bu şekilde hareket ederdim. Aynı hatayı iki kez yapmam.”

Bunu bilmek güzel. Zaman bunu gösterecekti. Demek istediğim, bu adamla birlikte yıllarca eğitim görmüştüm. Onun, daha kolay ve kaba tercihler yapabilmesi mümkünken nazik tercihler yaptığını görmüştüm. Ayrıca iş stratejiye geldiğinde sınıfımızın en iyisi olduğunu hatırlıyordum, bu yüzden onu el altında tutmak fena olmazdı. Başımı salladım. “Asker, ilk gündemin bu odayı boşaltmak olacak. Derhâl.” Tahtın önünde durup bekledim.

Rowan saniyeler içinde ayaktaydı; Bracken’ın yardımıyla birkaç saniyede grubu harekete geçirdi. Verimliliğinden ne kadar etkilendiğimi belli etmemeye çalıştım ama etkilenmişim.

Adair hışımla dışarı fırladığında Bres’le Josef de peşi sıra arkasındaydılar. Adair giderek büyüyen bir endişe kaynağıydı ama o anda onun saçmalıklarıyla uğraşacak vaktim yoktu. O da bunu biliyordu. İşte tam da bu yüzden yanlışlıkla güç gösterisi yapmayı seçmişti.

Cinth sessizce arkamdan yanaştı. “Peki ya ben?”

“Geride kal, lütfen. Kaçırabileceğim şeyler olabilir, iyi dinle,” diye mırıldandım.

Omzuma hafifçe vurup göze çarpmamak için duvarın dibine doğru yürüdü.

Elçiyi incelemek için birkaç dakika bekledim. Zayıf, bir fey

için çok zayıftı, ayrıca Bres'in rütbesinin düşürülmesi dramı ve Rowan'ın yemini sırasında bir kez bile kıpırdamamıştı.

Ana kapı çarparak kapandı.

“Bracken, odayı mühürle,” diye emrettim.

“Elbette, Majesteleri.”

“Etrafta kimse yokken yaptıklarından değil, teşekkürler.”

Sırıtıp kapıdan kapıya geçerek kimse kulaklarıyla ya da sihirle dinleyemesin diye hepsini mühürledi. İş bittiğinde Rubezahl'ın elçisine hitap etmek için platformdan indim.

“Bana devden ne haber getirdin?” *Bana bakın, neredeyse gerçek bir hükümdar gibi konuşuyorum.*

Elçi kafasını eğik tuttu, bu da sözlerinin boğuk çıkmasına sebep oluyordu. “Rubezahl arzuladığı her şeyi elde edene kadar durmayacak. Onu öldürmek zorundasın.”

Tamam.

Başımı eğdim. “Sen onun adına burada değil misin?”

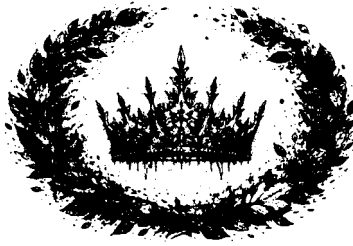
Pelerinli vücuttan bir ürperti dalgalandı. “Kaçmak için bir şansım vardı, ben de değerlendirdim. O... benim ve halkımız için en iyisini yaptığını iddia ederek beni çok uzun süre incitti. Ancak Rubezahl insanları kendi amaçları için kullanıyor. Aynı sizi kullandığı gibi.”

Pelerinli figürün kim olduğunu anladığım an içimden bir ürperti geçti. Tek bir düşünceye tutunup kafamın içinde tekrarladım. *Bence saçın çok güzel.*

Kızdan bir kıkırtı yükselerek pelerininin katlarından elini çıkartıp başlığını indirdi. “Sizi kandırabileceğimi düşünmüyordum, Kraliçe Kallik. Zihin okuyucu olabilirim ama asıl gören *sizsiniz.*”

Ben de onu görmüştüm.

Şimdi asıl soru: onunla ne yapmam gerekiyordu?

Üçüncü Bölüm

Beyaz saçlı mystica feye gözlerimi dikmiş bakıyordum. “Her ne için geldiysen beklemek zorunda. Kelimenin tam anlamıyla kapımın önünde bir ordu var.”

Hızla ayağa kalktı. “Hayır, bunu duymanız gerekiyor.”

“Bu da Rubezahl benden önce davranmak isterse beni geciktirmenin en ideal yolu olurdu,” dedim gözlerimi kısarak.

“Ne yapmanız gerekiyorsa yapın.” İki elini havaya kaldırdı. “Ancak benim teklifimi kabul etmemeniz kesinlikle aptallık olur. Zihin okuyabiliyorum, Kraliçe Kallik. *Tüm* zihinleri.”

Rubezahl’ın bile mi? diye düşündüm, onu yakından inceleyerek.

“*Rubezahl*’ın bile,” dedi başını sallayarak. “Bu yüzden emrinizdeki kişilerle göndereceğiniz herhangi resmî bir mektubun göz ardı edileceğini söyleyebilirim. *Rubezahl* barış müzakereleri için burada değil. Hiçbir zaman da olmadı. Bir noktada böyle bir yola girebilirdi ancak zihninde artık bu yol kapalı.”

Şakaklarımı ovma isteğime direndim. “Düşüncelerimi okuyabildiğine göre beni ikna etmek için tam olarak ne söylemen gerektiğini biliyoursundur sanırım.”

Sesi sert bir ton kazandı. “Evet, türümün böyle bir namı var. En azından bizden geriye kalanların. Bu yüzden yok edildik; bu da beni, ‘sürülmüşlerin koruyucusunun’ bir silaha çevirmesi için yeterince savunmasız kılmıştı.”

Başımı kaldırdım. *Kahretsin*. Bunun için vaktim yoktu. Ancak haklıydı. Eğer Ruby’nin aleyhine döndüyse o zaman elindeki bilgi çok değerli olabilirdi. Feylerin hayatlarını kurtarabilirdi. İnsanların hayatlarını. Onunla yirmi dakikalığına konuşmam bu savaşı önleyebilirdi.

Mystica feyi eğildi. “Ben de bu yüzden buradayım. Yüreğiniz samimi.”

“Lanet olsun ki öyle,” dedi Cinth, duvarın yanındaki yerinden.

“Ve...” Feyin gözleri arkadaşşıma kaydı. “En yakınınız ve en sevdiklerinizin de yürekleri samimi. Sadece siz değil, kalbinizde taht kurmuş olanlar da güvenilir. Sadece içinde iyiliği barındırmıyorsunuz, aynı zamanda diğerlerinin içindekini tanıma yeteneğiniz de var. Tecrübelerime göre bu oldukça ender görülen bir özellik.”

Ellerimi sırtımda kenetledim. “Rowan.” Ona doğru baktığımda, onu odağını Cinth’den ayırmaya çalışırken yakaladım.

Ağına yakalanmış biri daha.

“Kallik,” dedi, eğilip arkadaşşıma hızla bir bakış daha atarak.

Tanrıçam beni penislerden ve konsantre olamama kabiliyetlerinden korusun. Lan’inki dışında. “Ordumuzu beklemeye al. Her an harekete geçmeye hazır olmalılar. Oradaki ordumuzla da aynısını yapması için Unseelie naibine haber yolla. Sonra da Rubezahl’a mesaj iletmek için kraliçenin muhafızlarından birkaç kişi al. Ona, yüzyıllar içinde Üçgen’e sürülen feylerin kaldıkları bu zor durumu anladığımı söyle. Onunla ya da ayın çocukların-

dan bir temsilciyle, bir arada gelecek kurmak için çalışmak üzere görüşmek istiyorum. Bu sözcüler benim saraylarımdayken zarar görmeyecekler. Eğer on iki saat içinde bağlantı kurulmazsa, devam eden sessizliğini ve buradaki varlığını bir savaş ilanı olarak dikkate alacağım.” Duraksadım. “Ayrıca iyi niyet göstergesi olarak bana mystica feyini gönderdiği için ona teşekkür et.”

Önümdeki beyaz saçlı fey irkildi.

Ona bir bakış attım. *Her iki tarafa da oynamayı planlıyorsan diye.*

Pembe dudaklarından küçük bir iç çekiş kaçtı ama yine de başını eğdi. “Rubezahl çok sinirlenecek.”

Bu kadarını bekliyordum.

Rowan botunun topuklarını birbirine çarptı. “Evet, Majesteleri. Derhâl.”

İğrenç. Bu ‘Majesteleri’ olayı boğazıma takılmış lokma gibiydi ama Rowan şu ana kadar beni etkilemeyi başarmıştı. “Bana olabildiğince çabuk rapor ver.”

Tekrar eğilip, kızarmadan önce bir kez daha Cinth’e bakarak taht odasından hızla çıktı. Gerçekten mi? Rowan bir süre yetimhanede kalmıştı ama sözde şanslılardandı. Birkaç yıl sonra bir fey ailesi tarafından evlat edinilmişti. Anlaşılan *yetişkin* Cinth’i tecrübe etmemişti.

Başımı iki yana sallayıp tahta baktım. Bunun üzerinde on dakika otursam kığım uyuşurdu. Josef amcanın genellikle kraliyettekilerle oturduğu yakındaki masaya doğru giderek bir sandalyeye oturdum ve ahşap yüzeye parmağımı vurmaya başladım. Rubezahl mesajımı dikkate almayabilirdi ama yine de *denemeye değerdi*. On iki saatten sonra öyle ya da böyle cevabımı alacaktım. Derin bir nefes alıp mystica feyine odaklanarak yanımdaki

sandalyeyi işaret ettim. “Tamam, konuş. Başboşlarla olan anlaşmazlığı hızla barışçıl bir sona erdirecek herhangi bir öneriyi dinlemekten mutluluk duyarım.”

Neredeyse süzölmek olarak sınıflandırabileceğim kadar zarif bir hareketle parmaklarını masanın üzerinde kenetleyip beni inceleyerek söylediğimi yaptı. “Rubezahl”la ilk tanıştığım da kesinlikle genç ve saf bir fey değildim. O zaman bile benim gibi çok kişi yoktu, ayrıca varlığımızdan çekinmeyen diğer feyleri ender bulurduk. Bizi avlıyorlardı, köle yapıp kötüler tarafından kullanılıyorduk, artık bizden yalnızca bir avuç kişi kalmıştı.” Dudakları kıvrıldı. “Rubezahl çekinenlerden değildi. Bundan da fazlası, seninki gibi bir kalbi vardı.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Harika.”

Bir omzunu kaldırdı. “Hâlâ öyle.”

Fazlasıyla harika.

Sırıltması genişledi. “Kötü insanların sorunu şu: içinde bulundukları kötü duruma inanıyorlar. Dünyayı görmüş olsam da onun özel türdeki kötülüğünü görmemiştim.” Keskin bakışları benimkilerle buluştu. “İnsanlar açıkça adi olduklarında işler çok daha kolay. Bir de, eh, karşılaştığım kötü muameleden sonra iyileşmeme yardım ettiğinde birçok uyarı işaretini göz ardı etmiştim. Onun kötü adam olmasını istemiyordum. O zamanlar daha çok kahramanım gibiydi.”

Evet, ben de aynı bu şekilde hissetmiştim. “Sana da mı çayını içirdi?”

Şaşırtıcı bir şekilde, başını iki yana salladı. “Hayır, asla çayından vermedi. Bu görmezden geldiğim için pişman olduğum bariz, büyük bir uyarı işaretiydi. Benim... tabiri caizse bu işte parmağım vardı.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum, dikkatim keskinleşiyordu.

Kısa bir süreliğine gözlerini kapattı. “Rubezahl’ın başıboş topluluğundan bazı üyeleri alması gereken bir zaman vardı. Vahşi feyler vahşi olmaktan oldukça memnunnlardı. Kanun çiğneyen sürülmüşler de kanun çiğnemekten memnunnlardı. Barışçıl başıboşlar ise hayatlarını basitçe, anlaşmazlığa düşmeden yaşamak istiyorlardı. Rubezahl’la ben -o zamanlar- fey toplumunun kurallarını ve kısıtlamalarını değiştirmenin tek yolunun başıboşların bir araya gelmesi olduğuna inanıyorduk. İlgi görüyorduk ancak tutarlı bir hızda değildi. Tarafımıza kazandığımız her kişi potansiyel bir zayıflıktı. Saraylar için potansiyel ajanlar. Eğer saraylar, hafife alınmayacak bir güç hâline gelmeden önce bir araya geldiğimizi öğrenirlerse bizi kolayca ezerlerdi. Büyümemiz katlanarak artmalıydı. Ancak öyle olmuyordu. Birlikte sabahın erken saatlerine kadar imkânsız nasıl başaracağımızı düşünürdük. Ta ki Rubezahl isteksizce, ya da o zamanlar öyle olduğunu sanıyordum, kanımın özelliklerinden bahsedene kadar.”

Geriye yaslandım. “Hangi özellikler?” Çoğu insan mystica feylerin hâlâ var olduklarından tamamen bihaberdi. Temel özelliklerinin dışında onlar hakkında çok az şey biliyordum.

Tereddüt etti. “Lütfen bu bilgileri kendim için büyük bir risk alarak açıkladığımı anlayın. Zihin okumak bir mesele, ancak halkın geneli mystica feylerinin düşüncüyü değiştirme ve diğerlerinin zihinlerini yok etme yeteneğine sahip olduklarını öğrenirse, bu tamamen başka bir mesele olur. Kanımız, güce aç feylerin bir zamanlar bizi avlama sebepleriydi.”

Bir parmağımı hafifçe masaya vurdum. “Söylesene, şu noktada Ruby’nin gerçek niyetini nasıl oldu da okuyamadın?”

“Sürülmüşlerin koruyucusu azımsanamayacak miktarda sihire sahip,” diye karşılık verdi. “Ayrıca bazı feylerin yaptığı gibi doğuştan beni engelleme yeteneğine sahip olmasa da düşüncelerini korumasına ya da yansıtma şeklini değiştirmesine imkân sağlayan, büyük bir ustalık ve incelikle kullandığı bir nesneye sahip.”

Gözümü kırptım. “Arpı.”

“Evet. Onu uzun bir süre bana karşı kullandı. Sarayları dize getirmenin o kızgın ve incinmiş olduğum günlerde bana cazip geldiğini inkâr etmesem de, Üçgen liderlerini bize katılmaya ikna etmeye yardımcı olacak bir demleme çay hazırlamak için kanımı bağışlamayı kabul etmemde arpın etkili olduğunu söyleyebiliriz.”

Birden tüm taşlar yerine oturdu. Sığınakta, ona incinip incinmediğini sormuştum. Acı çekiyordu ve fark edebileceğim kadar kaygılıydı. “Çayın içinde senin kanın var.”

Mystica feyi yutkundu. “Öyle. Hatta Rubezahl’ın, kanımı istediği gibi bükebilmesi için ihtiyacı olan belli başlı büyüü bulmasına da yardım ettim. Büyü kayıp ve gömülü olsa da onu ele geçirmeyi başarmıştım.” Çenesi kasıldı.

Doğal olarak zihin büyüünü yapabilen kişi oydu ancak Rubezahl kancalarını ona tamamen geçirmişti. “Sana bunu yaptığı için üzgünüm.”

Gözleri şaşkınlıkla genişledi. “Öyle misiniz?”

“En azından senin türünden köleleştirilmiş diğerlerine gardiyanlarını sevmeleri önceden öğretilmemişti. Herhâlde bir noktadan sonra ona kan vermeyi kesmeyi denedin?”

“Onun bazı sapkın düşünceleri ve hareketleri konusundaki endişelerim kaçınamayacağım kadar büyüdü,” dedi fey. “Çayı, ikna etmeyi düşündüklerinin zihinlerini açmak için

kullanmıyordu. Bunu, onların rahatsızlıklarını ve korkularını azaltmak için de kullanmıyordu. Demimizi düşünceleri ve inançları geçersiz kılmak, gündemini başıboşların beyinlerine sokmak için kullanıyordu.”

Gerçek midemi bulandırıyor, özellikle kendim de yakın zamanda kurbanı olduğum içindi. “Onda senin kanından ne kadar var?”

“Yakın zamanda daha fazlasını aldı. Zorla. Kazanabilmesi için yeterince var, eğer sorduğunuz buysa. Altındakiler o kadar uzun zamandır çay tükettiler ki artık sadece ara sıra tazelemeye ihtiyaç duyuyorlar. Sadece beş, on yılda bir. Onları asırlarca baskı altında tutabilir.”

Kahretsin. “Daha fazlasını almaması önemli.” Hem onun hem de bizim iyiliğimiz için. Gerçi herkesin iyiliği için. Başboşların, çay ve Ruby’nin arpi olmasa ne seçeceklerini kim bilirdi? Ordusunun da beyni yıkanmıştı. Bütünüyle. Başkasının onlar için seçtiği eylemlerin sonuçlarına katlanmak zorunda kalarak kapana kısılmışlardı.

Bir elimi yüzümde gezdirdim.

Siktir. Orduları onu öldürmek için nasıl gönderebilirdim?

“Biliyor musunuz?” dedi kadın sessizce. “Rubezahl’ın yanında bir şey öğrendiysem, bu da insanın düşüncelerine değil, başkalarına nasıl davrandığına dikkat etmek gerektir. Asıl ipucu bu. Sizinle, sizi tahttan indirmeye çalışan devin arasındaki fark da bu.”

Tahtı da onunla gelen uyuşmuş kığı da alabilirdi.

Ancak asırlık toplumumuzun acımasız yönlerini düzeltme ihtiyacı konusunda onunla ne kadar hemfikir olsam da fey saray-

larına zarar vermesine izin vermezdim. Artık *onun* ordusunu da liderlerinden kurtarma göreviyle karşı karşıyaydım.

Birdenbire ayağa kalkarak bir süre yuvarlak masanın yanında volta attım. Sonra önünde durup çenemi eğdim. “Rubezahl hakkında bildiğin her şeye ihtiyacım var. Ne planlıyor? Ne zaman saldırır? Zayıflıkları ne?”

Yüzü sertleşti. “Tüm bunları ve daha fazlasını size zevkle veririm.”

Hikâyesini duyduktan sonra, vereceğinden emindim.

Taht odasının kapıları hızla açılıp kalçasında sallanan kılıcıyla Faolan içeri girdiğinde kalbim tekledi. Onu bir haftadır görmemiştim. Benim giydiğim hafif zırhın farklı bir versiyonunu giyyordu ancak benzerlik burada bitiyordu. Her gürültülü adımında içinden şehvetli bir çekicilik fırlıyordu. Uzun, kaslı vücudunda görülen kötü çocuk havası ve hafif karanlığı, bir kilometre ileriden kalpleri hızlandıracak güce sahipti. *Benim* kalbim hızla çarpıyordu, onu sıkıca tutup asla bırakmamak istiyordum. Hissettiklerimizi gizli tutmak zorunda kalmak beni öldürüyordu. Saraylar benim yarı Unseelie olmamın her sarayın feyini ayrı tutan katı yasaları geçersiz kıldığını anlamazdı. İçimden bir ses bunu *asla* anlamayacaklarını söylüyordu. Dürüst olmam gerekirse, böyle bir durumda ne yapacağımı bilmiyordum. Lan’ın da aynı şeyi merak ettiğinden emindim, yine de karşıt saraylardayken bununla ilgili konuşma yeteneğimiz neredeyse imkânsızdı. Belki yakında bir iki saatliğine yalnızca biz olabilme şansını bulurduk.

Koyu gözler odayı taradı, ta ki çekilmiş gibi bana doğru kayana kadar.

“Bir sürülmüşler ordusu,” dedi kapıyı tekmeleyerek kapatarak.

Yürüyüşündeki eminliği, yüz ifadesindeki yoğun odaklanmayı içime çekerek bana ulaşmasını bekledim. Yanımda olmasına ihtiyacım olan kişi oydu. “Evet. Resmî bir mektup gönderildi.” Mystica feyi işaret ettim. “Ayrıca daha fazlasını dinlemek için tam zamanında geldin.”

Faolan aniden durdu ve ona kaşlarını çatarak baktı. “Sen.”

“Ben,” dedi kadın duygusuzca. “Sen de duyduğuma göre şimdiki Unseelie naibisin.”

Onu duymazlıktan gelerek tekrar bana baktı. “O zihin okuyabiliyor, Alli.”

Yapabildiği tek şey o değildi ama şimdilik bunu kendime saklayacaktım. “Evet, yıllarını Ruby’nin yanında geçirdiğine göre bu onu bize yardım etmek için mükemmel bir pozisyona getiriyor, sence de öyle değil mi?”

Lan kollarını kavuşturdu. “Göreceğiz.”

“Evet,” dedim ona, sesime bir keskinlik katarak. “Göreceğim. Sen de istersen bu karara eşlik edebilirsin. Fikirlerine değer veriyorum.”

Karanlığın bir kısmı bakışlarından süzüldü. Kollarını indirdi. “Özür dilerim. Haberci sadece odanın dışında bir suikast girişimi olduğunu ve bir ordunun Unimak’ta kamp kurduğunu biliyordu.”

Ah, endişelenmişti.

“Affedildin. Ayrıca ben iyiyim, gördüğün üzere. Sadece kılıçların çınlamasını duydum, daha fazlası yoktu.”

Bu da tam olarak ne duyduğumu merak etmeme sebep oldu. Belki de ruhlardan ya da kız kardeşimden bir uyarıydı.

İkimiz de oturup öne eğildik. “Bize her şeyi anlat.”

Mystica fey Lan’a baktığında, düşünceleri okuma yeteneğini hiç bu kadar kıskanmamıştım. Geçmişte aklından geçenleri bilmeyi

ne çok istemiştim. Tepealtı'nda onun duvarlarını umursamayı kesmiştim -çoğunu kaybetmiş gibi görünüyordu- ancak hislerim aramızdaki duvarların tekrar inşa edildiğini söylüyordu. Onun tekrar Unseelie Sarayı'nda olup geçmişinin korkuları ve acılarıyla yüz yüze gelmesi şaşırtıcı değildi.

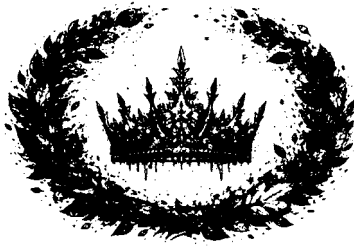
“Sürülmüşler ordusu en son buradayken ben Unimak'ta değildim,” dedi yavaşça. “Ancak toparlayamadığınız kişilerden detaylı bir açıklama aldım. Rubezahl, tüm gücünüzü tüketmek için çocuklarını size yem olarak kullandıktan sonra sizi savaştan taşıdı.”

Tam da öyle olmuştu. “İtiraf ediyorum, onu nasıl yeneceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Gücü benimkinden çok daha büyük.” Benden yüzyıllarca daha yaşlıydı ve yetenekleri üzerinde gerçek bir ustalığa sahipti.

“Hakkıyla,” diye mırıldandı. “Hayır. Yine de onu yenebilmenize yardımcı olacak bir şey var. Ancak onu güvence altına almak, en az onunla savaşmak kadar zor olacaktır.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Zor benim göbek adım. Bahsettiğin bu şey ne?” Sözler dudaklarımdan ayrılırken bile cevap kafama dank etmişti ama mystica feyi benden önce davrandı.

“En başta ayı yapmasına yardım eden şey. Rubezahl'ın arpı.” Yüzü gölgelendi. “Arpını güvenceye al ve gücünü yarıla.”

Dördüncü Bölüm

Faolan'la taht odasında yalnızdık. *Somunda*. Mystica feyi, temizlenip yerleşmesi için Cinth'le birlikte göndermiştim. Anlaşılan adı Ailbhe'ydi. Ne olur ne olmaz diye kapısına iki muhafız da dikmiştim.

“Birkaç dakika önce Rubezahl'ın avucunun içinde olan bir feye güvenmeye hazır mısınız?” dedi Faolan. “Bu akıllıca değil, Yetim ve son baktığımda aptal olmak dışında her şeydin.”

“Şimdiden kinayeli iltifatlar mı ediyorsun? Beni kendimden geçirmeye çalışmıyorsun, değil mi?” Ona bir bakış attım.

“Hiç de bile.” Kaskatı hâlde eğildi.

Uzandım, onu kulağından tutup çekerek dikleştirdim. “Kes şunu, Lan.”

Kulağını biraz fazla bükünce sırtıttı ancak karşı koymadı. Bir hafta önce olsa böyle yapmazdı. Beni duvara doğru itip orada sıkıştırmadı, vücudunu sertçe benimkine bastırarak beni nefessiz ve arzulu bırakmadı.

Duvarlar. Onun duvarlarından ne kadar nefret ettiğimi unutmıştım. İndikleri an her şeyin biteceğini sanmıştım. Ben ve o her zaman iyi olacaktık.

“Majesteleri,” diye mırıldandı, korkularımı onaylayarak.

Derin bir sancı, onu taht odasında gördüğümde hissettiğim heyecanı silerek karnımda belirdi. Savaştan sonra ilk defa yalnız kalmıştık ama eski alışkanlıklarına geri dönüyordu. Ebeveynleri ve diğer feyler yüzünden çektiği acılara dayanmak için oluşturduğu alışkanlıklar. Çoğunlukla benim *dışında* herkesin sebep olduğu acı. Ona verdiğim görevin arkasına saklanıyor, o lanet kafasının içinde düzeni sağlamaya çalışıyordu.

Kraliçe ve naibi.

Seelie ve Unseelie.

Yasaklanmış.

Bütün bunlar onun için büyük bir şey ifade ediyordu. Açık konuşmak gerekirse benim için de oldukça şey ifade ediyordu. Çoktan sarayların bizim ne olduğumuzu, *nasıl* farklı olduğumuzu anlayıp anlayamayacaklarını merak ediyordum. Herhangi bir ‘ortaya çıkmanın’ zamanlamasının iyi düşünülmesi gerektiğini biliyordum. Ancak bu benim için Lan’ınki kadar büyük bir zihinsel engel değildi.

Aptal kız. Bu sefer onun için farklı olacağını neden düşündün ki?

Sorun şuydu ki... duvarları yalnızca kendi başınayken iniyordu. Ben bile ona yardım edecek güce sahip değildim.

Aramızda *onun* yarattığı uçurumu hissederek Faolan’ı serbest bıraktım. Bu ilk seferkinden daha çok acı veriyordu çünkü Tepealtı’nda aramızdaki her şey çok açıktı.

Söylenmesi gereken sözleri zorla çıkarmaya çalışırken sesim boğuk ve kısık çıktı. Başka kimseye söylemeyeceğim planı. “Güvenebileceğimiz küçük bir birlik oluşturup Rubezahl’ın kampına sızmalarını sağlamalıyız. Ailbhe’yle yaşıyor olabileceğim güven

sorunlarına rağmen arpin anahtar olduğu konusunda onunla aynı fikirdeyim. Onu güvence altına almalıyız.” Ondan uzaklaşıp en yakındaki pencereye doğru yürüdüm.

Bu gizlice içeri sızma görevine ne kadar çok insan götürürsek yakalanma... ve Rubezahl’ın çayından içmek zorunda kalma şansımız o kadar artardı. Ne de olsa benim halkımı öldürmeyeceğinden emindim. Onları kendi tarafına çevirip sayılarını arttırabilecekken neden öldürecekti ki?

Bahçede en sevdiği çiçekleri yolan hırsız gibi onları çalardı. Bunun olmasını nasıl engelleyebilirdim?

Doğudaki gözetleme yerine doğru yürüdüm; burası okyanusun vahşi dalgalarına karşı bir manzara sunuyordu. İleride bir yerde Alaska anakarası bulunuyordu. Bir yanımda bu büyük zaferden kaçıp başkasının Rubezahl tehdidiyle uğraşmasını istiyordu.

Ne güzel bir fikirdi.

“Aklında herhangi bir asker var mıydı?” diye sordu Faolan sonunda. “Unseelie ordusundan güvendiğim birkaç kişi var.”

Elimi pencere kenarındaki filizlenmemiş bir bitkiye uzatarak yavaşça ondan enerji çektim. Koyu indigo sihrim etrafımda döndü. Özümde gerçekten teslim olana kadar beyaz yıldırım yerine hâlâ bu rengi gösterme eğilimindeydi. Koyu yeşil asma birkaç saniye içinde canlı kırmızı taç yapraklar ortaya çıkararak çiçek açtı. Parmağımı kadifemsi taç yaprakların üzerinde gezdirdim, çiçek kokusu yüzümün etrafında yayılıp tüm duyularımı dolduruyordu.

Lan’ın sorusunu bir kenara bıraktım çünkü asıl soru... bir hırsızdan nasıl çalardınız? Ayrıca o hırsız beni, planımı tahmin edecek kadar tanıyor muydu?

Onun yerine öngörülemez olanı mı yapmalıyım?

“Majesteleri?”

Gözlerimi kapattım, sırtımın Faolan'a dönük olmasından memnundum. "Bana en güvenilir iki Unseelie askerini gönder. Onları iki Seelie muhafızımla birlikte yollarım."

Tekrar eğilirken zırhı takırdadı. "Majesteleri, onları bir saat içinde yanınıza gönderirim."

Kapıya giderken botları mermer zeminde gümbürdedi.

"Bekle." Hâlâ gözlem yerinde durduğum noktadan ayrılmamıştım ama o olduğu yerde kaldı.

Kalbim acıyordu ve her seferinde onu parça parça kesen... *oydu*. Bunu *yine* neden yapıyordu? Kapımın önünde bir ordu, benimle halkımın canının peşinde bir dev ve baş belası bir üvey annem vardı. Şu an desteğe ihtiyacım vardı, buna değil... bu dikkat dağınıklığı ve kalp ağrısına değil. Bu bir oyun değildi. İnsanların hayatları benim aklımı başımda tutma yeteneğime ve objektif kararlarımaya bağlıydı.

Duygularımı kontrol etme yeteneğim söz konusu olduğunda Lan şimdi ve her zaman bir istisnaydı.

Alt dudağım titredi ancak sözlerim netti. "Bu devam ederken her gece buluşmak zor olacak. Bunu bir süreliğine durduralım."

Odada yankılanan derin bir nefes aldı ancak hiçbir şey söylemedi.

Sessizlik berbattı. Çok fazlaydı. Kararlılığım geçmeye başlıyordu. Buna dayanamıyordum.

Sonunda konuştuğunda sesi gergin ama duygu doluydu. "Evet, Majesteleri." Kapı arkasından kapandığında neredeyse yere yığılıyordum. Çiçeklerle sarmaşıklara o kadar sıkıca tutundum ki acı yüzünden dudaklarımdan bir nefes kaçtı.

Elimi açtım.

Çıplak gözle görülemeyecek kadar minik dikenler parmaklarım ve avuç içime derinlemesine batmıştı. Tenim kanla kayganlaştı, bu da taç yaprakları daha da koyu bir kırmızıyla kapladı.

Arkamda biri boğazını temizledi. “Alli?” Cinth’in sesi kırılan kalbime nazik bir merhem oldu.

“Kaçınılmaz sonu uzatıyor muyuz? Gitmesine izin vermemi gerekiyor?”

Kollarını etrafıma dolayarak küçükken yaptığı gibi saçımı okşadı ve beni salladı. “Ah, dostum. Ne oldu?”

Şu an için birinin beni kucaklamasına izin verip kraliçe, politikacı ya da ağır, kırılan bir kalbi olan kadın olmak hakkında bir şeyler biliyormuş gibi yapmayı bırakacaktım. Konuşmaya başladım.

Kederimin en kötüsü içimden döküldüğünde, Cinth yaşlarla lekelenmiş yüzümü temizlememe yardım ederken iki Unseelie muhafızı taht odasına girmeye çalışıyorlardı.

Onlar girerken kendimi toparladım. Baştan aşağı koyu renkte deriler giymişlerdi ve kalplerinin üzerinde benzer kırmızı hilal işleme bulunuyordu.

“Majesteleri?” Bir danışman kapının önünde dolanıyordu. “Asker geri döndü.”

Rowan? Unseelie’yi şimdilik yok sayarak başımı salladım. “Lütfen beni bilgilendirmesi için ona haber verin, ayrıca en güvendiği iki Seelie muhafızını da birlikte getirsin.” Acaba Rowan küçük bir meydan okumaya ne derdi?

Rowan kalpleri üzerinde güneş şeklinde işleme olan, koyu renk deri giysiler içindeki iki muhafızla belirene kadar kimse konuşmadı. Muhafızların yüzleri diyardaki suikastçılar gibi gizlenmişti ama içlerinden birinin erkek, diğerinin de kadın olduğunu anlamıştım.

Rowan eğildi. “Majesteleri. Mesajınız başarılı ve olaysız bir şekilde iletildi.”

“Rubezahl karşılık vermedi mi?” diye sordum, cevabı çoktan biliyordum.

“Vermedi.”

O zaman devin on iki saati vardı. Cevabımızı sabaha alırdık. Rubezahl’ın yerinde olsaydım, kraliçenin sözünü tutup bu süre içinde hiçbir numara denemeyeceğini farz eder ve bundan olabildiğince yararlanma niyetinde olurdu. Doğrusunu söylemek gerekirse planım onurumu biraz zedelemişti.

Ancak içgüdülerim bahçedeki hırsızı alt etmek için en iyi seçeneğin öngörülemezlik olduğunu söylüyordu.

Bir nefes aldım. Rowan için yeni bir görevim vardı. “Dördünüz hemen bir göreve çıkacaksınız. Sürülmüşlerin liderinden büyümlü bir objeyi alıp getireceksiniz. Belki içeri girmek sorun olmaz. Objeyle birlikte *çıkma*k daha zor olabilir. Sanırım düşman kampına girmenin tüm risklerini anlatmama gerek yoktur?”

Askerlerin her biri başlarını salladı.

“Farkında olmanız gereken bir tehlike var. Dev özel bir çay demliyor. Eğer yakalanırsanız muhtemelen size bunu içirir. Bu çay düşüncelerinizle oynayıp yavaşça sadakatınızı ona çevirir. Yapabilerseniz içmeyi reddedin. Bunu, etkilerini bilmenizin size direnç kazandırabileceği umuduyla söylüyorum.”

Rowan soluma doğru hareket etti. “İnsanları böyle mi kontrol ediyor?”

Cevabım acımasızdı. “Muhtemelen tüm ordusunu böyle kontrol ediyor. Çay ne kadar uzun süre tüketilirse etkilerinin geçmesi de o kadar uzun sürüyor. Bazıları onlarca ve yüzlerce yıldır bunu içiyor.”

Duvarın yanındaki yerine dönen Cinth, “O feyler kendi akıllarını geri kazanabilirler mi?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok,” dedim sessizce. Ardından daha yüksek

sesle, “Rowan, Rubezahl’ın şu anki konumu hakkında bilgi verebilir misin?” diye sordum.

Rowan dikleşti. “Aydın çocukları teknelerini Unimak’ın güney ucunda karaya çıkardı. En büyük çadır kampın merkezine yakın. Sürülmüşlerin liderinin orada olduğunu düşünüyoruz.”

Bundan şüpheliyim. Çenemi eğdim. “Büyük güce sahip bir eşyayı Rubezahl’dan kurtarma şansımız var fakat şimdi size söyleyeceklerim bu odadan çıkamaz.”

Dört fey de irkilmedi bile. Muhafızların her biri bir yumruğunu kalbine koyarak birbiri ardına hızla büyü bir yemin ettiler.

“Onurum ve kraliçe olarak size olan bağlılığım üzerine bu bilgiyi mezara götürmeye yemin ediyorum.”

Bu yeterince iyiydi.

“Dev yanında bir arp taşıyor, genellikle pelerininin altında asılı. Bir zamanlar Lugh’ya ait bir arp.” Kâhin, Tepealtı’ndayken ondan bahsetmişti. Duraksayıp dediklerimi sindirmelerini bekledim. Lugh’nun olan herhangi bir şey güçlü, tehlikeli ve biraz da imrenilen bir şeydi. Demek istediğim, lanet torununa bile imreniyordum.

Bir masaya doğru gidip Ailbhe’nin sohbetimizden sonra benim için karaladığı haritanın üzerine eğildim. “Kamp bu Rubezahl, her ne kadar bizi bunun böyle olduğuna inandırmak için açıkça çaba sarf etmiş olsa da merkezde değil. En son suya en yakın güney ucunda yer alıyordu.” Yukarı baktım. “Ona ulaşmak için kuzeyden güneye doğru kampın içinden geçmenizi istiyorum.”

Feylerin her biri, gözleri haritaya kilitlenerek tekrar başlarını salladı.

“Neden sudan geçerek gitmeyelim ki?” diye sordu kadın Seelie muhafızı.

“Destek için sudan gelen ikinci bir ekibimiz olacak,” diye cevapladım. “Rubezahl’ın misafır beklediğinden şüphem yok.”

“Bizi dikkat dağıtmak için mi istiyorsunuz?” diye homurdandı Unseelie.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, dördünüzün de bu görevi tamamlayacağınıza dair umudum tam. Sudaki ekip sizin tahliye noktanız olacak. Eğer başarısız olursanız ikinci ekip devreye girecek.”

Başarısız olursanız ‘yakalanıp beyniniz yıkanırsa’ anlamına geliyordu. Bir de Rubezahl’ın onları öldürüp çayını gerçekten ihtiyacı olanlara saklaması gibi bariz bir risk de vardı.

Onlar bunu biliyordu, aynı zamanda ben de biliyordum.

“Gece yarısına yakın kampın dışında olmayı hedefleyin,” dedim. “Rubezahl’ın arpi çadırında bırakmasını sağlayacağım. Her neredeyse. Kampın merkezindeki çadırın tuzak olmasına şaşırmam.”

Unseelielerden biri başını bana doğru çevirdi ama beni sorgulamadı.

Evet, bütün bunlarda benim de oynayacağım bir rol vardı.

“Yolunuz açık, Tanrıça yanınızda olsun.” Her birinin omzuna dokundum; bu sık sık başvurulmayan eski bir kutsamaydı. Yine de doğru geliyordu.

Feyler beni selamlayıp sırayla odadan çıktılar.

İlk konuşan Rowan’dı. “Kraliçe Kallik, ne planlıyorsunuz?”

“Dev, sessizliğine rağmen beni istiyor. Biz de istediğini verelim.” Yeni generalim olmasını umduğum kişiye baktım.

“Ama arp-”

Bir elimi kaldırdım. “Her iki ekibin de koordinesi senin so-

rumluluğunda, Asker. Ben de onlara başarılı olma şansı verecek durumu yaratacağım.”

“Kararınıza güveniyorum, Kraliçe Kallik.” Rowan selam verip döndü. Hızla kapıya doğru giderken, Cinth’i görmesiyle tökezledi. Yürümek, genelde iki göz birden kullanıldığında daha iyiydi. Yüzü kızarmış hâlde aceleyle uzaklaşmadan önce kapı pervazından sekti.

Cinth’e baktım. “Bu savaşı kazanana kadar beyni allak bulak etme işini biraz azaltır mısın?”

Cinth, bir eli geniş kalçasında, Rowan’ın gidişini izledi. “Ben hiçbir şey yapmıyorum. Sadece burada dikiliyorum. Beni bilirsin. Fakat o değişmiş, sen de öyle düşünmüyor musun? Bu kadar yakışıklı olduğunu hatırlamıyorum. Sanırım sürekli saçını çeken birinin iyi biri olduğunu düşünmek zor.”

Öyle mi yapmıştı? Hatırlayamamıştım. “Sanırım öyle. Ben-”

“Az önce dediğini beğendim. Kararlarına güvenmesi hakkında. Her erkek bir kadının otoritesini kabul etmez.”

Bu doğrudu. “Onunla yıllarca eğitim aldım.”

“Ah evet. Bilmem gereken bir şey var mı?”

Gözlerimi kırptım. Cinth bir ton soru soruyordu. Rowan’la olan kişisel bağ mıydı, yoksa fazlası mı vardı? “Aramızda bir şey olmadı, eğer sorduğun buysa.”

Dudakları kıvrıldı. “Bunu bilmek güzel.”

Konu romantizm olduğunda, Cinth yemeğiyle oynamayı severdi. Gözlerimi devirdim. “Üstüne çok gitme, olur mu? Onu etrafta bulundurmanın iyi olacağını düşünüyorum.”

Cinth aceleyle ileri atılıp elimi tuttu. “Gece yarısına altı saat daha var. Benimle gel.”

“Hazırlanmam gerekiyor-”

“Evet, biliyorum ama aynı zamanda buna ihtiyacın var.”

Kiraz ve pancarlı kıpır mıydı acaba? Ne de olsa her zaman onlardan birine ihtiyacım olurdu. “Bu? Ne?”

Beni şatonun içinden mutfığa kadar yönlendirdi. Burada son bulunduğumda canım pahasına kaçıyordum. Gerçi bu sefer beni, kullanılmamışlık ve eski baharat kokan küçük bir kilere açılan yan kapıdan geçirdi. “Otur.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Yere mi? Bir kraliçe yere oturmaz.”

“Kıçını yere oturt.” Cinth sırtıyordu. “Senin sevgiye ihtiyacın var, dostum. Ayrıca bir kraliçe olman umurumda değil.”

Bunun için tanrıçaya şükürler olsun. Keşke daha çok kişi böyle hissetseydi. “Ne tür bir sevgi? Senin gibi bir saatlik kaçamaklardan hoşlanmıyorum-” Yanından geçmeye çalıştım ama beni sertçe itip ayak parmağıyla bileğimi yakalayarak kıçımın üstüne düşürdü.

Şok olmuş vaziyette ona bakakaldım. “Bunu yapmayı hangi cehennemde öğrendin?”

“En iyi arkadaşım mükemmel bir dövüşçü, ben de onu izliyordum.”

Saygılar.

Beni işaret etti. “Şimdi burada bekle. Gözlerini de kapa.”

Hay Lugh’nun sol taşağı, neyin peşindeydi bu? Gözlerimi kapalı tutup kokuları içime çektim: bir miktar muskat, kakule ve lav yasemini kokusu havada süzülüyordu.

Kapı açıldı. “Gizlice bakmak yok,” diye uyardı Cinth. “Ellerini uzat. Hayır, öyle değil, kollarınla birlikte uzat, sanki memelerini yukarı doğru itmiş gibi.”

Ne memeleri?

“Cinth bunun vakti değil-” Kollarımın arasına ipeksi, yumuşak bir tüy yumağı bırakıldı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Gözlerimi açtığımda kollarımda kucaklanmış bir yığın benekli kar kedisi yavrusu gördüm, sırtlarındaki kanatları henüz çıkmamıştı.

Ağzım açık kalakaldım.

Çok daha büyük bir kedinin tok adım sesleri dikkatimi çekti.

“Merhaba, Kraliçe Kallik.” Yavruların annesi odaya adım attı, hemen yanıma yere çöküp mırlamaya başladı.

Anneye gülümsedim. “Merhaba. Çocukların çok güzel.” Yavrular mırlayarak saçlarımdan uçlarına saldırmak için birbirlerinin üzerinden güreştiler. Parlak mavi ve yeşil gözlerini tam bir güvenle bana doğru kaldırıp kırptılar.

Ah hayır.

“Cinth...”

“Bir yığın yavru kedi Faolan etmez ama çok tatlılar. Hem de güzeller. Ayrıca onlar için de savaşıyorsun. Tüm fey varlıkları için.” Cinth oturup annenin üzerine elini koyarak onu hafifçe kaşdı. “Rubezahl, onun dilediği şekilde inanmayı ya da hareket etmeyi reddeden hiçbir feye karşı nazik olmayacaktır.”

“Lan’la beni Tepealtı’na götüren kara kelpisi gibi,” dedim hafifçe. Onu sürülmüşler sığınağında zincirlerle bağlı bulmuştuk. Kim bilir ne zamandan beridir devin esiriydi?

Cinth başını salladı. “Diğerleri de. Mystica feyi gibi. Ayrıca daha bilmediğimiz kaç tane var?”

Yavrulardan biri önümden yukarı tırmanarak omuzlarımda dengede durmaya çalıştıktan sonra kulağımı emmeye başladı. Kahkaha atıp küçük canavarı çektim. “Ama yavru kediler mi, Cinth? Gerçekten mi?”

“Ya bu ya da bir tane daha pancarlı kıpırdı. Ayrıca sana onlardan daha fazla verirsem artık pantolonuna sığmayacaksın.” Cinth uzanıp kibarca saçlarının uçlarını çekti. “Kendini bırakma, Alli. Bu gerginlik altında bırakma. Olduğun konumun ağırlığının seni ele geçirmesine izin verme. Lan’dan vazgeçmenin üzerine hayatta kalacaksın. Sana söz veriyorum.”

Ben pek emin değildim.

Kedi yavrularından ikisini kaldırıp onları yüzüme yaklaştırdım. Kar ve ağaç reçinesi kokuyorlardı. İkisi de küçük parmaklarıyla yüzüme vurdular.

Dişi kar kedisi yan yatıp bembeyaz kanatlarından birini yüzüme doğru çevirerek tüyleriyle beni okşadı. “Arkadaşını dinle. Tüm umut kaybolmadı, genç kraliçe. Son feyin kalbi durana, sihir dünyada dolaşmayana ve Tepealtı yaşayanların hafızasından gerçekten silinene kadar olmaz.” Başını yukarı doğru kaldırdığında bir anlığına sırtıttığına yemin edebilirdim. “Bilmem gerekir. Umut, birçok yaşamım boyunca hakkında pek çok şey öğrendiğim bir kavramdır.”

Bir elimi başına koydum. Sözlerinin arkasındaki mesajı anlamıştım. Hayat devam ediyordu. “Teşekkür ederim. Bunu hatırlamaya çalışacağım.”

Yavrular, birbirlerini ısırıp hırpalayarak kucağında güreşiyorlardı. Korkudan uzak, etraflarında onları tümenden yutmak için bekleyen tehlikeden habersizlerdi.

Cinth haklıydı. Ben yalnızca feyler ya da insanlar için savaşmıyordum. Tepealtı’nın doğurduğu tüm yaratıklar tehlike altındaydı.

Kalbim hâlâ ağrıyordu ama Lan’la arama sınır koymamın sebebi de buydu. Bu yaratıkları her zerremle korumam gerekiyor-

du. Hiçbir şeyin ya da kimsenin bununla aramda durmasına izin veremezdim.

Cinth'e baktım. "Onu *durduracağım*."

Gülümsedi. "Biliyorum. Sadece benim için bir iyilik yap ve bu sırada ölme, tamam mı?"

Bu yorumunu nazikçe yapmıştı, bu yüzden ben de gülümseyerek ona karşılık verdim. Ancak mesele şuydu ki, bunun şaka olmadığından neredeyse emindim. Kız kardeşim aynı görevi yerine getirmeye çalışırken ölmüştü. *Ondan* önce başkaları olmuş muydu? Ne olursa olsun, feylerin son umudu olduğumu söylemişti. Başarısız olursam, benden sonra kimse gelmezdi. Bunun için ne gerektiğini bildiğimden oldukça emindim. Belki de bunu Kraliçe Elisavanna'nın ölümünün Kâhin tarafından onaylandığından beri biliyordum. Belki ondan bile önce.

Rubezahl'ın ölümü kendi hayatıma mâl olacaktı.

Beşinci Bölüm

Tepealtı'ndan beri grubumuza eşlik eden kara kelpisine, “Bı-raktığın için teşekkürler,” diye mırıldandım.

Buz sarkıtlarından oluşan yelesini savurarak ön bacağına yere vurdu. “Sessiz ol, seni embesil. Senin için gelmedim. Eğer o aşağılık herifle karşı karşıya gelme şansım olursa boynuzumu onun koca götüne saplayacağım.”

Bir yanım kara kelpisinin olmayan boynuzunu ona nasıl sap-layacağını merak ederken yüzümü buruşturdum. Ancak var olan en yaşlı kara kelpisinin soruma fiziksel bir kanıtlamayla cevap vermesine şaşırmazdım. Hem de benim üzerimde.

Konu Rubezahl'la dövüşmeye gelince kelpi müttefik olarak güvenilir biriydi. Aslında... konuşma şekline rağmen beni hiç yü-züstü bırakmamıştı-

“Kaslı kalçalarını hareket ettirmeyi kes. Bu kadar sorumsuz-ca davranarak başarısız olmamana şaşmamalı.”

Hayır, davranışlarını haklı çıkarmaya gerek yoktu. Adam dört ayaklı bir pislikti.

Aşağıdaki kampı inceledim. Sürülmüşler hâlâ hazırlık aşamasındaydılar. Her şekil ve boyutta feyler, üzerinde durduğum yamacın aşağısında koşturup duruyorlardı. Merkezdeki devasa çadırın yerini tespit etmek uzun sürmedi.

Çıkmadan önce şüphelerimi Ailbhe'ye dile getirdiğimde çadırın tuzak olduğunu teyit etmişti.

Yine de... Rubezahl onun sırlarını paylaştığını bilsin diye, ihanetini duyurmaya özen göstermiştim.

Bakışlarım tekrar merkezdeki devasa çadıra kaydı, kelimenin tam anlamıyla işaret kulesi gibiydi.

Yalnızca bir aptal gözlerden uzak olmak için böyle bir yer seçerdi.

Ya da bir dâhi.

“Kahretsin. Doğruca olayın özüne gireceğim.” Gözlerimi kapattım, kendimi sihri açıp beyaz yıldırımla örttüm. Birkaç deneyle Lan'la diğer Unseelielerin kullanmayı sevdikleri yöntemden çok daha kolay ve güvenilir olduğunu kanıtlamıştı.

Arkamda bana yönlendirilen “Embesil” tıslamasını duymazdan gelerek tepeden aşağı inmeye başladım.

Havadaki gümüş pufar ve izleri, üzerinde yürüdüğüm uzun, sabit eğimli yamacı süsleyen yaban çiçeklerinin arasından fırlayıp, dönen perilerin varlığına karşı beni uyardı. Küçük fey yaratıkların pek sihri yoktu ancak eksikliklerini hızlarıyla telafi ediyorlardı. Gözlerim onları katiben takip edemiyordu. Dişilerin arkalarından bıraktığı gümüş ve erkeklerin bıraktığı altın izler olmasa perilerden mükemmel ajan olurdu.

Küçük bir figür kalçamdan sekip öfkeli bir gıcırta çıkardığında neredeyse yamacın altına varmak üzereydim. Peri tepetaklak yere yuvarlanarak oturdu, ardından başını okşadı. Bakışları kuşku dolu bir ifadeye dönüştüğü an gizlenmemi kaldırdım.

Periler hızlı ve oldukça zekiydiler.

Beni tepesinde dik durmuş hâlde gördüğünde gümüş rengi gözleri açıldı. “Rubezahl’a Tüm Feylerin Kraliçesi’nin geldiğini ve görüşme talep ettiğini bildirebilirsin.”

Bir fırtına gibi cıyaklayarak fırlayıp gitti. Arkasından, diğer periler ona katılmak için akın etti. Kampa doğru kaybolduklarında onları takip ettim. Vücuduma bağlı olan silahları zihnimle yokladım.

Hayatımı silahlarla birlikte eğitim görerek geçirmiştım çünkü sihrimin güçleneceğinden umudu kesmiştım. Şimdi de pek çok kişinin hayatı silahlarıma değil sihrimin ustalığına bağlıydı.

Sürülmüşler, beni görmeleriyle görevlerine ara verdiler ama saldırmadılar.

Sanki orada olma hakkım varmış gibi -vardı zaten- kampın içinden geçmeye devam ettim. Burası artık benim adamdı, onlar da istilacıydı.

En sonunda koca çadırın ucu görüş alanıma girdiğinde, ben fark etmeden kimsenin arkamdan sinsice yaklaşamayacağı büyük bir açıklıkta duraksadım. Mevsimin ilk dökülen yaprakları, gizlenmiş Unseelielerin sinsi saldırılarına karşı daha fazla koruma sağlayacaktı.

İndigo sihrimi boğazıma ittim. Kelimeleri dikkatle seçerken daha çok danışmanlarım gibi ve daha az deneyimsiz bir kraliçe gibi görünmeye çalışarak konuştum. “Rubezahl, ortaya çık. Halklarımız için daha barışçıl bir yol hakkında konuşmamızın zamanı geldi. Benden önceki hükümdarlar gibi olmadığımı biliyorsun. Ben sizin ve vahşi feylerin arasında yaşadım. Mücadelenizi ve ihtiyaçlarınızı anlıyorum. Benimle konuşursan ateşkes sağlayabiliriz, bundan eminim. Pek çok kişinin hayatı, kişisel önyargılarını

bir kenara bırakma yeteneğine bağlı. Bunu yapar mısın?” *Hah*, fena değildi. Bunun için benimle gurur duyabilirlerdi.

Bir süre bekledikten sonra ekledim. “İyi niyet göstergesi olarak, manipüle etmek için kullandığın aleti geride bırakmanı isteyeceğim. Nedenini bildiğinden eminim.”

Hiçbir şey.

Sonra.

“Benim için bir onurdur,” dedi yeri titreten yüksek bir ses. “Sözde kraliçenin kendisinden bir ziyaret.”

Ünvanıma söyleneni duymazdan gelerek kollarımı genişçe açtım. “Gördüğün üzere buraya yalnız geldim. Ayın çocukları için daha iyi bir hayat aradığına dair mesajının arkasında duracak mısın, eski dostum? Yoksa gereksiz yere feylerin hayatlarını tehlikeye mi sokacaksın?”

Görüş açımın kenarından, Ruby’nin sessizliği uzadıkça sürülmüşlerin birbirlerine baktıklarını fark ettim. Her ne kadar çay, içenleri etkilemiş ve bazı tutarsızlıkları görmezden gelmeye zorlamış olsa da şüphe ortaya çıkabilirdi. Kâhin bunu benimle kısa süre önce yapmıştı.

Rubezahl’ın benimle konuşmaktan başka şansı yoktu. Tabii istediğini söylediği her şeyi ona teklif ettiğimde görmezden geldiğini unutturmak için ordusunu tonlarca çay içmeye zorlamak istemiyorsa.

Yüksek ses tekrar kampın içinde yankılandığında, arpı almak için önden gönderdiğim iki grubun beni can kulağıyla dinlediğini biliyordum. “Seninle konuşurum, Yurtsuzlar Evi’nden Kallik. Hatta sana arpımı geride bırakma lütfunda bulunacağım.”

Lütfen dinliyor olun.

Lugh’nun arpı *her zaman* kemerine asılıydı. Her nereden çı-

karsa çıksın, arp konuşmamız boyunca orada olurdu.

Yer bambaşka bir nedenle sarsıldığında devin nereden yaklaştığını belirlemek için kulaklarımı açtım.

Haklıydım.

Pek çok kişiyi kandırmış olan dev, merkezdeki çadırın olduğu yönden gelmişti. Sürülmüşlerin koruyucusunu ilk gördüğümdeki gibi, uzun gri sakalını ve yaşla birlikte genişleyen diz eklemelerini inceledim. Kat kat tuniği, ışıldayan mavi gözleri, yumuşak ifadesi...

Kötülüğün bu kadar masum görünebildiğini kimse tahmin edemezdi.

Açıklıkta karşımda durduğunda başımı eğdim. “Teşekkür ederim.” *Lütfü için*, diye eklemekten kaçındım. Sarayların arpi ele geçirmesi anlamına geliyorsa, egom bir iki darbe kaldırabilirdi.

“Ufaklık,” dedi Rubezahl, o da başını eğerek.

“Saygısızlığın gerçek duygularını açıkça yansıtıyor, dostum,” diye karşılık verdim. “Buraya daha iyi bir gelecek için müzakere etmeye geldiğini iddia ediyorsun, değil mi?”

İfadesi kesinlikle değişmedi, yine de normalde arpının yanında dolanan parmakları seğirdi. “Barış her zaman benim gayem olmuştur.”

Gülümsedim. “Bunu duymak beni rahatlattı. Kampının sınırının hemen ilerisinde güzel bir yamaç var. Oraya yürüyelim mi-”

“Burası uygundur.”

Kahretsin. “Elbette.” Etrafımdaki sürülmüşlere baktım. “Her şeyden önce yıllarca arkadaşların ve misafirlerin için demlediğin özel çaydan, bunun onları nasıl etkilediğinden bahsedelim.”

Bu sefer burun delikleri genişledi. Yavaşça bana yaklaştığında, dudaklarında hayatımda gördüğüm en içten gülümsemelerden

biri yayıldı. “Bir daha düşününce, oradaki yaban çiçekleri özellikle çok güzel görünüyor. Belki de eski günlerin hatırına doğanın içinde oturup arkadaş olarak konuşabiliriz. Savaş çadırları, sert sandalyeler ve daha sert konuşmalar için vaktimiz var.”

Fikrini değiştirmesi ne kadar komikti. Diğer yandan, halkının çayı öğrenmesine izin veremezdi. Hafifçe döndüm, sonra yan yana geldiğim yoldan yürümeye başladık.

Unseelie ve Seelielerden oluşan iki küçük birliğin merkezdeki çadıra yaklaştığını düşününce kalbim kaburgalarımın içinde gümbür gümbür çarpıyordu. Ruby arpin üzerinde koruyucu büyüler bırakmış olmalıydı ancak suikastçılara ve yeteneklerine güvenmem gerekiyordu.

“Liderlik sana yakışmış,” diye mırıldandı dev, son çadırları da arkamızda bıraktığımızda.

Yakışmış mıydı? “Liderlik, üzerine tam oturmayan bir ceket,” diye karşılık verdim. “Belki tadilat yapmak için zamanında iyi bir terzi bulurum.”

Hafifçe güldü. “O hissi çok iyi biliyorum.”

Kafamı kaldırıp ona baktım. Ancak aklımın bir kısmı silahlarım ve onları göz açıp kapayıncaya kadar nasıl çekeceğim konusunda takılı kalmıştı. “Yine de uzun süredir başıboşlara önderlik ediyorsun. Belki de alışmışsındır diye düşünüyorum. Vahşi feylerin kralı, artık ünvanın bu, değil mi?”

“Bir lider, bir sorunu görüp bu konuda bir çözüm yolu bulunmadığı için eninde sonunda boyun eğen birinden başka nedir ki? Ben, kimse aksiyon almadığı için olduğum yerdeyim.”

Bu benim hikâyem değildi. “Bağdaştıramıyorum.”

Durup dışarı doğru çıkıntı yapan bir kayanın üzerine oturdu. İfademi sertleştirerek, ayakta durmaya devam ettim ve onunla

yüz yüze geldim.

Dudakları seğirdi. “Bu bizim... insanlar nasıl der... zırvalamayayı kestiğimiz an mı?”

“Bana uyar. Buraya barış için gelmedin.”

“Hayır, ufaklık. Bunun ötesindeyiz.”

“*Sen* bunun ötesindesin,” diye belirttim.

Bir omzunu kaldırdı. “Belki de. Yaşlandım. Aklım eskisi gibi esnek değil. Kabul ediyorum.”

Dişlerimi sıktım. “Tüm bu yaptıkların, Ruby. Neden? Başından beri bana karşı olacağına benimle birlikte çalışabilirdin.”

Dev, türünün tipik özelliği olan kare dişlerini göstererek gülümsedi. “Peki senin türünün diğer baskıcıları? Sen insanları temsil etmiyorsun, ayrıca insanlara karşı sürülmüşlerin davasını da üstlenmeyeceksin.”

“Yanlış,” demekte gecikmedim. “Sürülmüşleri sen kulağıma fısıldarken temsil etmeyeceğim. Arada fark var.”

“Herhangi bir müzakereyi anlamsız kılacak bir fark.”

Onu konuşturmaya devam etmeliydim. “Senin için kontrol etmek bu kadar önemli mi?” Uzun zamandır sevdiği kadının hayatına mâl olmuştu. Yine de ifadelerinde keder ya da pişmanlıktan eser yoktu. Sanki yaptıklarının tüm dehşet verici sonuçlarından kendini soyutlamış gibiydi. Sanki ölümü ve acıyı haklı bir amaç olarak görüyordu. Görünüşe bakılırsa, Rubezahl yaptığı ve yapmakta olduğu işten kesinlikle memnundu.

Kampın karşı tarafındaki denize bakarken gülümsemeye devam etti.

Belli ki vermeyi düşündüğü tek cevap buydu, ben de onu biraz daha sıkıştırdım. “İnsanlar. Onlarla derdinin ne olduğunu anlat. Bariz olanın ardındakini.” Feyler daha önce tüm dünyada

topraklarla sınırlandırılmışlardı. Evet, o bölgelerde zenginliklerimiz ve özgürlüğümüz vardı. Evet, dünyanın diğer bölgelerine gitmek için insan hükümetlerinden onay bekleyerek saraylar arasında seyahat edebiliyorduk. Ancak bunların hiçbirisi, bu dünyada insanlardan daha uzun süredir yaşıyor olmamıza rağmen yabancı bir diyarda tahammül edilen misafirler olduğumuz gerçeğini değiştirmiyordu. Çoğu feyin insanlara karşı hafif bir önyargısı vardı. Ayrıca, birçok durumda, önyargı *hafiften* çok daha fazlaydı.

“Saraylarda yetişenler için bu daha farklı,” diye cevap vermeye tenezzül etti dev. “Üçgen’de, benim feylerim insanlarla daha çok karşılaşılıyor. Onların... doğaya karşı saygısızlıkları, bizi hayvanat bahçesi hayvanları gibi görme eğilimleri, arkalarında bıraktıkları *pislik*.” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Pis kokularının kabul edilir yanı yok.”

Püf. Yakın zamanda vahşi feylerden herhangi birini koklamamıştı. Koku dalında ödülü onlar alırdı. “Onların kültürü bu, bizim değil.”

Mavi gözleri ışıldadığında bakışları ilk defa benimkilerle buluştu. “Aynen. Onların kültürü, başkalarının kültürüne hoşgörü gösterilmesine izin vermiyor. Sürü anlayışları bizonları gibi, herhangi bir farklılıkta birbirlerine yaklaşırlar. Bizden haberleri olmadan önce, başka ülke ve ırktan insanlarla savaştılar. Sonra biz belirlediğimizde onlara ortak bir günah keçisi sunduk. İnsanlar asla bizi kabullenmeyecekler. Birincisi, bizde onlarda olmayan bir şey var: sihrimiz. İkincisi, beyinleri uzun vadeli barışı sürdürmüyor. Bir savaş bittikten sonra onun zorluklarını unutuyorlar. Ayrıca küçük şeylere duydukları minnettarlığı yeniden kazanmaları için daha fazla sıkıntı yaşamaları gerekiyor.”

Bunu düşündüm. Tepealtı’nda geçirdiğim zamandan beri ak-

lımda olan bir tahminle cevap verdim. “Bu yüzden mi Üçgen’de bu kadar çok insan öldürdün?”

Gülümsemesi keyiflenmiş bir hâl aldı. “Teknoloji öncesindeki günlerde birçok ölümü haber vermeden yönetiyorduk fakat Alaska dünyanın sonu olarak bilinmesine rağmen kalanı gibi değişti.”

“Otuz bin,” dedim sessizce, bu sayıya karşılık içim titredi. “Çok fazla kayıp hayat.”

Rubezahl başını iki yana salladı. “Çocuklarım bunların hepsi için suçlanamaz. Üçgen, yoldan ayrılmakta ısrar eden insanlar için hâlâ tehlikeli. Hâlâ nehirler, donma durumları ve hayvan saldırıları oluyor. Ancak onlarla savaşta karşılaşacağımız günü sabırsızlıkla bekleyerek olasılıkları eşitlemek için elimizden geleni yaptık.”

İnsanlardan, savuşturulması gereken sineklermiş gibi bahsediyordu.

İnsanların farklı gördüklerine karşı hoşgörüsüz olmaları konusunda ona hak verebilirdim ama Rubezahl’la aramızdaki benzerlikler burada son buluyordu.

Kampa ve suikastçılarımların kaçışlarını yapacakları denize dönüp bakma dürtüsü neredeyse inkâr edilemezdi. Sadece biraz daha. “İnsanların toplu katliamına asla göz yummam.”

“Eğer yapmazsan türümüz için yeterince alan açamazsın,” dedi sivri bir dille. “Bu toprakları termitler gibi istila ettiler.”

İç çektim. “Bu *onların* dünyası, Rubezahl. Belki de bizi hoş karşılamıyorlar ama bizim de kendi diyarımız var. Biz Tepealtı’nın öngörülmezliğinden dolayı her iki yerde birden yaşamayı seçtik. Bize güvenmeseler ve işleri bizim için gereğinden fazla zorlaştırsalar da yaşamamız için bize parsel parsel toprak vermelerine gerek yoktu. Onun yerine kolaylıkla silahlarını bize

çevirip bizi demirlere bağlayabilirlerdi.” Hâlâ bunu yapabilirlerdi. *Bu* durum, benim için dünyadaki bölgemizi genişletmekle meşgul olmaktan daha büyük bir endişeydi. Yapacak bundan daha aptalca bir şey yoktu.

“Gerçekten mi?” Ses tonu değişmişti. “Belki de son gelmeden önce uzun yaşamım süresince gördüklerimi sana anlatmalıyım. Belki de buluşup bunu bir kez daha konuşmalıyız.”

Kampı işaret ettim. “Şu anki zaman gibisi yoktur.”

Bir saniyeliğine bana odaklandı. “Hayır, sanmıyorum. Yine de sana şunu söyleyeyim; insanların sayıları göz önünde bulundurulduğunda ustaca ele alınmaları gerekir. Bu yüzden yıllar içinde orada burada canlar aldık. Burada bir fey savaşı çıkarırsak onlar da tetikte olacaklardır. Savunmaya geçeceklerdir ve hayatta kalma korkusu olan bir insan gerçekten de vahşi bir yaratıktır.”

Her ne kadar öyle bir niyetle söylemediğini bilsem de bu, onların ırkı için neredeyse bir iltifattı. “Gizlice savaş mı çıkarmayı düşünüyorsun? Tepealtı’nda.”

Bu fikrin bir değeri vardı. Düşüncelerim ne olursa olsun, artık siyasi sonuçları da dikkate almak benim işimdi. Eğer Unimak’ta bir savaş kazanırsam, diyarımızın ev sahibiyle bir kıyameti temizlemem gerekecekti.

Ayrıca Ruby’yle sürülmüşleri Tepealtı’na geri göndermek bana zaman kazandırır. Kesinlikle ihtiyacım olan bir zaman.

“Doğru. Gerçi bunun olması için,” diyerek düşüncelerimi böldü. “Arpıma ihtiyacım olacak.”

Başımı aniden kaldırdım. *Hah?*

Rubezahl ayağa kalkıp üzerimde yükseldi, yıpranmış yüzünün her kırışığında öfke kazınmıştı. “Kampımda haberim olmadan kuş uçmaz. Enstrümanımı çalmak için gönderdiğin dört

suikastçıyı bir şekilde gözden kaçıracağımı mı sandın? Seni aptal çocuk. Seninle birlikte burada bulunmamın başka bir amacı olduğunu hiç düşünmedin mi?”

Gözleri simsiyah parladığında kampa doğru baktım. Çadırların önünde diz çökmüş, başlarında başlıklarıyla dört feyi görünce karnıma ağrı saplandı.

Arkalarındaki sürülmüşlerin ellerinde kıvrımlı bıçaklar vardı. Seelielerden biri olan ilk feyin boğazına bir bıçak saplanırken hazırlıksız keskin bir nefes aldım.

“Dur,” diye emrettim.

Rubezahl bana sırtını dönerek kampa doğru yürümeye başladı.

İkinci sürülmüş bıçağını kaldırdığında ona doğru beyaz yıldırım fırlattım. Ruby onu bir sinekmiş gibi kenara itti.

Bir Unseelie olan ikinci suikastçım da çağıltılı bir sesle kendi sonuna gitti.

Sırada kadın Seelie vardı.

Rubezahl’ın arkasından koştum. “Ordunu da al ve buradan git. Tepealtı’nda buluşuruz.” *Umarım yakın bir zamanda değil.* Bir keresinde bir geçit yapmıştım, tekrar yapabileceğimden emin dim ama devle nasıl savaşıp kazanacağımı çözmem gerekiyordu.

Adımları benimkilerden daha büyük olan dev, almaya geldiğimiz altın arpa hâlâ elinde tutan Unseelie suikastçısına yaklaştı.

Arpa ulaşmışlardı ama bunun kendi yeteneklerinden dolayı olmadığını biliyordum. Yol onlar için açılmıştı. Bahçedeki hirsızdan daha iyisini düşünmeden muhafızları ölümlerine göndermişim.

Rubezahl yüzünde zalim bir sırıtmayla döndüğünde yumruklarımı sıktım. “Gideceğim, Yurtsuzlar Evi’nden Kallik. Almaya geldiğim şeyi aldım.”

Unseelie'nin başlığını çektiğinde ayaklarımın altındaki toprak da çekildi.

“Hayır.” Uyuşmuş dudaklarımdan tek bir umutsuz kelime döküldü.

Lan açıklığın karşısından bana bakarken karanlık gözleri anlaşılmazdı.

Son sözüm, Rubezahl'ın Faolan'ın tutuşundan aldığı arp gibi aramızda cınladı.

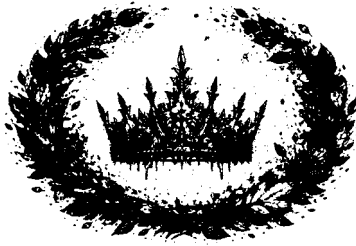
“Bir kez daha Tepealtı'na doğru yer değiştirmenin zamanı geldi, değil mi?” dedi dev arpı sırtışının hizasına kaldırarak.

Odağım tekrar arpın üzerine düşmeden önce aklım karıştı. *Yer değiştirmek mi?* Rubezahl'ın diyarlar arsında hareket edebilmesinin sebebi *arp* mıydı?

Elisavanna bunu kesinlikle bilemezdi, yoksa Rubezahl'ı fey diyarında esir ettiğini düşünerek asla canını vermezdi.

Dev bir seri nota çaldı.

Sürülmüşler ordusu göz açıp kapayıncaya kadar, sanki buraya hiç gelmemişler gibi kayboldu.

Altıncı Bölüm

Lan'ın, Rubezahl'ın ayaklarının dibinde diz çöktüğü ve tüm sürülmüş ordusunun az önce durduğu boşluğa bakakaldım.

Sanki orada hiç bulunmamışlar gibi yok olmuşlardı.

Periler, gümüş ve altın toz yağmuru altında, büyük ihtimalle şimdi ne yapacağımı sorgularken tiz sesleriyle telaşla etrafımda uçuştular.

Bırakın sırada ne yapılması gerektiğini, az önce olanları zar zor idrak edebiliyordum.

“Topla kendini.” Kendimi azarlayarak şatoya doğru fırladım.

Periler bana yetişmeye çalıştılar ancak onları arkada bıraktım. Dünyanın gücünü çekip vücudumu beslerken indigo sihrim etrafımda dolanıyor, içimden geçip gidiyordu. Hiç zor değilmiş gibi, arkamda çiçek yaprakları ve rüzgârla savrulmuş otlardan oluşan bir hava koridoru bırakarak yamaçtan yukarı hızla koşmaya başladım. Koşarken içimde kabaran öfkeyle içimdeki güç yön değiştirdi. Unseelie yanımda yüzeye doğru kükreyerek çıkarken güzel yaban çiçekleri kaplı tepeyi şiddetli bir ölüm dalgası kapladı.

Kendimi kontrol etmeyi denemedim bile. Doğayı öldürüyor olmam umurumda değildi.

Rubezahl Lan'ı ele geçirmişti.

Lan için gelmişti.

Benim Lan'ım.

Arkamı döndüğüm Lan...

Başımı iki yana sallayarak asıl soruya odaklandım. *Neden?*

Rubezahl bundan önce Lan'ı ölü istiyordu. Onun etkisi altındayken onu öldürmemi istemişti. Gerçi hiçbir güç beni *bunu* yapmam için etkileyemezdi. Öfke ve korku göğsümde kabardı, şatonun kapısından tökezleyerek girdiğimde beni boğuyordu. Dizlerim üzerine düşerken muhafızlar alarm vererek bana yardım etmek için koştular. Yalnızca cevaplara ihtiyacım vardı ve potansiyel olarak onlara sahip olan birini tanıyordum. “Ailbhe’yi çağırın. Onu derhâl savaş odasına gönderin.”

Solumdaki fey selam verip zırhı şangırdayarak koştu. Diğeri, tanıyamadığım genç bir safkan, bana elini uzattı.

Elimi sallayarak, “Onunla git, asker,” dedim.

O da selam vererek hızla koşmaya başladı. Bir süre, bana doğru yönlendirilen bakışları görmezden gelerek dizlerimin üzerinde kaldım.

“Şuna bak. Bir kraliçe böyle davranmaz.” Adair’in keskin sesi şaşkınlığımı böldü.

Diz üstü pozisyonumdan yukarı baktığımda ters bakışlarıyla karşılaştım.

“Sırası değil,” diye homurdandım ayağa kalkarken. İleri bir adım attığımda olduğu yerde durmaya devam etti.

Öyle olsun o zaman.

Onu yolumdan çekmek için omzumu kullanarak ilerlemeye devam ettim. Sert vurmamıştım ama ellerini havaya kaldırdı, bağırdı ve zarafetle yere düştü. Karnını tutup cırlarken yuvarlandı. “Tanrıçam beni koru!”

“Adair,” diye patladım, ünvanını umursamadan. “Aptal oyunlarının sırası değil.” Bu pek kraliçevari bir davranış değildi ama onun saçmalıkları için vaktim yoktu.

“Ah, bebeğim, lütfen bebeğime bir şey olmasın,” diye haykırdı, sonra yerde kıpırdamadan uzanarak bayılmış gibi yaptı. Kesik kesik soluyordu. Göz kapakları kapalı değildi. Beni izliyordu.

Sonra söylediklerini sindirdim.

Ne de olsa yeterince dönen olay yoktu...

“Bebek?” diye tekrarladım.

Toplanan kalabalık hareketlendi. Feyler onun ayağa kalkmasına yardım etmek için öne çıktılar. Bir kadın şefkatle mırıldanarak karnını okşadı ve Adair’in yüzünden yaşları sildi.

Ona doğru adım attığımda irkilip geri çekildi.

Kadın sanki canavar olan *benmişim* gibi Adair’le arama girdi. *Lütfen ama.*

Çenem seğirdiğinde Adair tatlı bir gülümsemeyle karnını tutarak bana baktı. “Aleksandr öldürüldüğünde hamile olduğumu yeni öğrenmiştim.” Kirpiklerini mahcup biçimde indirdi.

“Hamile olduğunu bilmiyordum, Adair,” dedim. “Elbette, revire git. En azından bir sonraki aya kadar orada kalmanı öneririm. Sadece sana iyi bakıldığından ve başka bir kaza geçirmediğinden emin olmak için.”

Gözleri parladı.

Revir, bulaşıcı hastalıkların yayılmasından kaçınmak için şatonun dışındaydı.

“Yapamam-” diye başladı.

“İsrar ediyorum,” dedim hafifçe ve eğildim. “Kardeşimin başına bir şey gelmesini istemem.”

Teklifi kabul etmekten başka şansı yoktu. “Elbette.”

Savaş odasına hızla giderken, “Belki de yanında eşlik etmesi için Josef’i de alırsın,” diye seslendim omzumun üzerinden.

Muhtemelen çocuk zaten onundu.

Adair’i ve her ne oyun oynuyorsa -çünkü gerçekten hamile olduğundan şüpheliydim- aklımdan çıkarmak zorundaydım. Yüce Tanrıçam, bu kadar derdimin arasına mutsuz, huysuz, hamile bir Adair’i de katmak zorunda olmak sadece benim şansım olabilirdi.

Yine de Lan’ın başına geliyor olabileceklerden çok, onun saçmalıklarıyla uğraşmayı tercih ederdim.

Lan.

Bana açıklığın karşısından bakan koyu renkli gözlerini görebiliyordum; değerli taşlara benzeyen renk benekleri içlerinde dönüp duruyordu.

Yalnızca benim yanımda yaptıkları gibi.

Antrenin merdivenlerinden yukarı hızla koşarken bir hıçkırık boğazımda düğümlendi. En tepeye geldiğimde kendimi toplamak için taş duvara dayandım. Kendimi kaybedemezdim. Şimdi olmazdı.

Dördüncü kata çıkana kadar hızlanarak merdivenin kalan ikinci ve üçüncü katlarını çıktım.

Savaş odasının kapısını çarparak açtığımda Bracken, Cinth ve Unseelie Generali Stryk’la karşılaştım.

“Devasa boyutta bir sorunumuz var,” dedim sözü uzatmadan, kelime oyununun korkunç olduğunu umursamadım. “Rubezahl oyunu çözdü ve üç suikastçıyı öldürüp dördüncüsünü rehin aldı.

Faolan'la birlikte orduyu Tepealtı'na geri götürdü." General Stryk'ı izleyerek çenesindeki hafif seğirmeyi fark ettim. "Lan'ın içeri sızacağını biliyor muydun?"

Başını sallayarak onayladı. "Lugh'nun torunu olarak fark edilmeden arpi almak için en iyi şansa sahipti. Benimle bunu konuştu, ben de kabul ettim."

Onlar kabul ettiler.

Lan disiplin cezasını kabul ettiğine dair güvence vermesine rağmen, onu kırbaçladığından beri General'e karşı güçlü bir nefret besliyordum. Beni, devre dışı bırakarak bastırmışlardı. Lan bağırمام için burada olmadığından, General Stryk öfkemin her bir zerresini hissetmek üzereydi.

Sesimi yumuşattım; öfke, dünyanın merkezindeki lav gibi sıcak, erimiş ve oldukça ölümcül biçimde içimde yükseldi. "İkiniz de bana söylemeyi tercih etmediniz mi?"

Saç dibinde ter damlacıkları oluşmasına rağmen bakışlarını benden kaçırmadı. "Onun gitmesine izin verir miydiniz, Majesteleri? Sanırım ikimiz de bunun cevabını biliyoruz. En iyisi olduğuna inandığımız şeyi yaptık."

Ellerimi masanın üzerine koyup üzerine eğildim. "Bu kraliçe olarak *benim* vereceğim bir karar. Senin *değil*." Büyü içimden kabardı; ellerimin altındaki tahta çatlayıp yaşlanarak çürürken rengi koyulaştı. "Şimdi de aptallığın ve onun lanet olası egosu yüzünden yalnızca yem olmadı, aynı zamanda iki saray için de kahrolası bir sorumluluk hâline geldi!"

General gözlerini kırptı. "Size asla sırtını dönmez."

"Başka bir şansı olmayacak!" diye kükredim. Duvarlar titrediğinde generalin beti benzi attı. Unseelie sihrim daha önce hiç tecrübe etmediğim bir güçle beni sarsarken nefes nefese kaldım.

Bu güçtü. Saf, tehlikeli bir güç. Sihrim daha sert, daha koyu bir hâl aldı, ta ki içinde benim olduğunu gösteren küçücük bir indigo rengi kalana kadar neredeyse siyah oldu. Sesimi alçalttım ancak öfkem yatışmaktan çok uzaktı. “Rubezahl, Ailbhe’nin kanından gelen çayı ona zorla içirebilir, seni aptal. Lan’ı bize karşı çevirebilir. Lugh’nun torunu olarak sözleri feyler arasında etkilidir.”

Tam o sırada kapı açıldı. Kanlar içinde ve topallayan Ailbhe Rowan’ın yardımıyla odaya girdi.

“Ona ne oldu?” diye hırladım.

Rowan sandalyeye oturmasına yardım ederken kanlı fey ürktü. “Ne olduğumu çözdüler.”

Kim? Bakışlarım anında Rowan’a kaydı. “Rapor ver.”

“Onlarla karşılaştığımda iki asker onu dövüyordu. Zihin okuduğuyla ilgili bağıryorlardı. Askerlerin icabına baktım. İnsiyatif olarak cezalarına ilişkin kararınızı beklemek üzere onları zindana attım, Majesteleri.”

Şakaklarımı ovdum. Gönderdiğim iki asker kontrolü kendi ellerine almışlardı. *Piç kuruları*. “Ailbhe, en içten özürlerimi kabul et. Böyle bir muameleye müsamaha gösterilmeyecektir.”

Yer yer kırmızı lekeli uzun, gümüşü beyaz saçı taç şeklinde örülmüştü, kıyafeti de soluk pembe basit bir elbiseydi. Çenesini kaldırdı. “Doğruyu söylüyorsunuz, bu yüzden teşekkür ederim. Farklı olanlara karşı hoşgörü nadiren bulunuyor.” Odaya göz attı. “Ancak görüyorum ki bu odada o kadar da nadir değil.” Dikkati önce Rowan’a, sonra Cinth’e -kaşlarının arasında hafif bir kırıklıkla Rowan’ı izliyordu- sonra da Bracken’a kaydı. En sonunda General Stryk’te durdu.

“Lütfen, seni iyileştirmesi için birini göndermeme izin ver,” dedim.

Bakışlarını generalden ayırmadı. “Yaralarım ağır değil, ayrıca bu toplantıdan sonra tedavi görmeyi tercih ederim.” Gözlerini kırptı. “Araya girdiğim için beni bağışlayın, Majesteleri ama general size sadık. İlk defa sizi yabana atılmayacak bir kraliçe olarak görüyor.”

Aklımı meşgul eden düşünceye cevap vermişti. Ancak General Stryk ona baktı, yüzünü buruşturarak elini kılıcının kabzasına götürüp geriledi.

“Sakın. Buna. Cesaret. Etme,” diye hırladım. Burnumdan solurken yavaşça ve çaba sarf ederek kendimi toparladım. Solumda Cinth kaskatı kesilmişti. “Erkekler aptal olabiliyor, Alli. Bunu biliyorsun.”

Başka bir zamanda buna gülüp geçerdim. Göz kırpar, hemfikir de olurum. Ancak kalbim daha önce taht odasında kırılmaya başlamış, sonra Lan’ın başlığını indirdiğimde daha da parçalanmıştı. Bedenimdeki acıyı tam olarak kontrol edemiyordum.

Rowan boğazını temizleyip elini kalbinin üzerine koydu. “Majesteleri, zindana götürmemi istediğiniz bir emriniz var mı, yoksa daha sonra mı geleyim?”

Güçlkle düşüncelerimi toparladım. Neden? Rowan, Ailbhe’ye yardım ederek kendini ispat etmişti. Şimdiden birkaç zorluğun üstesinden gelmişti, ayrıca raporları etkiliydi. Gerçekten de strateji konusunda Yargılanmışlar’ın en iyisiydi. “Asker, onları nasıl cezalandırırdın?”

Topuklarını birbirine çarpıp dikleşirken gözleri irileşti. “Kraliçe Kallik, rütbelerini alıp ailelerine onları destekleme seçeneği sunardım.”

Eğer zenginlikten gelmişlerse aileleri onları desteklemeyi seçerdi, bu da neredeyse onların yaşam masraflarını karşılamak ve aile işlerini yürütmeleri için onları çalıştırmak anlamına geliyordu. “Peki aileler onları desteklemeyi seçmezlerse?”

“Onları ahlaki niteliklerine uygun işlere atardım.”

Gülümsedim. “O zaman sana verilen emir de bu.”

Rowan selam verdi. “Derhâl, Kraliçe Kallik.”

“Bu toplantıya katıldıktan sonra.”

Kaşlarını çattı. “Korkarım ki ben-”

Tam karşısında durmak için yürüdüm. “Seni Seelie Ordusu’nun Generali görevine atıyorum.”

Rowan’ın bakışları şaşkınlık ve minnettarlıkla parlayarak hızla benimkilerle buluştu. “General mi?”

“General.” Başımı eğdim. “Tabii... sen buna hazırsan?”

Yüz ifadesi sertleşti. “Beklentilerinizi öğrenmek ve karşılamak için elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

İçimde yapacağına dair güçlü bir his vardı. Ancak şimdilik bu konuda harcayacağım tüm enerji buydu. Tekrar masaya döndüm.

Cinth, Rowan’a gülümseyerek bana doğru yaklaştığında varlığı beni sakinleştirmeye her şeyden daha çok yardımcı oldu. Rahatlamak uğruna ona yaslanmamak için kendimi zor tuttum. “Rubezahl, Faolan’la birlikte tüm sürülmüşler ordusunu Tepealtı’na götürdü. Sanırım Unimak’ı yönetme hakkı için savaşmak üzere onunla orada buluşmamızı bekliyor.”

General Stryk küfretti. “Bizi gerçekten yenebileceğini mi düşünüyor? Onun ayaktakımı vahşi feyleri bizden sayıca üstün değil.”

Kendimi Seelie sihriye tutunarak strateji masasını tekrar bir

araya getirmek için odadan güç çekmeye zorladım. Dört köşe direği fidan hâline getirip onları düz bir yüzey oluşturacak şekilde birbirine bağladım. Seelie sihrimi kullanmam beni biraz sakinleştirmişti.

Ellerimi bir kez daha masanın üzerine koydum. “Rubezahl’ın Tepealtı’nda daha güçlü olduğunu farz etmeliyiz. Aksi taktirde neden Unimak’ı terk etsin ki? Oradaki diğer fey yaratıklarının onun tarafında olmadığını düşünmek aptallık olur.” Sözlerim tamamen sessizlikle karşılandı.

“O zaman onlarla da karşı karşıya geliriz,” dedi General Stryk hafifçe. “Bu böyle yapılır.”

Haklıydı. Başka seçeneğimiz yoktu. Ancak her fey bana ve Tepealtı’na yemin etmişti, buna onun masum yaratıkları da dahildi. Rowan’a baktım. “Sen ne düşünüyorsun?”

Gözleri odanın etrafında uçuşan kürelerden birine takılı kaldı. Ona dokunup öne çıkardı. “Tepealtı’na gitmemiz gerektiğinden emin misiniz? Onu oradan çıkarmanın bir yolu yok mu?”

Başımı eğdim. “Bu bakımdan devle aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum. İnsanların görebilecekleri bir yerde savaşıyoruz. Eğer korkularını körüklersek, bu bizi onlara karşı şu an olduğumuzdan daha riskli bir pozisyona sokacaktır.”

Rowan küreye kaşlarını çatarak baktı, onu çevirip yeni masa üstüne indirdi. Aşağı doğru bastırdı, ardından masanın tamamını kaplayana kadar büyümlü biçimde düzleştirdi. Parmaklarının bir hareketiyle masanın üzerini bir haritaya çevirdi.

Etkilenmiş görünmek istemiyordum... ama etkilemişim. Adam göreve geleli beş saniye olmuştu.

“Burası Tepealtı, kafasına göre değiştiğini düşünürsek olabildiğince en doğru tasvir edilmiş hâliyle,” dedi Rowan. “Bu

harita sizin fey diyarındaki bölümler hakkında fikir edinmenizi sağlıyor. Çok eski...”

Masa iki düzine etiketli bölgeye ayrılmıştı. Yaratıklardan birkaçı da dahil olmak üzere daha kalıcı tehlikelerden bazılarını gösteriyordu. “Solda ejderhalar, sağda devler,” diye fısıldadım.

“Ben de burada seninle ortada sıkışmıştım,” diye fısıldayarak karşılık verdi Cinth. Elini benimkinin üzerine koyduğunda derin bir nefes aldım.

Tüm grup haritaya bakıyorduk.

Ailbhe, parmağını hafifçe vurup görseli yakınlaştırarak Tepealtı’nın kuzey ucuna işaret etti. “Sizi bekleyeceği yerin burası olduğunu düşünüyorum. Tepealtı’nın değişmeyen birkaç bölgesinden biri. Ejderdağı.”

Derin vadiye bakakaldım. Oraya girmenin ve oradan çıkmanın yalnızca bir yolu vardı. Dağ, gökyüzüne doğru uzanan bir ejder kafası biçimindeydi. Son direnişini yapmak ya da tuzak kurmak için mükemmel bir yerdi.

“Kıpırlarımdan yapıp içine uyku ilacı doldurabilirim,” diye öneride bulundu Cinth. “Vahşi feylerin hiçbiri onları geri çevirmez.”

Rowan’ın gözleri ona bakarken ışıldadı. “Duyduğuma göre kimse senin yemeklerini geri çevirmiyor, Hyacinth.”

“Sadece Cinth, lütfen. Birkaç şey denemek için gelip beni bulmaya ne dersin?” Cinth kızardığında neredeyse çenem yere yapışacaktı. Cinth asla kızarmazdı. Ayrıca ne tür şeyler denemeyi teklif ediyordu acaba?

Rowan’a hülyalı gözlerle baktığından beri yalnızca birkaç saat olmuştu. Bu bir rekor olmalıydı. Bildiğim kadarıyla yetim-

hane günlerinden beri bir araya gelmemişlerdi.

Haritaya baktım, Ejderdağı'nın çirkin başı önümde dikilmişti. Lan orada tutuluyordu ve çok geçmeden benim onu bulmam gerekiyordu. Belki asla birlikte olamayacaktık ama en azından benimle aynı havayı solumadığı bir dünyada yaşayamazdım.

Masadan uzaklaşıp strateji kurmaları için onlara izin verdim.

Ailbhe yanıma doğru geldi. "Onu seviyorsun."

İnkâr etmenin bir anlamı yoktu. "Evet."

"Kalbin için onun gibisi olmayacak," dedi Ailbhe. "Bunun için zihin okumaya ihtiyacım yok. Gün gibi ortada."

"Hiç yardımcı olmuyorsun." Bir elimle yüzümü sildim.

İç çekti. "Bazen... her şeyi elde etmek için her şeyden vazgeçmemiz gerekir."

Gözlerinin içine baktım. "Ne demek istiyorsun?" Kâhin, neredeyse tüm hayatıma yetecek kadar şifreli yorum kotamı doldurmuştu.

Ailbhe omzunu silkti. "Yalnızca annemin zamanında söylediği bir söz."

Rubezahl'la karşılaşmamı düşündüm.

Neye mâl olacağını düşündüm. Muhtemelen hayatıma.

Yüzleşmemiz yaklaşıyordu. Eğer tahmin ettiğim gibi giderse, her türlü Lan'a veda etmek zorunda kalacaktım.

"Majesteleri." Rowan oldukça hastalıklı düşüncelerimi bölüdü. "Sanırım... işe yarayabilecek bir fikrim var. Hyacinth'in önerisine dayanarak."

General Stryk odağını Rowan'a çevirdiğinde masaya döndüm. "Ne düşünüyorsun, oğlum?"

Rowan'ı tebrik ediyordum, yemi yutmamıştı.

Rowan elini masanın üzerinde gezdirdi. “Rüzgârlar Tepealtı’nda güneybatıdan kuzeydoğuya doğru esiyor. Eğer buraya gelebilirsek...” Parmağını güneybatı köşesine hafifçe vurdu. “Perileri kullanarak uyku ilacı bırakır, sonra onu yaymak için hava akımını kullanırsak kendimize bir avantaj sağlayabiliriz. Vadide yayılır, böylece çoğu yaratık bayılır. Elbette daha güçlü olanları yalnızca öfkelenendirir, bu da bir dezavantaj olur.” Yoğun bakışlarım altında kıpırdandı. “Belki de hangi yaratıkları etkileyeceğini bilmenin bir yolu yoktur-”

Dudaklarımı büktüm. “Yeterince ilaç hazırlamak için ne kadar zaman gerekiyor?”

“Yaklaşık bir hafta,” dedi Ailbhe. “Eğer Unseelie zehirleyicileri yardım ederse birkaç gün daha azalır.”

Bir hafta. Tek bir *gün* bile beklemek istemiyordum. Ancak Lan olmadan birkaç ay içinde, sonbahar gündönümünden önce diyarlar arasında bir geçit açma ihtimalim yok denecek kadar azdı. Saray ordularını Tepealtı’na nasıl götüreceğimi çözmek için zamana ihtiyacım vardı. Bunu yaparken de kendimi öldürmemem gerekiyordu.

O lanet arpi ele geçirebilseydik, o zaman Rubezahl hâlâ burada olurdu. Aynı zamanda Lan da. *Tam şu an* Lan’ı geri almak için savaşıyor olurduk. Ellerimi yumruk hâline getirerek, odadakilerin önünde şakaklarımı ovalama dürtüsüne karşı koydum.

“Kraliçe Kallik,” diye mırıldandı Ailbhe. “Arpın böyle bir marifeti olduğunun farkında değildim.”

Öyle miydi? En azından yalnız değildim.

“Akla bir fikir getiriyor,” dedi kanlı fey. “Rubezahl’la birlikte bir yerdeyken aniden başka bir yerde olduğunuzu hatırlıyor musunuz?”

Ona bakarken, kaşlarımı aralarında kırışıklık oluşacak kadar çattım. Aklımın ön tarafında bir hatıra yüzeye çıkmaya başladı.

Elimde çok sıcak bir kâse güveçle Rubezahl'ın yanına oturmayaya gittim.

Piposunu tüttürürken aşağı bakıyordu. "Ufaklık, benimle konuşmak istediğini görebiliyorum. Lütfen, rahat ol." Elini sallamasıyla yaban ortamın kaybolup yerine ofisinin içi belirlediğinde ağzım açık bakakaldım.

"Bir illüzyon mu?" Karşısındaki banka oturdum. Bana oldukça gerçek gibi geliyordu; gerçi sekiz yıl boyunca Tepealtı da öyle gelmişti.

"Evet ve hayır." Gülümsedi. "Fakat bu bize biraz mahremiyet sunar. Kimse konuştuğumuzu duymaz."

Bu hiçbir zaman bir illüzyon olmamıştı. Bizi gerçekten ofisine götürmüştü.

Benimle birlikte hatırayı dinlerken başını sallayarak onayladı. "Bildğim kadarıyla her zaman az sayıda feyleri bir yerden bir yere taşırdı."

Az sayıda.

Haklıydı. Ordusunu hareket ettirebiliyorsa Unimak'taki saraylara saldırmak için bunu yapardı ancak onun yerine buraya gelmek için Üçgen'den geçmişti. "Ama bugün sürülmüşler ordusuyla Lan'ı Tepealtı'na taşıdı."

"Evet öyle," dedi Ailbhe. "Bu da yakın zamanda düşüncelerinde kulak misafiri olduğum başka bir olayı çözmeme yardımcı olabilir. Tepealtı'nın Elisavanna'nın hareketinden sonraki hasarını onaramayacak kadar tembel olmasına gülüyordu."

"Elisavanna'nın diyarlar arasında zorla geçit açma hareketi mi?" diye sordum. Hemen ardından, "Bariyere hasar verdi," diye

ekledim. Gözlerim devrildi. “Onu zayıflattı.” Eğer bu doğruysa o zaman büyük ihtimalle daha çok insan taşıyabilirdim. Muhtemelen Lan’ın ya da gündönümünün yardımı olmadan bir geçit açabilirdim.

Bu teoriyi test etmem gerekiyordu fakat o koca piçi yenmek için ordumu stratejimiz olmadan Tepealtı’na götürmenin bir anlamı yoktu.

Başımı mystica feye doğru eğerek sessiz minnetimi okumasına izin verdim, sonra General Stryk’a baktım. “Zehirleyiciler?”

Gözleri benle Ailbhe arasında gidip geldi. “Kraliçe Elisavanna el altında onlardan bir ekip bulunduruyordu. Birkaç saat içinde emrinize amade olacaktıdır.” General eğildi. “Bunun tehlikeli bir plan olduğunu söylemem gerekiyor. İlaç aynı zamanda bizim ordumuzu da yok eder. Tepealtı’nın sağı solu belli olmaz.”

Sanki bilmiyordum.

Mırıldanıp yukarı baktım. “Belki de insanlardan yardım isteyebiliriz.”

Birkaç çift kaş havaya kalktığında hiçbir mizah duygusu barındırmayarak gülümsedim. “Bracken, bana bir telefon getir. Bir arama yapmam gerekiyor.”

“İnsanlara mı?” dedi General Stryk kuşkuyla.

Eh, sayılırdı. “Aslında doğaüstü varlıklara ve insanlara.” *Bir defeylere*. Belki de tahta geçtiğimden beri yaptığım politik görüşmelerden bu kadar yakınmamalıydım. Bu görüşmeler sayesinde yakın zamanda bir savaşın sonlandığını öğrenmiştim. “Deception Vadisi’nden bir kurt adamla görüşmem gerekiyor.”

Yedinci Bölüm

Bir mezarın önünde diz çöktüm. Unimak'ın insan tarafına çekilmiş hissettim. Her ne kadar kendime oraya güvenli bir ortamda sihir pratiği yapmak için gittiğimi söylesem de içten içe gerçeği biliyordum. Onun mezarını ziyaret etmeye gelmiştim.

Ancak neden? Cevap almak için daha iyi yerler vardı.

Burada son diz çöktüğümde hüngür hüngür ağlamıştım. O zamanlar, annemin gömüldüğü yer olduğuna inanıyordum. Artık gerçeği biliyordum. Beni rahminde taşımış olabilirdi ama benim biyolojik annem değildi.

Yaz aylarının teşvik ettiği yabani otlar *inukshukun** altındaki alanı kaplamıştı ama onları yolmak içimden gelmiyordu.

Diğerleri gibi o da bana yalan söylemişti.

Belki bu adil değildi. Yani ben beş yaşındayken ölmeseydi, kim bilir neleri ifşa ederdi? Yine de... kâbuslarımı yok edip dizlerimdeki yaraları öperek iyileştirmişti. Bana söylediği her kelimeye inanıyordum. Hatırlıyordum. Saygı duyuyordum.

* Eskimolarda hatıra olarak veya yer belirlemek için taşların üst üste konmasıyla yapılan ve genellikle insan figürleri oluşturulan yer işaretleme taşları. -ç.n.

Bu ihanet... kayıp... kalbime saplanan bir hançerdi.

“Seni hiç tanıyabildim mi?” diye sordum toprağa, şafağın zayıf sığağında. Elbette kimse cevap vermedi. Daha önceki duy-

gularıma rağmen ayağa kalkmadan önce yabancı otları temizledim.

Rubezahl’ın ordusuna karşı ilk saldırıda kullanacağımız uyku ilacını hazırlamak için gereken bir haftalık süreçte yapılacak çok iş vardı. En kötüsü de Lan’ın hâlâ hayatta olup olmadığını bilmiyordum. Ayrıca dünyayla Tepealtı arasında zaman farkı olduğundan, Rubezahl’ın karşılaşmamıza hazırlanmak için bizden kat kat fazla vakti olacaktı. Zaman kısaydı çünkü o lanet olası arpa Ruby’den almayı başarsam da hâlâ onu yok edecek kadar güçlü olup olmadığını bilmiyordum. Bir de öncelikle ordumu oraya götürme meselesi vardı.

Gerçekten Ailbhe’nin haklı olmasını umuyordum. Eğer değilse, sonbahar gündönümünü beklemeden nasıl bir geçit açacağım konusunda başka fikrim kalmamıştı.

Nefes alarak beni kanal olarak kullanmaya tenezzül eden sihirli güçlere kendimi açtım.

Sihre teslim olmak asıl anahtardı. İndigo sihrimi zorlu beyaz sihre dönüştürmeye yarayan buydu. Bu, başka kimsenin yapamayacağı bir şeydi.

Teoride.

Ejderha kanatlarının zarı gibi birbirinin üzerinde kayan iki yarı saydam katmanı gözümde canlandırarak, aralarındaki bariyerin çözülüp tek bir katman hâline geldiğini hayal ettim.

Yıldırım, bir hırsızın çevik elindeki bozuk para gibi parmak-

larımın arasında dans ediyordu.

Daha önce yaptığım gibi gücün oluşmasına izin verdim.

Oluşması.

Oluşması.

Ancak Tepealtı'ndan Unimak'a geçit açtığım zamanki kadar değildi. Çok daha fazla insanın geçmesi için bunu yeterince uzun süre tutmam gerekiyordu. Birleşmiş katmanların görüntüsünü zihin gözümde tutup, çağırdığım yıldırımı saldırdım ve son yaptığımdan çok daha küçük bir geçit önümde belirerek ödüllendirildim.

Üç feyin yan yana geçebileceği kadar genişti ancak daha uzun boylu olanların geçerken eğilmeleri gerekiyordu.

Vücudum titreyene kadar geçidi açık tuttum. Yıldırım beni içten yakmaya başlayana kadar. En azından öyle hissettirmişti.

Sihri keserek nefes nefese dizlerimin üzerine düştüğümde diyarlar arasındaki açıklık yok oldu.

Güneşin konumunu kontrol ettim. Geçidi daha uzun süre açık tutabilmişim. İlk seferkinden çok daha iyiydi ancak geçireceğimiz binlerce fey vardı ve ben on dakika gibi kısa bir sürenin ardından bugünkü çabamdan dolayı tükenmişim. Eğer Rubezahl Tepealtı'na girdiğim an saldırmaya karar verirse o zaman hapi yutardık.

Tüm bunlar nasıl olup da yine benim üstüme kalmıştı?

Ayağa kalkıp, vücudumu tazelemek için ayaklarımın altındaki topraktan güç çektim. Sihir yorgunluğuna karşı yapılabilecek çok şey vardı, bu da sorunun büyük bir parçasıydı. Rubezahl yüzyıllar boyunca sihirli kaslarını esneterek yaşamıştı. Ben sihri-min sırrını daha yeni çözmüşken o gittikçe güçleniyordu.

Her ne kadar adımlarımın açılması ve her zaman koşarken

yaşadığım doğal rahatlığı bulmam zaman alsa da tekrar saraylara doğru koşmaya başladım.

Tepealtı'na tekrar girdiğimde Kâhin'i görmem gerekiyordu.

Bir de fey diyarı sözcüsü, kanlı fey Devon'ı.

Belki artık Rubezahl'la ilgili gerçekleri bildiğime ve kraliçe olduğuma göre benimle daha açık konuşurlardı.

Bölücü nehir boyunca koşarken kısa sürede Adair'in muhafızı aracılığıyla beni ilk kez boğmaya çalıştığı köprüye geldim.

Lan'ın beni kurtardığı köprüye.

Boğazımda bir düğüm oluştu. Son üç gün içinde başına ne gelmişti acaba? Keşke az önce açtığım geçitten geçip onu tekrar bulmak için kaçabilseydim...

Onun yerine Unimak'ta takılı kalmış, Adair'in hamileliğine dair yazdığı lanet mektupları alıyordum. Bana revirden hamile olduğuna dair teyit yazısı göndermişti. Rahminde büyüyen bebeğin ruhunun imzası babamın büyüüsüyle tutarlıydı.

Görünüşe göre altı ay içinde bir kardeşim olacaktı.

Böyle giderse muhtemelen çocukla tanışamayacaktım. Bebek Adair'e benzerse tanışmak da istemezdim.

Ayrıca bana General Stryk'ı planıma dahil etmemi hatırlatan devasa bir yapılacaklar listesi vardı. Hazır fırsatım varken burada durup yüzümü halkımın diğer yarısına göstermeliydim.

Köprüyü geçerek Unseelie bölgesinin karanlık, dikenli çalılıklarına doğru ilerledim. Bugün ihtiyat uyandırmıyordu. Daha çok, etraftakiler benim karanlık ruh hâlimi yansıtıyor, bana bir tür kederli teselli veriyordu.

Kapıdan geçtikten sonra tempomu yavaşlatarak yürümeye başladım. Beni bir anlığına görebilmek için erkenden kalkan

Unseelielerin yan bakışlarını görmezden geliyordum.

“Kraliçe için kapıları açın,” diye önden seslendi muhafızlar.

İç bahçeden süzülüp şatoya girerken adımlarımın temposunu bozmadım.

Erkek bir hizmetli kolunda bir kova suyla sola doğru koşuşturdu.

“Sen,” diye bağırdım.

Unseelie irkildi ama suyu sıçratarak durdu. “Majesteleri!”

Bu benim. “General Stryk’a bana katılması için haber gönderin.” İşte, bu kulağa yeterince kibirli gelmişti.

Unseelie bundan yeterince etkilenmiş görünüyordu. “Evet, hanımefendi. Nereye gelmesini istersiniz, lütfen?”

Garip konuşma tarzını çözdükten sonra, “Bana Kraliçe Elisavanna’nın özel odasını göster, sonra generali çağır. Bana orada eşlik etsin,” dedim.

Hizmetli, yere daha fazla su sıçratarak eğilip selam verdi. Beni Unseelie Şatosu’nun derinliklerine doğru götürürken bana doğru ikinci bir bakış atmadı bile.

Seelie Şatosu’nun geniş, altın koridorlarıyla kıyaslandığında bu şato kasvetli ve tekinsizdi. Mum ışığında, gölgelerle dolu, zindanların varlığını kasıtlı olarak hatırlatan küflü bir nemlilik kokuyordu.

Belki de Adair’in destekçileri bu sarayda bir tur atabilirlerdi. Onlara iyi gelirdi.

Adam omzunun üzerinden, “O zaman buraya mı taşınıyorsunuz, hanımefendi?” diye nefes nefese konuştu.

“Neden soruyorsun?” diye belli belirsiz karşılık verdim.

“Sadece Seelielerin gölgesinde kalmak pek hoş değil.”

Kaşlarım havaya kalktı. Unseelieler böyle mi düşünüyor? Onların yerine diğer sarayı seçtiğimi mi? “Buraya taşınma gibi bir planım yok. İki sarayın da birleşimi bazı planlar gerektiriyor ve-”

“Sarayları *birleştirmek* mi?” dedi dehşet içinde. “Bu hakikaten boktan bir fikir.” Hizmetli bana iri gözlerle baktı. “Demek istediğim, ah... b-beni affedin, Majesteleri. Devlere yaptığınız gibi beni yıldırım sihrinizle patlatmayın.”

İç çektim. “Patlatmam. Yapacağım her şey tüm feylerin iyiliği için olacak, hiç endişen olmasın. Sonuçta *tüm* feylerin kraliçesiyim. Yalnızca yarısının değil. Unseelieler asla unutulmayacak.”

Burada, bu sabah Seelie Şatosu’nda uyandığımda hissettiğimden çok daha fazla evimdeymişim gibi hissediyordum.

Hizmetlinin peşinden iki kat merdiven çıktım, bana nefes nefese odaları işaret etti. “Burada, hanımefendi. Ölü kraliçenin yatağı falan.”

Tasviri yüzümü buruşturmama sebep oldu ama hemen ifadem sakladım. “Teşekkür ederim. General. Lütfen, biraz hızlı.”

Lütfen, biraz hızlı. Pof. Ona mı saçma geliyordum, yoksa yalnızca kendi kulaklarıma mı?

Bir cevap beklemeden odaya girdim ve anında hiçbir yüzeyde zerre kadar toz olmadığını fark ettim. Bu bildiklerimi teyit etmişti. Unseelielerin çoğu sevgili kraliçelerinin kişisel alanına girmemi hoş karşılamazdı.

Bu acele etmem gerektiği anlamına geliyordu.

Dört direkli sayvanlı yatağı geçerek doğruca duvarın dibindeki zarif, koyu ahşap masaya yöneldim. Çekmecede birkaç mektupla birlikte kâğıtlar düzgünce istiflenmişti. Daha sonra hepsini

bir solukta okumak üzere kemerli tuniğimin altına sakladım. Artık kraliçeydim ve alabildiğim tüm yardıma ihtiyacım vardı. Ayrıca burada kalırlarsa onları *başkasının* alma riski de olurdu.

Bunun dışında başka hiçbir şey önemli görünmüyordu. Bir dizi tüy kalem, mürekkep kapları ve birkaç farklı balmumu mühür. Çekmecenin arkasında bir şey parladı, almak için ona uzandığımda bir şey parmağıma batınca irkildim.

Kaşlarımı çatarak, parlayan şeyi çıkardığımda bakakaldım.

Düz bir çubuk, küçük desteklerin arasından geçiyordu; ben de parmağımı sivri, keskin bir uca batırmıştım. Dürüst olmak gerekirse bu, küçük çocuklara verilen bulmaca oyunlarından birine benziyordu. Onlarla oynayan çocukları kıskandığımı hatırlıyordum ama şahsen hiç bunlardan birine sahip olmamıştım.

“Neden böyle bir objeyi masanın en üst çekmecesinde saklarsın ki?”

Kapı çalındığında küçük bulmaca oyuncuğu hemen cebime atıp çekmeceyi kalçamla kapattım. Odanın ortasına geçerek, “Gir,” diye seslendim.

General Stryk saate rağmen tetikte duruyordu. “Majesteleri.” Odayı taradı. “Alışılmadık bir buluşma yeri.”

“Öyle mi?” dedim belli belirsiz. “Haberleri duydun mu?”

“Deception Vadisi’ndeki kurt adamların bizim için haberleri mi var?”

Eh, kurt adamlar gibi değil de, bekle, kendilerine *Lutherlar* dediklerini hatırlamak zorundaydım. Yakın zamanda savaştıkları ve şimdi de ateşkes içinde oldukları kabilenin bizim için bir şeyleri vardı. “Evet, gaz maskeleri. Bin tane. Dün bir prototip ithal etmeyi başardık. Buradaki zehirciler maskeleri kullanışlı buldu.

Tüm ordumuza göre yok ama ön saftakilerin koruması olacak.”

Başıyla onayladı. “Farklı noktalarda arkadaşlarınızın olması güzel.”

Arkadaşlar...

Görüşüğüm kadın -Andie Thana adında bir kurt kadın- kabilesinin temsilcilerinden biriydi. Son zamanlarda içinde bulunduğundan dolayı davamıza sempati duymasına rağmen pazarlık görüşmelerimizde acımasız davranmıştı. Sadece sarayların çok zengin olmasının büyük bir şans olduğunu söyleyelim. Thana da bu durumundan faydalanmaktan açıkça memnundu. “Unseelie ordusuyla birkaç manevra üzerinde çalışmanı istiyorum.”

“Ne gibi?” diye sordu general, rahat ol duruşunda durarak.

“Üçlü sıralar hâlinde durup sadece kendilerini alacak kadar genişlikte bir açıklıktan olabildiğince hızlı koşmaları.”

General iki kez gözlerini kırıştırdı. “Peki bu tam olarak neyi başarmak için?”

“Bu diyarla fey diyarı arasında geçit açabiliyorum.”

Bir iki kez daha gözlerini kırptı. “Anladım.”

“Ancak onu bir süreliğine açık tutabilirim. Birleşik ordumun sadece küçük bir kısmının geçmesi hâlinde çıkacak olan bariz dezavantajları görebildiğinden eminim.”

Generalin ifadesi gerildi. “Kolay lokma.”

“Aynen. Seelie ordusunu da aynı eğitimi almaları için yönlendireceğim.”

Eğildi. “Hepimizin geçmesi olası mı?”

“Hayır. Buna ayrıca hazırlıklı olmalıyız. Sayıyla ilgili strateji belirlemek için seni beş saat sonra Seelie Şatosu’ndaki savaş odasında bekliyor olacağım.”

“Evet, Majesteleri.”

Anlaşılan geçtiğimiz gün sergilediğim Unseelie gücüm, generali ne kadar değerli olduğum hakkında ikna etmişti. Fey odada etrafa bakındı. “Kraliçe burada pek vakit geçirmemişti. Her gece birkaç saatlik uykudan fazlasına alışkın değildi. Ancak üçüncü kattaki çalışma odasında epey zaman geçirirdi.” General gülümsemesiyle kırık dişini sergiledi. “Şafakta başka bir ziyaret düşünüyorsanız diye size fikir olması açısından söylüyorum.”

Dudaklarım seğirdi. “Dikkate alacağım.”

General, odaya şöyle üstünkörü, meraklı bir bakış atıp gittikten sonra ben de aynısını yaptım.

Oda, biyolojik annemle ilgili bir bilgi vermiyordu. Onu yalnızca gizemli bir figür olarak, standartların dışındaki gücü ve zekâsıyla tanıyordum.

Beni Rubezahl’dan kurtarmak için hayatını feda etmişti.

Lan aracılığıyla beni yönlendirmişti. Ayrıca beni dünyaya getirmek için komplo kuran üç kişi içinden en kolay affettiğim oydu. Sonunda, elinden geleni denemişti. Kılıçlar, koruyucu ve bilgiler.

Belki de bu çocukluğum boyunca yokluğunu bağışlamıyordu.

Tekrar nehir köprüsüne ulaştığımda masasından aldığım bulmaca oyununu çıkardım. Bazı yerlerde kalın, diğerlerinde ince olan kıvrımlara tam anlam veremiyordum. Zamanında izlediğim çocuklar sihirlerini bulmacayı bir şekilde çözmek için kullanırlardı. Bu kadarını hatırlıyordum.

Sihirli görüşümü açtım, Unseelie ve Seelie gücünün birbirine geçmiş şeritlerinin küçük oyuncağın içinden dolanıp etrafını

sarmasının görüntüsüyle derin bir nefes aldım.

“Aynı benim gibi,” diye fısıldadım. Beyaz yıldırım değildi ama açıkça iki fey özünün bir karışımıydı.

Ben de bunu, onun masasının çekmecesinde bulmuştum.

Bir anlam ifade ediyor olmalıydı. Bunu bulmamı mı istemişti? Bana mezarından yardım mı ediyordu?

Oyuncağı cebime koyup, yürümek için yavaşlamadan şatoya yaklaşıp kadar koşmaya devam ettim.

Yavaşlar yavaşlamaz neşeli bir ses bana doğru süzülürken tüylerimi ürperterek tepemi attırdı.

“Kraliçe Kallik, bir dakikanı alabilir miyim?”

Hay lanet olsun. Yukarıdaki revir tabelasına ters ters baktım. Üvey annemi görme ihtimalinden kaçınmak amacıyla bir arka sokaktan geçmediğim için kendime lanet ettim.

Elbette Adair sabahın köründe ayaktaydı. Zoraki gülümse dim. “Adair, seni böyle iyi görmek ne güzel.”

Gözleri kısıldı ama bir kereliğine de olsa kendini toparlamış görünüyordu, sonra yavaşça soluğunu verdi. “Mesajımı aldın mı?”

“Hangisini? Çok fazla vardı.”

“Hamileliğimle babanın kimliğini teyit edeni.”

Düşünüyormuş gibi yaptığımda bakışlarını indirdi. İlk defa, alıştırmasını yapmış olduğu ifadesi neredeyse beni ikna ediyordu. “Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum.”

Yürümeye devam ettiğimde bana eşlik etti. “Peki neymiş o?”

“Zirveye ulaşmak için yatmaya hazır olduğumu.”

Tam üstüne basmıştı. “Bana her zaman senin davrandığın gibi davranan bir insan hakkında fazlasını düşünmekte zorlanıyo-

rum. Beni senin... sevecenliğinden kurtaran diğer insanlar olmasaydı şimdiye kadar ölmüştüm. Ayrıca kalbimin birer parçası olan insanlar olmasaydı ruhum da param parça olurdu.” *Kendim de.*

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Yeni kocanla romantik bir yolculuğa çıkmak üzereyken onun bir çocuğu olduğunu öğrenmek hiç de kolay değil.”

Ona kısa bir bakış attım. “O gece, gündönümündeyken mi öğrendin?”

Babamın sihrinin ellerime dolandığı geceydi. Beni *tanımişti*. Artık bu olağanüstü durumun fey ebeveynleri ve onların çocukları için sıradan bir hadise olduğunu biliyordum. O zamanlar...

“Evet,” dedi sessizce.

İçimde küçük bir zerre empati yükseldi. Hemen onu bastırdım. “Sen de hak eden kişi yerine o çocuğun üzerinde tepinmeyi tercih ettin.”

“*Bir kral,*” diye kendini savundu. “Aleksandr pek çok şeydi, onu kendimce seviyordum ama o tartışabileceğin bir adam değildi.”

“Seni incitti mi?” Ona hızlı bir bakış attım.

“Zekâmla alt edemeyeceğim biriyle karşılaştığımda bunu anlarım,” dedi öfkelenmeden. “Çok sık olmaz ama Aleksandr böyle biriydi.” Adair bana ters ters baktı. “Sen de benzer türde bir bela olduğunu kanıtlıyorsun.”

Bu neredeyse bir iltifat mıydı? “Ağzındaki baklayı çıkarman için şatonun girişine gidene kadar vaktin var. Hamileliğin ve güzel şeylere erişmeye devam edebilmenden başka odaklanmam gereken daha büyük işlerim var.”

Adair bana yetişmek için eteğini topladı. “Aleksandr’ı öl-

dürdüğümü düşünüyorsun. Bu dedikodu Seelie Sarayı'nda yayılıyor.”

Dudaklarımdan bir kahkaha patladı. “Dur da tahmin edeyim... itibarın zarar görüyor. Adair, son iki ayını *benimle* ilgili dedikodu yaymakla geçirdin. Tam yanında durduğumdan, kesinlikle gerçek olamayacağını bildiğin bir şeydi. Ayrıca sürülmüşlerle birlikte olduğumu düşünüyorsan, onlarla savaş içinde olduğum gerçeği bu kanyı çöpe atıyor.”

Yanakları al al oldu. “Ben kocamı öldürmedim.”

“Öyle diyorsun. Yine de o zamandan beri tahtın peşindesin.”

Zorlukla soluyarak kolumu tuttu. “*Neden* bunu yapayım ki? Aylık döngüm gelmemişti. *Sonunda* hamileydim. Senin varlığının gömülü olmasıyla *benim* çocuğum bir gün o tahtta oturacaktı. O okun Aleksandr'ın boğazına saplandığı saniye bu gelecek geçersiz olmuştu.”

Bundan biraz öncesinde, onun vârisi olduğumu duyurduğu an geçersiz olduğunu söyledim. “Sana inanmamı mı bekliyorsun?”

“Bence bana karşı olan nefretin...” Yutkundu. “Bana inanmana izin vermiyor. Bunu hak etmek için çok şey yaptım, kabul ediyorum.”

Yine de... kendimi tam olarak bunu yaparken buldum. Bunu bilmesine gerek yoktu. “Çocukluğum boyunca çevirdiğin numaraların bana ne öğrettiğini biliyor musun, Adair?”

İfadesi kontrollüydü.

Bileğini, kolumu zorla bırakmasına neden olacak kadar sıkıca sardım. Dudaklarından bir inilti kaçtı. “Senin hakkında başkalarının ne düşündüğünün bir önemi yok. Sadece kendin hakkında

ne düşündüğün önemli. Yalnızca zayıf insanlar başkalarının sözleri ve eylemleriyle biçimlenip yıkılabilir.” Çenemi eğdim. “Bulduğum yerde olmaya değerim. Başarısızlıklarım ve senin beni soktuğun durumlar beni yalnızca güçlendirdi. Kim olduğumun arkasındayım.” Bileğini serbest bıraktım. “Sen de kendin için aynısını söyleyebiliyor musun?”

Uzun zamandır ona söylemeyi arzuladığım sözleri dile getirirken içim titredi. Tüm acılarım bu sözlerin içinde yer alıyordu ve artık çıkmışlardı.

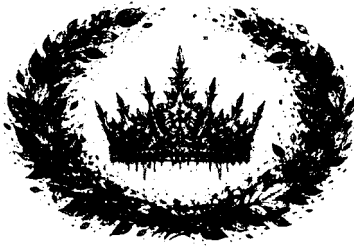
Bundan da fazlası...

Söylediklerime kesinlikle inanıyordum.

Onunla işim bitmişti, şatoya doğru ilerlemeye devam ettim, yalnızca bana hafifçe seslenmesiyle duraksadım.

“Çocuğum için en iyisini yapmaktan asla vazgeçmeyeceğim.”

Geçmişim göz önüne alındığında, bu onun ağzından çıkan ve benim için ne anlama gelirse gelsin gerçekten saygı duyabileceğim ilk yorumdu.

Sekizinci Bölüm

Bana tahsis edilen odada uyuyamayıp ayakta dikildim. Unseelie Şatosu'nun balkonuna... aramızdakilerin bittiğini söylediğim gecenin öncesinde tam olarak durduğu yere bakarken düşüncelerim Lan'la doluydu.

Buna karşılık olarak gidip kendini bir intihar görevine sokmuştu.

Bacaklarım titriyordu. Burada, odamın mahremiyetinde kendimi bıraktım. Dizlerim mermere çarptığında destek için balkon korkuluklarına tutundum.

General Stryk, arp büyükbabası tarafından yaratıldığı için onu alanın Lan olması gerektiğini iddia ediyordu ancak gitmesinin tek sebebinin bu olmadığını biliyordum.

Onu itmiştim ve şimdi de... onu kaybetmiştim.

Ellerim bakır korkulukların üzerinde uyuşturmuştu; acıyı içimden atmaya çalışırken avuç içlerim karıncalanıyordu. Ancak kafama takılan bir şey vardı. Bu olaya hangi açıdan bakarsam bakayım, Lan benim yüzümden tehlikedeydi. Rubezahl'ın hemen onu öl-

dürmediğini varsayarsak -gerçi sırf beni yıkmak için tam da bunu yapabilirdi- hiç olmazsa dev Lan'ı beni kontrol etmek için kullanabilirdi.

Güçlü bir anımda, sarayları Lan'a olan hislerimin önüne koymaya karar vermiştim.

Artık güçlü değildim.

Dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

Gözlerim kapalı, göğsümdeki sıkışıklığın arasından nefes almakta zorlanıyordum. Bu kadar çok hayatı kurtarmak için ne yapabileceğimi bilmiyordum çünkü Lan'dan başka herhangi bir şeyi umursamakta zorlanıyordum. Bu da iyiye işaret değildi.

Yumuşak bir el belime hafifçe bastırıldığında Hyacinth'in sesi beni sardı. "Nefes al, Alli."

Göğsümde hıçkırıklar takıldı. "Cinth. Benim yüzümden oldu."

Genzinden güldü. "Kendini sevdiği kıza ispat etmeye çalışan bir aptaldı. Erkekler böyle salaktır işte. Güven bana."

İş erkeklere gelince ona güveniyordum. Gerçi ses tonunu yakalamıştım. "Bir şey mi oldu?"

Dudakları seğirdi. "Rowan pişirdiğimi denemeye geldiğinde bana bir buket çiçek vermeye çalıştı. Yarısı zehirliydi. Çok utandı ve özrü bana çiçek getirme fikrinden de tatlıydı bence. Bu yüzden belki o bir aptal değil ama yıllar içinde benim için delice şeyler yapan erkeklerin hikâyelerini anlattırmaya başlatma."

Kalbim sıkışıyor olmasına rağmen dudaklarımdan ıslak bir kahkaha patladı. *Keşke* Lan da yalnızca bunu yapmış olsaydı. Ona her akşam balkonlarda buluşmamamız konusunda yaptığım yorumun onu böyle bir karar vermeye teşvik etmiş olabileceğini düşünmeden edemedim.

Nazikçe, ayağa kalkmama yardım etti.

Koyu kirpiklerimin arkasında biriken yaşların arasından gözlerimi kırparak yukarı doğru ona baktım. Gözyaşlarımı silerken gülümsemesi elleri kadar yumuşaktı. “Gel, seni yatıralım. Uykuya her şeyden çok ihtiyacın var. Tamam mı?”

“Generale muhafızları eğitme konusunda yardım etmeliyim. Geçidi açmaya çalışmalıyım-”

“Şşt.” Bir elini ağzıma kapattı. “Soyun ve derhâl yatağa. Ayakta uyursan başka işini halledemezsin, bunu biliyorsun.” Aynı gençliğimizdeki gibi benden çok daha olgun ve bilge görünüyordu. Beni soydu, ardından saçımı tarayıp ördü.

Sonrasında, sihrinden bir fincana doğru filizler salmasıyla fincanın üzerinden buhar tütmeye başladı. “İç.”

Bir buhar dalgası burnuma doğru kaydığında yanımda oturan Cinth’e baktım. “Rowan’ın sana verdiği zehirli çiçeklerle beni zehirlemeye mi çalışıyorsun? Çikolata gibi kokuyor ama alta yatan keskin bir koku da var.”

“Sen ve senin burnun.” Fincanın ağzına hafifçe vurdu. “Tepealtı’nda olduğumuz zamandan beri üzerinde çalıştığım bir şey. Devon bir noktada ihtiyacın olacağını düşündü.”

“Doğrusu bu beni daha iyi hissettirmede,” diye mırıldandım ama görev icabı sıcak çikolatadan bir yudum aldım. Kahve tatları, hafif acılığına rağmen ağzımda hoşça dağılarak ağzımı kapladı. Bir yudum daha aldım ve kaslarım belki de hiç olmadığı kadar uzun süredir beni terk etmeyen köklü bir gerginlikten kurtulmaya başladı.

Tüm bunlar başladığından beri itiraf etmek istemediğim bir gerçeği itiraf edeceğim kadar yeterliydi. Korkuyordum. İlk defa

kendime inanmaya başladığımda dehşete kapılmışımdım. Binlerce hayat bana muhtaçtı ve yükseğe tırmandıkça düşecek daha çok mesafe oluşuyordu.

“Şu lanet fincanın hepsini iç,” diye emretti Cinth, sözleri sert olmasına rağmen ses tonu yumuşaktı. “Uyumana yardımcı olacak ve sihir deponun dolmasını sağlayacak.”

Öyle mi? O zaman buna vardım.

Fincanı dudaklarıma kaldırıp, bir bira bombası karışımı gibi kafama diktim. Gözlerim hâlâ kapalı hâlde ona fincanı uzattım. Onu alıp, beni örtünün altına iterek örtüyü çeneme kadar çekti.

Göz kapaklarım çoktan ağırlaşmıştı ama onları bir parça açmayı başardım. Bana yukarıdan bakan Ailbhe’yi görmemle kalbim tekledi.

“Bana daha sonra teşekkür edersin,” dedi.

İçtiğim içeceğe karşı koymam mümkün değildi. Üzerime çöken ve beni büyüsü altına sürükleyen uykuya karşı koymam mümkün değildi ancak rüya alemine dalarken bile zihnim oldukça uyanıktı.

Bir göz kırpmamla, ışıldayan baloncuklardan oluşan bir tarlanın ortasında duruyordum. Çevremde bir sis gibi yayılmışlardı, bu yüzden etrafımı göremiyordum. Ellerime bakıp parmaklarımı kıpırdattım.

En azından kendimi görebiliyordum. “Merhaba?”

Etrafımdaki baloncuklar vınlıyarak birbirine çarptılar ve tiz çan sesleri gibi bir ses çıkardılar. Parmağımı içinden geçirdiğimde patlamadılar, onun yerine biraz daha çınlayıp dokunuşumdan uzağa zıpladılar.

Hangi cehennemdeydim ben?

Ya da daha da önemlisi Ailbhe bana ne yapmıştı? Ona güve-

nebileceğimden o kadar emindim ki. Rubezahl'ın sürülmüşlerinden birine inanmakta aptallık etmiştim.

Bir adım attım, sonra bir adım daha ve bir adım daha. Hiç tehlike hissi yoktu, garipçe ışıldayan baloncuk sisinin içinden beni izleyen yoktu. Tabii Ailbhe'nin planı beni sonsuza kadar burada tutmak değilse... Bu durumda -hiçbir kasıt bulunmadan- fena çuvallamıştım çünkü zihninin gücü benim yapabileceklerimin çok ötesindeydi.

Bu düşünceyle karnıma ağırı saplandı. Cevap verircesine, etrafımdaki baloncuklar karardı.

“Yapılacak tek bir şey var,” diye fısıldadım kendi kendime.

Bir ipucu bulmak için dışarı adım attım. Bir şey. Beni yönlendirecek *herhangi* bir şey...

Vücudum, duyma sınırlarının ötesinde bir sese tepki vererek kaskatı kesildi. İşte yine gelmişti, sanki biri iç çekiyormuş gibi hafif bir nefesti.

Sağa dönüp, ayak sürüyerek ilerledim. Ayaklarımın en azından sessiz olmalarına, taşların kıpırdamadığına ya da çimin hışırdamadığına minnettardım.

Baloncuklar birbirine yapışarak kalınlaştığında aralarından geçmek için daha sert itmek zorunda kaldım ama bu ansızın oluşan duvarın ardında bir şey ya da daha doğrusu biri vardı.

Kürelerin arasından elimi iterek -şaşırtıcı derecede kalın kabukları vardı- körlemesine uzandım. Onların ardında kim olabilirdi ki?

Annem mi?

Devon mı?

Ruh rehberim olan kız kardeşimi de kabul ederdim.

“Lütfen Adair olma,” diye mırıldandım.

“Tanrılar,” diye hırladı *adam*. “Eğer ona dönüşürsem beni öldür.”

Bu ses...

Güçlü bir bileğe sıkıca tutunarak bacaklarımı eğip tüm gücümle çektim. Bu anın gerçek olma ihtimali varsa bunun tadını çıkaracaktım.

İlk önce Lan’ın eli, sonra göğsüyle yüzü ışıldayan duvardan geçti. En sonunda mükemmel çıplak vücudu açığa çıktı.

“Lanet olsun.” Sertçe yutkundum. “Nasıl giriş yapacağını biliyorsun.” Kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra kendimi ona atar atmaz ağlamaya başladım.

Yarım saniyeliğine bana dokunacağını düşünmemiştim ama sonra kolları bedenimin etrafına dolandı. Sıkıca. Aşına olduğum şekilde. Bu oldukça gerekliydi.

“Yetim,” dedi merakla. “Nasıl burada olduğunu bilmiyorum-”

“Kapa çeneni.” Yüzünü tutup onu öptüm. Onun bedenine yaslandım, tanıdığım bir bedene. Rüyalarımı dolduran bir beden; yalnızca böyle değildi. Ellerim gövdesiyle göğsü üzerinde gezindi. Nasıl burada olduğum, hatta bunun yalnızca ilaca bağlı bir halüsinasyon olma ihtimali bile önemli değildi. Lan benimle birlikteydi.

Zamanda bu küçük aralıkta, dünyamda her şey yolundaydı.

Ağzından kaçan kısık bir hırıltı, içimden yansıyarak karnımda havai fişekler patlattı.

Elleri, gömleğimin içine doğru kayıp onu üzerimden çıkarmadan önce kaburgalarımda, göbeğimde ve belimde gezindi.

“Rüya görüyorum,” diye konuştu dudaklarımın üzerinde. “Seni tanıyorum, Yetim. Sen bana asla teslim olmazsın, böyle de-

ğil. Sen bir kahramanın yolunu seçtin, doğru olan yolu. Ancak umurumda değil. Sen nasıl istersen seni öyle kabul ederim çünkü lanet olsun, sana ihtiyacım var.”

Yukarı doğru ona bakarak gözlerimi kırparken kıyafetlerimin çoğunun çıkarıldığını fark ettim. Onun mu, yoksa benim ellerimin mi ya da başka bir çeşit sihrin mi onları yok ettiğini bilmiyordum çünkü... garip bir şekilde... onları hiçbir yerde göremiyordum.

Lan’la çıplak bir hayal alemi mi? Bunu desteklerdim.

Yüzünü avuçlarıma içine alarak benim için her zaman ama *her zaman* çözülen o koyu gökkuşağı gözlerinin içine baktım. Onlarsız yaşamak istemiyordum. Kahramanın yolundan gitmek tam olarak da bunu yapmak anlamına geliyor olsa da.

“Bu gerçek mi?” diye sordum sessiz bir tonda.

Ellerinden biri saçlarıma içine kayarak uzun teller arasında dolandı. “Umurumda değil.”

Yüzüme sıcak öpücükler yağdırdı, dudaklarıma doğru ilerleyip sonra daha aşağıya indi. Köprücük kemiğime yumuşak öpücükler kondurmadan önce boynumu ısırdı.

Dokunuşu düşünmeyi, bunun çok, çok iyi bir rüyadan fazlası olup olmadığını merak etmeyi neredeyse imkânsız kılıyordu.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en iyi rüyaydı.

Nefes aldığımda bir inilti boğazıma takıldı. “Daha fazla.”

Vücudumun her bir noktasına ısıdan izler bırakarak, yavaşça kalçalarıma tepesine doğru ilerlerken dudakları kendi büyüsünü dokuyordu. Çok yavaşça. Sanki dünya kadar zamanı varmış gibi.

Elleri kalçalarımdaydı, parmakları kıvrımlarımı takip ederek popomun üzerinde kaydı. Eğer bu yalnızca bir rüyaysa, bunun

dolu dolu keyfine varabilir, sonra zihnimi serbest bırakabilirdim.

Dudaklarının *gerçekten* istediğim yere doğru hareket ettiği o lezzetli ânı bekleyebilirdim.

Ancak... ya Ailbhe beni bilerek buraya gönderdiyse ve bu özel bir rüya değilse? Ya izleniyorsak? Neredeyse ona seslenmişim gibi, mystica feyinin sesi havada yayıldı.

Seni geri çekmek zorunda kalana kadar çok az vaktin var. Rubezahl'ın kampıyla ilgili her şeyi öğren.

Gerçekten mi?

İnlediğimde Lan bunu yanlış anlayarak kıkırdadı.

Karnımın altına doğru fırlayan hislerle zor olmasına rağmen, “Rubezahl nerede kamp kurdu?” diye sordum. Kendimi toparlamam gerekiyordu ama Lan’ın dudaklarıyla elinin çıplak tenimin üzerindeki dokunuşu aklımın uçmasına sebep oluyordu.

“Hımm?” Baldırımın içini dişleyerek dizlerimin bağını çözdü.

Lan baldırlarımı tutarak beni yüzüne bastırana kadar yavaşça kaldırdı. Dilinin merkezime doğru bir hareketi zihnimi tamamen boşalttı. Etrafımdaki baloncuklar titreşip duygularıma tepki göstererek havai fişeklerle patladı.

Dili tekrar yukarı doğru sabit bir hızla, yavaşça hareket etti.

Başka bir hamleye hazırlanmak için geri çekilirken tıkaandım ve düşüncelerim bu hislerden koptu. “Neredesin, Lan?”

“Ellerim, gözlerim bağlı,” diye fısıldadı, yüzünü bacaklarıma sürterek sanki beni işaretliyordu. “Dev, beni sana karşı kullanacak, Yetim. Bunu yapmasına izin veremem. Bu yüzden sana şimdi veda edeceğim.”

Gözlerim kocaman açıldı. *Hayır.*

Beni altına doğru çekip kendi bedenini bana bastırdı.

Bir kez daha yüzünü avuçlarımin arasına aldım. “Lan, ben gerçekten buradayım. Bana nerede olduğunu söylemene ihtiyacım var. Seni bulmama yardım etmelisin.”

Gülümsemesi yumuşak ve çok, çok hüzünlüydü.

O hüznün yerini neşenin aldığını görmek için diyarları yerinden oynatırdım.

“Bunu yapamam, Yetim. Beni sana karşı kullanmasına izin vermeyecek kadar çok seviyorum seni.”

Başımı iki yana salladım ama vücudu solmaya başlamıştı bile. “Lan! Hayır, daha değil!”

Bir sonraki nefesimi alana kadar yok olmuştu. Ayağa fırlayarak tam bir daire çizdim; başka bir iç çekiş, inleme ya da beni ona götürecek *herhangi* bir ses için etrafı dinledim.

“Faolan.” Ne bir haykırış ne bir fısıltı. Daha çok bir dua gibiydi. “Lugh, eğer torununa karşı herhangi bir sevgi besliyorsan onu bulmama izin ver. O... Onu kaybedemem. Yapmam gerekeni yapmak için bile olmaz.”

Bu garip alandaki hava birden elektrikle doldu. Süzülen baloncuklar tek tek, bir düzende patlamaya başlayarak bir figürün yaklaşması için bir boşluk yarattı.

Ruhani.

Erkek.

Sertçe yutkundum. Yurtsuzlar Evi’nden Kallik şaşkınlık içinde dizlerinin üzerine düşebilirdi ama bu Kallik bunu yapmazdı. Hayır, bu Kallik tüm feylerin kraliçesiydi.

Kötü şöhretli Lugh bana yaklaşıırken, doğduğum günkü kadar çıplak şekilde orada duruyordum. O da çıplaktı.

Bu tam çıplak olunası bir akşamdı.

Gülümsemesi tornununki gibiydi ama benzerlik burada sona eriyordu. Faolan koyuyken büyükbabası açıktı. Sarı saçlar, soluk gümüş gözler ve soluk bir ten. Ayrıca Faolan'dan daha zayıftı.

“Onu bulmak o kadar kolay değil, Tüm Feylerin Kraliçesi. O ölümün kıyısında. Karşı karşıya kaldığı işkence...” Lugh'nun gözleri, sanki o da acıyı hissediyormuş gibi titredi. “Her zamanki gibi korkunç. Söylesene, neden ölüp huzur bulmasına izin ver-meyeyim ki?”

Söylediklerine karşılık kalbim kırıldı. Lan işkence mi görüyordu? “Bunu durdurabilirsin.”

“Durduramam,” diye iç çekti Lugh. “Fey dünyasında artık gücüm yok. Bırak ölsün. Onu seviyorsan, senin için daha fazla acı çekmesini istemezsin.”

Sözleri kalbimi toz hâline gelene kadar ezdi. “Onu burada gördüm. İyi görünüyordu.”

“Burası ölümün yeri.” Elini dışa doğru savurdu. “Ya da daha doğrusu, ölümle yaşam arasında bir yer.”

Dizlerimin bağı çözüldü. Bu olamazdı. Hayır. Onu az önce görmüştüm ve... “Lütfen-”

“O benim torunum ama etrafındakiler için bunun pek önemi yok,” dedi Lugh. “Yazık, o oğlan kendi çocuğumdan daha çok yeteneğime ve yüreğime sahip.”

“O zaman onu kurtar!” diye bağırdım kendimi kaybederek.

Lugh soluk bir kaşını kaldırdı. “Bana emir mi veriyorsun?”

“Sana yalvarırım,” dedim kırık bir sesle.

“Onun ölüyor olduğuna inanıyorlar.” Başını eğdi. “Sanırım, aşkın nasıl bir his olduğunu hatırladığıma göre ve sizinki gibi bir aşk bu dünyaya ender geldiğinden...” Yüz ifadesi yumuşadı. “Ruhunu ölümden koruyabilirim. Ancak acele etmen gerekiyor.

Planlarının çoğundan vazgeçmek zorunda kalacaksın. Ordularının eğitiminden de.”

Anında ayağa kalktım. “Bu gece gidiyoruz.”

Parmaklarım solmaya başladı ve Ailbhe’nin çığlık atan sesi bilincime sızdı.

“Ona yardım etmeye çalışıyorum! Güven bana, Cinth, ona yardım etmeye çalışıyorum!”

“Kıyafetlerimi çaldın ve beni taklit ettin, seni sürtük! Bu yüzden mi bana Rowan’la işlerin nasıl gittiğini sordun? Ona ne yaptın?”

Bir el, yarı saydam omzuma inerek beni geri çekti ama Lugh adımı söylemişti. “Elisavanna’nın masasındaki obje. Tepealtı’na geçit açtığında onu yanında götür.”

Başımı onaylarcasına salladım. Oyuncağın Seelie ve Unseelie sihriyle dolu olduğunu gördüğümde bunu planlamıştım. Ah, bunu çözebilmek için birkaç saat karşılığında neler vermezdim. “Teşekkür ederim.”

Lugh elini omzumdan çekerek solup gitti ama sesi arkamdan yankılandı. “Onu yalnızca bir günlüğüne hayatta tutabilirim. Acele etmelisin, Tüm Feylerin Kraliçesi.”

Bir göz kırpma daha.

Nefes nefese, sarsılarak doğruldum. Cinth, Ailbhe’yi boyunduruk altına almış, onunla yerde güreşiyordu. Mystica feyin çığlıkları kapı açılırken havayı doldurdu. Rowan ve Bracken hızla içeri koşarak silahlarını çektiler.

“Yeter,” diye bağırdım.

Cinth Ailbhe’yi bırakıp üzerindeki tozu silkeleyerek ayağa kalktı. Yanakları harcadığı güçten dolayı pembeleşmişti.

Ailbhe, soluk yüzü çoktan morarmaya başlayarak ayağa kalkarken daha yavaş davranıyordu.

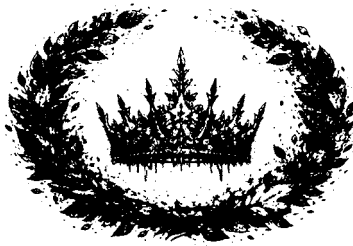
Asla bir aşçıyla dalaşma.

“Özür dilerim,” diye aniden konuştu, tanıştığımızdan beri ilk defa endişeliydi. “Size vereceğim hiçbir içeceği isteyerek içeceğinizi düşünmedim, bu yüzden numara yapmak zorundaydım. Rubezahl’ın Lan’a korkunç şeyler yapacağını biliyordum. Faolan olmadan savunmasız ve zayıf olacağınıza inanıyor. Bunun ne kadar acil olduğunu hissetmeniz gerekiyordu. Herkesin ayrılışınızı geciktirmesine izin veriyorsunuz.”

“Palavra,” diye hırladı Bracken.

Bacaklarımı yataktan indirdim. “Ailbhe, eğer bana Lan’la bağlantıya geçmenin bir yolu olduğunu söyleseydin bu fırsata balıklama atlardım. Niyetin ne olursa olsun beni kandırman bir hataydı.” Diğerlerine döndüm. “Ancak haksız değildi. Lan’ın çok vakti yok.”

Bu dünyada kutsal olan her şey adına, onu kurtarmak istiyorsak *hemen* gitmeliydik. “Biz harekete geçmediğimiz takdirde ölecek. Birlikleri toplayın. Bir saate çıkıyoruz.”

Dokuzuncu Bölüm

“Sessizliğe ihtiyacım var,” diye mırıldandım Rowan’la General Stryk’a. General, Lugh’nun torunu ve Unseelie naibi olsa bile tek bir kişiyi kurtarmak için temkinli hazırlıkları bırakmamıza karşı hâlâ sessiz bir öfke içindeydi.

Her neyse. Lan’ı gördükten sonra kimin ne düşündüğünü umursamıyordum.

Gözlerimi kapatarak, yeterince uzun süre açık tutamayabileceğim geçitten koşup geçmeyi bekleyen üçlü sıra hâlindeki orduya emri -ve sessizliği- yaymak için aceleyle uzaklaşmalarını dinledim.

Ancak ihtiyacım olan şey bir teşvikse, bu bende bulunuyordu: Lan’ın hayatını kurtarmak için tek bir günümüz vardı.

Nefes alarak Tepealtı’nın haritasına son bir kez daha başvurmak için gözlerimi kısaca açtım. Çoklu geçitler açıp ordumuzu bölümler hâlinde farklı konumlara bırakma planımız resmî olarak geçersizdi. Direkt, en güvenli ve stratejik açıdan en sağlam pozisyon olduğuna inandığım yere gidiyorduk.

“Yeterince geniş olur olmaz gitmeleri gerekiyor,” dedim bilmem kaçınıcı kez.

Sonra güce teslim olarak, birkaç gün önce ulaştığım seviyeye çıkmasını bekleyip gerekçe olmadan serbest bıraktım.

İzdiham. Yanımızdan yeri sarsacak sayıda fey akın hâlinde koştu ancak fey diyarına açtığım geçidin boyutunu kontrol etmeden nefesimi sabit ve yavaş, düşüncelerimi hedefimde tutmaya odaklandım: Sevdığım adamı hayatta tutmaya.

Beyaz yıldırım kaplı ellerim titremeye başladı.

Bacaklarım, pes edip yıkılana ve geçidi zorlukla açık tutana kadar, sabit hızda güçten düşmeye başladı.

Yer titrediğinde, kısa süre içinde görüşüm de bulanıp sallanarak aynısını yapıyormuş gibi görünüyordu.

Lan’la son karşılaşmama hızla tutundum. Taht odamda bana veda ederken gözlerindeki hüznün... Beni bir daha görmemeyi bekliyordu ama bir insanı daha kaybetmeyecektim -hayır- kaybetmeyi *reddediyordum*.

Özellikle de onu.

Onsuz yapamayacağım bazı şeyler vardı.

Ne kadar da aptaldım.

Göz kırpmam ağırlaşmaya başladığında sırtımda ve dizlerimde sarılı kollar beni kolaylıkla kaldırdı. Rowan’a beni taşıması için yetki verilmişti. Koşuyordu ama kapanan geçitten geçmeyi başaramayacağım korkusuna kapılmamak için ona bakma riskini alamadım. Etrafım beyaz yıldırımla sarılıydı. Rowan benimle birlikte geçide dalarken ben de onun içinde kayboldum.

Tepetaklak. Yana doğru.

Rowan’ın sırtındaki ve dizlerimdeki elleri benden koparıldığında altın çiçekler serpiştirilmiş siyah çimlerde yuvarlandım.

Başımı muazzam bir güçlkle çevirirken Bracken'la Cinth'in herkesin geçitten geçtiğinden emin olmasını, sonra da artık belli belirsiz incelikte akan beyazlığın kesilmesini bekledim.

Diyarlar arasındaki açıklık içine çökerek yok olmuştu.

Başka bir şey yapamadan, öylece kıpırdamadan uzandım. Cinth hızla yanıma koşarak kendini dizlerinin üzerine attı. "Alli." Işıldayan gözlerini Rowan'a çevirdi. "Onu geçitten geçirdin. Yapabileceğinden emin değildim ama çok hızlıydın. Teşekkür ederim."

Rowan'ın nefesi kesildi. "Rica ederim, Leydi Cinth."

Kaşlarım havaya kalktı. Leydi Cinth, ha?

Bu sefer de Cinth'in nefesi kesilmişti. "Ah, şey. Ben..." Birkaç kez gözlerini kırıp yüzünü ondan geri çevirerek bana sıkıca sarıldığında kafasının karıştığı açıktı.

"Hmm, tamam," diye mırıldandım.

Bir nefes verdi. "Hayatımda bunun gibi bir şey görmedim. Korkutucuydun. Yıldırım-fırtına-ve-uçuşan-saçlar tarzında korkutucu. Kıpırlara bağımlı olduğunu bilmeseydim senden şu an korkardım."

Yavaşça diğer sesler de bana ulaştı. Ordu.

Onların mırıltıları ve fısıltıları.

"Herkes geçti mi?" dedim ağzımda geveleyerek. Bedenim ağırlaşmıştı. O kadar ağırdı ki parmağımı güçlkle oynatabiliyordum. Lan'ı kurtarmak istediğim durumda *değildim*.

"Herkes," diye araya girdi Bracken, sesinde hayret vardı. "Bu çok sağlam bir sihirdi."

Evet. Muhtemelen bende de kabaca... hiç kalmamıştı.

Hem de uzun bir süreliğine, şanslıysam birkaç günlüğüne.

Büyük olasılıkla bir hafta.

En azından fiziksel durumda bununla ilgili bir şey yapabildim. Tepealtı'ndan yeşil enerji çekmeye niyet ederek, onun yerine altın enerji verdiğinde rengini sorgulamadım. Bacaklarıma ve kollarıma güç fısıldayarak, gücün kaslarımla eklemlerime girmesini teşvik ettim. Etrafımdaki yeşillik sırayla büyüyüp büzüldü; iki sihrim de bedellerini zorluyordu. Birkaç dakika sonra oturduğumda geldiğim zamanki hâllerleriyle tamamen aynıydılar.

Rowan üniforması üzerindeki tozları silkeledi. Onunla General Stryk'ın bir yığın savaşı feyi düzene sokmaya koyulmalarını izledim.

Başardım.

Orduyu geçitten geçirmiştim, bu da saraylara Rubezahl'ı temelli yok etmek için bir şans vermişti. Unimak'ta sorumlu olarak bıraktığım Josef amca, yokluğumda büyük olasılıkla Adair'in sözcüsü olarak işleri batırmadığı sürece geride bıraktığım feyler iyi olacaktı. En azından burada olduklarından çok daha iyi. Günün sonunda, güvenebileceğim çok insan yoktu.

Bracken bana yardım etmek için elini uzattı. Ona bitkince gülümsediğimde, ordunun arasından bize doğru hızla gelen bir kadını görmemle gülümsemem yüzümden kayıp gitti.

Tüm Seelie ve Unseelielerin tanıdığı bir kadın.

Yalnızca gözlerimle değil, Lan'ın anılarında da gördüğüm bir kadın.

Ailbhe, General Stryk'ın yanından ayrılıp bana eşlik ederek alçak sesle, “Suçluluk duygusuyla geliyor. Yok olmuş mirasını kurtarmaya geliyor,” diye mırıldandı.

Mystica feye bir bakış attım. Hâlâ onu ordumla birlikte ge-

tirmemin onun için en güvenli yol olup olmadığından emin değildim. En azından burada neler döndüğünü bilecektim. Diğer feylerin ona zarar vermeyeceğine güvenemiyordum.

“Burada olmayı tercih ederim,” dedi Ailbhe. “Benim koruyucum olmak için zahmet etmeyin, kraliçem, olacağı varsa olur. Bana zarar vermek yerine koruyor olmak istemeniz benim için yeterli. Sizi rüya alemine gönderebilmek için hayatımı riske atmama ve boş bir ânınızda yeni kuşklarımı size açıklamam için yeterli.”

Odağım mysticà feyinde oyalandı. Bana Rubezahl’ın Lan olmadan daha zayıf ve savunmasız olacağıma inandığını söylemişti. *Rubezahl’ın planlarıyla mı ilgili?* Ona doğru düşündüm.

Başını onaylarcasına salladı, dudakları sıkıca birbirine bastırılmıştı. “Artık arpın ne yapabildiğini biliyorum, parçaları birleştirdiğime inanıyorum.”

O zaman azami önemle konuşmalıyız. Seni mümkün olduğunca çabuk çağıracağım, diye tekrar ona doğru düşündüm.

Reverans yapıp geri çekildi.

“Kraliçe Kallik.” Kadın, sırtı bükülmeye alışık değilmiş gibi hafifçe eğildi.

Bir kaşımı kaldırdım. “Lugh’nun kızı.”

Bana genişçe gülümsediğinde Ebliu’nun, oğluna beni nehrin kenarında yarı boğulmuş hâlde bırakmasını söylediğini hatırlayıp hatırlamadığını ya da Unseelie sihrine sahip olduğu için Lan’ı dövdüğünü bildiğimden haberdar olup olmadığını merak ediyordum. “Bir saniyenizi alabilir miyim, Majesteleri?”

“Yapacak çok işim var.”

“Evet.” Yüz ifadesi sertleşti. “Duyduğuma göre oğlum ken-

dini esir etmiş.” Mızrağının ucunu toprağa saplayıp bununla altın bir çiçeği ezerken iç çekti. “Hem de Unseelie tahtının naibi olarak atandıktan kısa bir süre sonra. Bir anlığına düşündüm de... ama önemli değil. Onun ne olduğunu hepimiz biliyoruz.”

Başımı eğdim. “Peki neymiş o?”

Bakışları yüzümde gezindi.

Ona yaklaşarak görkemli yüzüne baktım. Yüz hatları Lan’inkilere benzese de bir kibir ve cehalet ifadesi oluşturuyordu.

Açık konuşmak gerekirse ağzını açmak için bundan daha kötü bir zaman seçemezdi. Buna rağmen duraksadım, söyleyeceklerimi dikkatle seçiyordum. Danışmanlarımdan biri gibi davranmak Rubezahl’la işe yaramıştı... belki bunu bir daha yapardım.

“Ben tüm feylerin kraliçesiyim, Ebliu,” dedim sessizce. “Bu yüzden söyleyeceklerine dikkat et. Hiçbir feyi kullandıkları sihir yüzünden kınamadım. Ancak belli bir... ahlaki değere sahip olmadığını kanıtlayan bir feyi kınarım. Faolan’ın anılarında bulundum. Senin gerçekte kim olduğunu gördüm, Lugh’nun kızı. Aynı babanın da kim olduğunu gördüğü ve daha da önemlisi kim olmadığını gördüğü gibi.”

Gözleri genişlerken yutkunmaya çalıştı.

Hah! Kesinlikle tekrar işe yarıyordu.

“Sana önerim,” dedim hafifçe. “Gerçek bir kahraman olduğunu defalarca kanıtlamış bir adama hakaretler yağdırmaktansa bana kendi değerini göstermeyi aklına koymalısın.”

Belki bu daha az kraliçevari ve daha çok Kallik gibiydi. Ciddi bir öfke yayıyor olmalıydım çünkü bakışlarını anında elindeki mızrağa çevirdi.

“Bu...” Tekrar yutkunup baştan başladı. “Pişmanlıklarım var, Majesteleri. Hiç olmadığını düşünmeyin. Geçmişte hatalar yaptım ve eminim gelecekte de yapacağım. Sizinle oğluma yardım edebilecek bir konuyla ilgili görüşmeye geldim. Orduda söylenenlere göre Rubezahl ona işkence etmiş. Oğlumun ölümün eşiğinde olduğu söyleniyor. Bu doğru mu?”

Söz çabuk yayılıyordu. “Doğru. Baban onu hayatta tutmak için yardım ediyor ama yalnızca bir günlük tutabilir.”

“Babam,” diye ağzını oynattı sessizce. “Gerçekten onunla konuştunuz mu?”

Daha çok Lan’a yardım etmesi için yalvarmıştım ama... “KONUŞTUM. Sana söylediklerim gerçek. Oğlunda, senden daha çok kahraman özelliği görüyor.” Sözlerim keskindi ama umurumda değildi. Bu kadına olan nefret düzeyim Adair’i geçirdi. Şimdiye kadar bunu bilinçli olarak fark etmemiştim.

Derin bir nefes aldı.

Arkasında, ordu düzen içindeydi. “Vaktim değerli.”

Lugh’nun kızı mızrağını uzattı. “Bu babamın mızrağı.”

Herkes bunu biliyordu. Bu bir yadigârdı: fey tarihinde birçok zorbayı öldüren Lugh’nun ateşli silahı. “Buna neden ihtiyacım olsun?”

“Sizin değil,” dedi sessizce. “Faolan’ın. Babam soyunu korumak için içine bir miktar özünden akıttı. Eğer bunu oğlum tutarsa ona yardım edecektir. Ben... ben ona yardım etmesini umuyorum.”

Yüzünü inceledim.

Rubezahl koca bir pislik olduğunu kanıtlamış olabilirdi ancak bazı durumlardaki bilgeliği yadsınamazdı. Bir ara prestijin tehlikelerinden bahsetmişti. Bir zamanlar sevilen bir insanın ken-

dileriyle ilgili imajlarını korumak adına her şeyi yapabileceğinden.

Her ne kadar dedikleri ve jesti Ebliu için açıkça zor olsa da içimden bir his, onun üzerindeki bakışlardan habersiz olmadığını söylüyordu. Askerler yalnızca Lugh'nun kızının bana babasının mızrağını hediye ettiğini görecektlerdi, bu da onu onların gözünde daha da yüceltecekti.

Yine de mızrağı ondan aldım. Dokunuşu altında yayılan hafif ışıltı söndü; içinde barındırdığı öz Lugh'nun soyundan olmadığımı anlamıştı.

Bu sefer daha fazla eğildi. “Teşekkür ederim, Majesteleri.”

Başımı eğdim. “Bu, geçmiş günahlarını telafi etsin, Ebliu. Lugh seni şu an izliyor ve değerini tartıyor.”

General Stryk bana hızla yaklaştığında sırtımı Lan'ın annesine döndüm.

“Biraz sarsılmışlar ama sağlam durumdalar,” diye rapor verdi.

“Peki ya uyku ilacı?” diye sordum.

“Bozulmamış. Zehirciler iyi saklamışlar.”

Güzel. İlk başta planladığımız kadarını taşıyamamıştık ama idare etmek zorundaydık. “Şafaқта saldırıyoruz.” Tepealtı işleri karıştırmaya karar vermediği sürece üç saatlik süremiz vardı. Hazırlanmak için iki saat güçlkle yetiyordu fakat beklediğimiz her saat Lan'ı ölüme biraz daha yaklaştırıyordu. “General Rowan’a, gaz maskeleri cephe hattına dağıtılır dağıtılmaz uyku ilacını serbest bırakması için emir vermesini söyleyin.”

Topuklarını birbirine çarpıp selam verdi. “Evet, Majesteleri. Bir de ne-”

“Lanet olası yolumdan çekil, seni çirkin hayvan,” diye bağırdı bir ses.

Yaklaşan başlıklı figürle yanındaki tanıdık kanlı feyi görmemizle generalin yüzü öfkeyle buruştu ama ifadesi hemen soldu. *Akıllı adam.*

“Kâhin,” dedim saygıyla hafifçe eğilerek.

Başlığını geriye atıp, akıllıca bir kararla ortalıktan tüyen Stryk’a tek iyi gözüyle ters ters baktı. Lan’ın kaçırılmasının başlattığı uyuşukluğun ve geçitten esinlenen iç yanması hissinin ötesinde bir şey hissedebilseydim, o zaman onun gidiş hızına gülerdim.

“Tüm Feylerin Kraliçesi,” dedi Kâhin. “Gördüğüm kadarıyla hâlâ ortalığı karıştırıyorsun.”

Onuncu Bölüm

Kâhin tek gözünü kısarak beni tepeden tırnağa süzdü.

“Lan Rubezahl’ın elinde.”

“Bunu biliyorum, seni kuş beyinli. Ejderdağı’nda kamp kurmuş ordu hakkında ne yapıyorsun?”

Etrafımızdan gelen birkaç nefes sesi muhtemelen onu azarlamam ya da en azından kabalığını umursuyormuş gibi görünmem gerektiğini hatırlattı. Her neyse. “Bir planımız var. Dahil olmak ister misin?”

“Olamam. Ben Kâhin’im ama o olabilir.” Kâhin başparmağıyla sol tarafında duran Devon’ı işaret etti.

Devon’ın bakışları hafifçe üzerimde kaldı. “Geçidi açık tutmana kim yardımcı oldu?”

Dizlerim boşalma tehdidinde bulunurken bile kaşlarım yukarı kalktı. Topraktan daha çok enerji çektim. “Hiç kimse.”

Cinth anında yanı başımda belirip ellerime yemek tıktırdı. “Muzlu kremalı turta.”

Arkadaşım mutfakta sihir yaratıyordu ama hiç yoktan muzlu

kremalı turta yaratacak kadar da değildi. Buraya gelmeden önce yapmıştı. “Muzlu kremalı turta” aynı zamanda belirlediğimiz güvenli kelimemizdi. Artık kimsenin Rubezahl’ın adamlarından birine dönüşmeyeceği konusunda güvenim kalmadığından kaynaklanıyordu bu. Elbette, Ailbhe bunu onurlu bir sebeple yapmıştı ve muhtemelen Lan’ın hayatını kurtarmıştı, ancak bunun tekrar olmayacağından emin olamazdım... ayrıca bir sonraki sefer benim için pek de iyi sonuçlanmayabilirdi.

İkram edilen dilimi aldım, yere çökerek siyah çimlerin ortasında bağdaş kurdum.

Kâhin havayı koklayıp kadim pozisyonuyla çelişen bir zarafetle önümde oturdu. “Sonunda yıldırım kavradın.”

Bu turta muhtemelen muhteşemdi ama tadını alamıyordum. Ağzım kurumuş, tat tomurcuklarım tamamen tahrip olmuştu. Çok sıcak bir içecek içtiğimde olduğu gibi, sanki tüm duyuları yakmıştı.

Ona cevap veremeden Devon diğer yanıma oturdu. “Bu kadar büyük bir sihri çekmen öngörülebilir gelecekte, en azından bir iki günlüğüne, hiç sihirli ize sahip olamayacağın anlamına gelir.”

Ona gözlerimi kırparak baktım. “Ne?” Yemek, bir barbarmışım gibi ağzımdan fırladı. Umurumda değildi. Bedenim açtı.

Devon tuniğinin önünden muzlu kremalı turta parçalarını silkeledi. “Rubezahl feyleri bu şekilde avlıyor. Gözünü diktiği ya da yok etmek için peşinde koştuğu sihirli izleri böyle arıyor. Sendeki şu an hiç yok.”

Dedikleri sertçe etkisini gösterdi. “Kampına sızabilirim.” Uyku ilacını daha düzgün bir savaşa saklayabilirdik.

Çoktan ayağa kalkıp hızla döndüm. “General Stryk! General Rowan!”

“Evet?” Stryk’ın sesi ordu izdihamının içinden bir yerden yankılandı.

“Yanıma gelin,” diye bağırdım.

Her iki general de saniyeler içinde yanımdaydı. “Uyku ilacını bekletin. Yeni bir bilgi açığa çıktı.”

Birbirlerine baktıklarında neye benzediğimi anca hayal edebilirdim. Yüzüm Cinth’in bana getirdiği yemeğin yarısıyla kaplı, gözlerim kocaman açılmış, ifademde yorgunluk belirtileri vardı.

Kısaca, çıldırmanın eşiğinde görünüyordum. Bir nevi öyle hissediyordum, şaka değildi.

“Majesteleri,” dedi General Stryk, Rowan’a yandan bir bakış atarak. “Emin misiniz?”

“Yalnızca bu konuyu Kâhin’le görüşene kadar bekletin. Başarı şansımızla ilgili bize bir fikir verebilir.” İşte, bu daha iyiydi. Belki? Her ikisi de selam verdiğinde birbirlerine attıkları bakışı fark ettim.

Endişeliydiler.

Kâhin’e döndüm. “Oraya kadar koşamam. Benim bir-”

Kâhin başıyla onayladı. “Seni oraya götürecek bir şeye ihtiyacın var. Kara kelpisi çok bariz olur.”

Devon başını iki yana salladı. “Tepealtı sana yardım eder. Akarsu ağını kullanabilirsin. Su seni kısa sürede ve saptanmadan Ejderdağı’na götürür.”

Götürür müydü? Tanrıçam, elbette su olacaktı. Anında gelen korkuyu yutup anlık gelen terlemeyi geri ittim. Neden hep su oluyordu? “Ben de, ne, yalnızca nehirde süzülecek miyim? Neden bunu tüm ordu için yapmıyoruz?”

Gülümsedi. “Tüm buranın ne olduğunu ve güçlerinin burada nasıl çalıştığını henüz anlamadın. Tepealtı her şeydir. O kum ve

gökyüzü, su ve damarlarındaki kandır. O zamanın ta kendisidir. O hem genç hem yaşlı hem de içimizde taşıdığımız sihrin özü.” Devon’ın sesi yükseldiğinde etrafımızdaki ordu donup kaldı. “Tepealtı senin tanrıçan, annen, kız kardeşin, hasmın ve düşmanın. Her zaman seninle birlikte olacaktır. Her zaman. Ondan kork, ona tap, ona *saygı göster*. Her şeyden çok da *tüm* feyler için olan sevgisine inan. Gaddar görünse bile herkesin hayatta kalabilmesi için ne yapılması gerekiyorsa onu yapıyor.”

Etrafımızdaki rüzgâr kaybolmuştu ama son kelimeleri de kulaklarımda yok olduğunda tekrar esmeye başladı.

“Bu durum, neden tüm ordumu nehre sokamayacağımı açıklamıyor,” diye ağır ağır konuştum, işleri böyle yapmamayı dileyerek. Devon’ın gözleri kısıldığında iki elimi de havaya kaldırdım. “Sakin, dostum. Sanırım sorun sayılarının çokluğu, değil mi?”

“Su tehlikeli. Tepealtı sana geçmen için izin verir, Tüm Feylerden Kallik, sadece sana. Gerçek aşk hikâyesi düşkündür, şimdilik senin için yaratıklarını uzak tutar. Faolan’la birlikte başara-bileceğiniz şeylere özellikle ilgi duymak için sebepleri var. Ancak gecikmeden gitmen gerekiyor.” Devon nehri işaret etti.

Sahte Tepealtı’nda aldığım eğitim hâlâ aklımdaydı. Koşmaya başladığımda omzumun üzerinden bağırdım. “Eğer altı saate kadar benden haber alamazsanız, saldırı planını devreye koyun!”

Arkamdan haykırıışlar koptu; Cinth ortada ve en öndeydi. Ancak Devon’ın söyledikleri yok sayabileceğim ya da sayacağım türden değildi. Patron Tepealtı’ydı; benim gecikmemi istemiyorsa o zaman tavsiyesine kulak verirdim. Tehlikeli, beni anında öldürebilecek suya dalmak ne kadar korkutucu olursa olsun.

Onun tavsiyesine kulak vermek *istiyordum*. Geçidi açmadan önce ordunun hazırlanmasını beklemek bir işkenceydi. Daha

fazla bekleyecek olmanın düşüncesi neredeyse katlanılmazdı ve artık makul bir sebebim de olduğuna göre... pekâlâ...

Nehre iki adım kala, üzerimde kıyafetlerim ve silahlarımla atladım. Bir elimde sıkıca Lugh'nun mızrağını tutuyordum. Durgun suyun yüzeyinden çıktım. Yalnızca sakın dalgaların altı durgun ve sessiz değildi.

Akıntı beni derine itip kayalara sertçe çarparak yerden yere vurdu. Ben de kendimi bıraktım. Tepealtı'na güvenmek, iradesine boyun eğmek zorundaydım. Eğer beni cezalandırmayı seçerse onu da kabul ederdim. Muhtemelen beni cezalandırma hakkı da vardı. Kâhin açıkça işleri berbat ettiğimi düşünüyordu. Asla birlikte olamayacağımızı düşünerek Lan'ı kendimden itmiştim ancak kalbim aksini söylüyordu. Aramızdaki güç korkutucu olsa da Lan'la birlikte daha güçlü olduğumuzu söylüyordu.

Su beni birçok kez yuvarlarken gözlerimi kapalı tuttum. Eğer onları açsaydım paniklerdim ve panik o anda yapmam gereken son şeydi.

Zaman geçti ve ben rahatladıkça su sakinledi.

Kafamın içinde dakikaları saydım. Omzum sert bir cisme çarptığında etrafımdaki su çekildi. Gözlerimi kırıp, kendimi ince bir su tabakasının üzerinde gece göğüne bakarken buldum. Her renkten yıldız gökyüzünü kaplamıştı. Aynı Lan'ın gözlerinin karanlığında renklerin titreşmesi gibiydi. Her şey bana onu hatırlatıyordu, bu da kaburgalarımın altına bir bıçak saplanmış gibiydi.

“Bir şey duyuyor musun?”

Homurdanarak söylenen sözleri ve ayakların altında çatırdayan taşların yakınımdan gelen sesini duymamla donup kaldım.

“Hiçbir şey. Ruby yakınlarda kimsenin olmadığını, herhangi bir suikastçının yaklaşmasını hissedebileceğini söyledi. Biz yal-

nızca o tutuklunun bir şekilde kalkıp kaçmasına karşı buradayız.”

İkisinden de bir kahkaha patladı, sonrasında kısık sesli kıkırdamaya dönüştü. “O durumda koşamaz. Ruby’den çalabileceğini düşünmesi aptalcaydı.”

“Evet.” İkinci ses pek emin değilmiş gibi geldi. “Ben... bazen Ruby’nin yaptığığın doğru olduğunu düşünmüyorum, biliyor musun? Sarayları bölmek, ele geçirmeye çalışmak... günlerce o feye işkence etmemize sebep olmak. O Lugh’nun torunu, biliyor muydun? Bu yanlış geliyor.”

Tenin tene çarpma sesi geldi. Bir homurtu. “Böyle konuşayım deme, Shifty, yoksa bir sonraki sefere daha sert vururum. Bu iyi bir konuşma değil, moral için kötü.”

Shifty anlaşılan arkadaşı kadar çok çay içmemişti. Ya da daha az pislikti.

“Tek sorun işkence. Ruby’nin yaşamayacağını söylediğini biliyorum ama o son olay beni etkiledi.”

“Eh, bir yere gitmiyor, ayrıca temiz hava sana iyi gelir.”

Bir homurtu daha duyuldu ve sonra çakılla toprak hışırtısı sesi geldi. Sessiz olmaya çalışmıyorlardı bile.

Başımı kaldırıp sığ nehir kenarının üzerinden baktım.

Her iki nöbetçinin de sırtı, yorgun argın akıntı yönünde yürürlerken bana dönüktü. Onların ardında, vadinin iki sırtı arasında binlerce çadır vardı. Benim sol tarafımda da yukarı yönde koyu gri bir çadır bulunuyordu... kapının kanatları bağlanmıştı.

Derin bir nefes aldım. Lan orada mıydı? İşkencecilerinin konuşmalarına bakılırsa orada olmalıydı.

Göbeğimin üzerine yuvarlanarak geriye uzandım ve Lugh’nun mızrağını kılıçlarımı sabitleyen iki kayışın arasına yerleştirdim. Yere yakın durup açık arazide dikkatli bir yavaşlıkla süründüm.

Saklanacak, duraklayacak yer yoktu. Ya çadıra varırdım ya da varmazdım. Ancak sihirli izimin yok olmasıyla Rubezahl için bir hayalettim. Duyduklarıma bakılırsa feyleri sezme yeteneği onu ve gıyabında nöbetçilerini kibirli yapmıştı.

Çadırın kenarına doğru hareket etmeye devam ettim. Altına doğru kaymak zor değildi, ta ki mızrak kumaşa takılıp yan tarafında bir delik açana kadar. Silahı çekerek onu kurtardım ve ayağa kalktım. Mızrak elimde savaşa hazırdım.

Çadırda yalnızca bir kişi vardı.

Lan, demir bağlarla orta direğe bağlıydı. Bedeni pençelerle bıçakların açtığı yaralarla ve kesiklerle delik deşik edilmişti. Kurumuş kanın altında gördüğüm teni feci solgundu. Baş, çenesi göğsüne degecek şekilde sallanıyordu; koyu renkli saç ter ve kandan matlaşmıştı.

Hayır, hayır, hayır, hayır...

Arkasında büyükbabasının görüntüsü titreşti. “Acele et, çocuk. Onu daha fazla tutamam.”

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarak, mızrağı kaldırıp ucunu Lan’ın sol elini sabitleyen zincirlere sapladım.

Demir çatırdayan cam gibi parçalandığında sağa doğru düştü.

“Dayan,” diye fısıldadım, onu tutan demir bağlar kalın direğin dibinde yığılana kadar her birine mızrağı saplarken. Mızrağı yere atıp Lan’ın gövdesini kollarımın arasına çektim. “Benim için nefes al, Faolan!”

“Mızrağı kullan.” Lugh’nun sesi tekrar yankılandı.

Bakışlarımı kaldırdığımda gitmişti. Bir elimle Lan’ın bedenini tutmaya çalışırken beceriksizce mızrağı yaklaştırdım. Daha iyi bir fikir bulamadığım için mızrağı göğsünün üzerine koydum.

Lugh'nun mızrağı ona saptamamı istemediğinden emindim. Gerçi şu noktada; ruhların, ilaçlı çayların ve kim bilir daha nelerin çılgnılığından sonra şaşırmazdım.

Mızrağı göğsüne koyduğumda aniden fırlamadı, uyandığı bir an olmadı ama bedeni ısındı, yüzündeki kan lekeleriyle kir arasındaki teninde bir kızarıklık belirdi.

Mızrak aydınlandı; gecenin köründe, çadırın içinde rahat edilemeyecek kadar parlaktı. Ellerimi üzerine koydum ama Lan'a değip onu iyileştiriyor görünüyordu ya da en azından durumunu koruyordu.

Onu halkıma götürene kadar öyle tutmasını umuyordum.

Bekle... onunla buradan nasıl ayrılacaktım?

Nehir, sahip olduğum tek seçenektir. En azından onu karşı tarafa götürmeliydim. Oraya varır varmaz farklı bir strateji oluştururdum.

Yüzüne dokunup kabuklaşmış kanı temizlerken, "Lan, lütfen uyan. Sadece birkaç dakikalığına," diye fısıldadım.

Bunu ona Ruby yapmıştı. Onu dövmüş, kesmiş ve ölmesi için bırakmıştı... tam olarak ne için? Lan benden fazlasını bilmiyordu. Ruby için ifşa edeceği ya da kazanabileceği sihirli bir kelime veya obje yoktu.

Bu yüzden her zaman Lan'ı *benim* için bir tuzak olarak kullanacağını varsaymıştım. Yine de o kadar ileri gitmişti ki yalnızca bu mızrak Faolan'ı ölümden koruyormuş gibi görünüyordu.

Neden?

Spor uğruna mı?

Bu Rubezahl'ın tarzı değildi.

Lan'ın göğsündeki mızrağa baktım.

Ateşli Mızrak. Lugh'nun gücünü ve özünü barındırıyordu, aynı Rubezahl'ın taşıdığı arp gibi.

“Burada bir şey gördüğünden emin misin, Shifty?”

Sarsıldım. *Siktir.*

“Bu benim adım değil.”

Gözlerim yere çarpan bir bedenin yüksek sesiyle irileşti. Bu da neydi? Shifty diğerine mi saldırmıştı?

Çadır dalgalanarak açıldığında nöbetçilerden biri içeri girdi. Tanıdığım bir nöbetçi.

Gözleri benle Lan'a indiğinde başını eğdi. “Majesteleri. Buradan gitmeniz gerekiyor. Eğer Ruby çoktan burada olduğunuzu bilmiyorsa, yakında öğrenir.”

Lan'ı bırakmadım ama önümdeki feyden bakışlarımı ayıramıyordum. “Drake? Tanrıça aşkına, nasıl hayattasın?” Rubezahl'ın onu öldürmesini izlemiştim.

Yere çömeldi. “Ben... yeteneklerimden biri hayatta kalmamı sağladı.”

Çok fazla ölümsüz fey *yoktu*. Bildiğim sadece üç tane vardı ve-

Ağzım kurudu.

*Shifty.**

“Lanet olsun. Sen bir değişken misin?”

Omzunu silkti. “Yarı. Yalnızca başka bir forma daha dönüşebiliyorum. Bu yüzden Tepealtı'nda eğitim alıyordum.”

“Kayıp elin?” Yarı değişkenler tam değişkenler gibi ölümsüz değillerdi ama bildiğim kadarıyla belli sayıda canları vardı. Gerçi yenilenebiliyorlardı. İki kolu *olmaması* mümkün değildi.

* (İng.) Değişken. -ç.n.

Gülümsedi. “Senin şefkatini kazanabilmem ve aramızda bir bağ oluşabilmesi için Ruby’den bir illüzyonu. Öğretmenler, tekrar çıkarken acıyacağını bilerek elimi ceza olsun diye kesmişlerdi. Elbette, eninde sonunda elimi geri kazandım. Değişken avantajları.” İki elini de havaya kaldırdı. “Bak, Unimak’ta öldüğümde... şey, canlarımdan birini kullanmak üzerimdeki büyülerini yok ediyor. Neredeyse sıfırlıyor. Ruby’nin ne olduğunu görebiliyordum. *Görebiliyorum*. Söyleyebileceğim tek şey çok üzgün olduğum, Alli. Affını daha uzun sürede isterdim ama seni buradan çıkarmamız gerekiyor.”

Başımınla onayladım. “İkimizi de.”

“Elbette.” Bana sıırıttı. “Artık iki elle neler yapabileceğimi sana gösterebileceğim için seninle tekrar bir şansım olmasını istememe rağmen, Faolan’ı kurtarmak için buraya gelme riskini aldığına göre şansım olduğundan şüpheliyim.”

Ses tonundaki umut kırıntısını duymazdan geldim. O fırsat çoktan kaçmıştı. “Onu nehre götürmeme yardım eder misin? Oradan sonrasını hallederiz.”

Drake, Lan’ın diğer tarafına geçtiğinde onu aramızda kaldırdık. Başka bir şey yapmaya cesaret edemeden mızrağı Lan’ın bedenine bastırmaya devam ettim. Her şeye rağmen, güçlenen nefes alışlarını ya da iyileşen rengini hayal etmediğimi umuyordum.

Hızla nehre koştuk. Drake Lan’ı suya indirmeme yardım etti. Onun yanına, suya girip arkama baktım. “Drake, yardım ettiğini bilecekler.”

Başını iki yana sallayarak arkadaki binlerce çadıra baktı. “İyi olacağım.”

“Ama bizimle gelebilirsin.”

“Hayır.” Bu kelime göğsünden bir hırlamayla çıktı. “Rubezahl’la bitmemiş işlerim var.” Bedeni titredi ve yarı kurt yarı geyik olan bir yaratık bana baktı. Vadinin solundaki ormana doğru hızla uzaklaşmadan önce uludu.

Lan’la birlikte nehirde sırtüstü uzandım, su etrafımızda yukarı doğru aktı.

Tekmeleyerek bizi aşağı taşımasına izin verdim.

Aşağı.

Tepealtı bizi lütfen güvenli bir yere götür.

Şu noktada, antik varlıklara yalvarmak elimde kalan tek şanstı.

On Birinci Bölüm

Sis, nehir suyunun üzerinde kayan bir örtü gibi havada duruyordu. Lan’la birlikte, Rubezahl’ın ordusunu ve vadiyi arkamızda bırakarak akıntı yönünde oldukça sürüklenmiştik.

“Hâlâ benimle misin?” Akıntıya karşı tekmeleyerek nefes nefese kaldım.

Lan cevap vermedi. Ne inledi ne de göz kapakları titredi. Ancak ateşli mızrak yarılmış, kesilmiş göğsü üzerinde hâlâ parlıyordu. Şu ana kadar mızrağın Faolan’ı hayatta tutan tek şey olduğundan emin olmasaydım, parlayan fenerin etrafımızdaki her tür yırtıcı fey yaratığını bizi bütünüyle yutması için cezbettüğinden endişelenirdim.

Ancak Tepealtı şimdiye kadar sözünü tutmuştu, öngörülemez yaratıkları bizi yalnız bırakmıştı.

Lan’ı yarısı su altındaki ağaç kütüğüne doğru çekerek sonunda nehirden çıktık. Su kıyafetlerimin üzerinden akıyordu.

Tanrıçam, Lan’ı ısıtmam, bir şekilde beslemem ve yaralarına bakmam gerekiyordu, ayrıca-

Bir anlığına görüşüm dalgalandı ve panik, Rubezahl'ın Lan'la birlikte kaybolduğunu izlediğimden beri kontrolüm altındaki kırılgan tutuşumu alt etmekle tehdit etti.

Derin nefes al, Kallik.

Son aylarda kaç kez neredeyse umudumu kaybetmiştim? Eğer bir şey öğrendiysem o da adım adım ilerlemem gerektiği idi. Artık yapmam gereken buydu.

Arkamda bir dal çatırdadı. Çeliğin fısıldamasıyla kraliçenin hediye ettiği kılıçlardan birini çektim ve saldırıya hazırdım. Hiçbir yere gitmediğinden emin olmak için Lan'a aceleyle bir bakış attım, sonra Lan'ı korumak için yere çömelerek, gelen her kimse ve her neyse onu öldürmeye hazırlandım.

Bir daha *hiç kimse* aramıza giremeyecekti.

Devon, elleri havada, sisin içinden adım attı. "Sakin, Tüm Feylerden Kallik."

Ağır ağır iç çekerek silahımı kınına soktum. "Buraya nasıl geldin?"

"Bir gün Tepealtı'nın işleyişini anlayabilirsin."

"Ben de mi sisin içinde gizleneceğim?" diye karşılık verdim.

Kanlı fey gülümsediğinde bunu sormamış olmayı diledim. "Lugh'nun torunu seninle mi?"

Uzun adımlarla yanına dönüp bir elimi mızrağın üzerine koydum. "Çok kötü durumda. Onu sudan çıkarmama yardım eder misin? Ama mızrağa dikkat et. Onu hayatta tutuyor."

"Evet," dedi Devon, ellerini sol koltuğu altında birleştirmek için çömeldi. "Lugh'nun onu stabil bir durumda tutmaya çalıştığını hissedebiliyorum."

Hissedebiliyor muydu? Sırılsıklam olmuş Lan'ı sudan kal-

dırıp biraz uzakta, ağaçların kapladığı yerde yosun kaplı toprağa bırakırken homurdandım. Ruby tutsağının kaybolduğunu fark ettiğinde şüphesiz casuslarını gönderecekti. “Mızrak onu ne kadar süre stabil durumda tutar?”

“Sonsuza kadar,” diye mırıldandı kanlı fey, çoktan Lan’ın çok sayıdaki yaralarını inceliyordu. Pürüzlü, bazıları birkaç günlük görünen, diğerleri sanki haftalardır enfeksiyonluymuş gibi iltihap akıtan yaralardan uzağa baktım. Tepealtı’yla dünya arasındaki zaman farkı sebebiyle bu tamamen mümkündü. Onlara bakmak, neredeyse dayanabileceğimden çok daha fazlaydı. Her bir yarayı ruhumda ve sızlayan yüreğimde on misli daha fazla hissediyordum. Devlerle savaşmış, kavrayabileceğimin ötesinde varlıklara maruz kalmıştım ama yine de Lan’ın bu durumunda ona bakmaya zar zor dayanabiliyordum. Şimdiki zamana tutunmak, sonra da sesimi bulmak için mücadele ettim. “Öyleyse iyileşmek için vakti var.”

“Hayır, bunu söylemedim.”

Gözlerimi kapattım. “O zaman ne demek istiyorsun?”

“Çok az vaktimiz var,” dedi, yukarı doğru bana bakarak. “Bu yüzden, Faolan’ın da çok az vakti var. Ayrıca...” Göğsüne yakından baktı. “İyileşmeyecek.”

Kalbim göğsümde tekledi. “Yapabileceğimiz bir şey olmalı. Yaraları fiziksel. İyileştirilebilirler.”

Kanlı fey başını iki yana salladı. “Tekrar bakmanı öneririm.”

Çoktan kendimi tekmeleyerek sihirli görüşüme geçtim ve Lan’ın göğsünden yukarı doğru zehirli sarmaşık gibi uzanan çirkin, parçalanmış turuncu filizleri görünce anında soluğum kesildi. “Bu da ne?”

Midemde bulantı hareket ediyor, yukarı gelmekle tehdit ediyor.

“Rubezahl’ın sihri. Faolan’ın kaderini garantileyen lanet.”

Başkalarının yanında ağlayan biri değildim ama bazı şeylere engel olunamazdı. Artık yaşlar gözlerime batıyordu. “Yapabileceğim bir şey olmalı.” ‘Her şeyi yaparım’ kelimeleri dilimin ucunda havada kaldı ama dile getirmenin faydasız olduğunu bilerek onları yuttum. Devon bunu bilirdi. “Birleşmiş sihirlerimiz...”

Belki de laneti uzaklaştırabilirdi?

“Rubezahl, Lugh’nun torunuyla paylaştığınız sihirli bağınızın iç içe geçen işleyişinin farkında. Laneti buna karşı korunuyor. Bunu denerseniz lanetin zayıflamayıp güçleneceği tahmininde bulunabilirim.”

Çömelerek Lan’ın alnına titreyen parmaklarımı dokundurdum. Eğer lanet yayılan türdense o zaman Lan’ı nehirden aşağı taşırken çoktan ona teslim olmuştum. “Lanetin olduğu yerde onu bozacak bir büyü de vardır. Bir çözüm olmadığını kabullenmiyorum.”

Devon topuklarının üzerine yaslandı. “Zamanımda karşılaştığım en güçlü lanetler iki şeyden birine gerek duyardı: Etkilenen feye bağlı birinin hayatını feda etmesi; Rubezahl’ın peşinde olduğu kişinin sen olduğunu tahmin ediyorum.”

Kan beynime sıçradı. “İkincisi?”

İfadesi sertleşti. “Faolan olduğu durumda laneti yenemez. Bu yüzden değişmeli.”

“Nasıl değişmeli?”

Bir omzunu kaldırdı. “Bu hepimiz için farklı. Kâhin’in Lugh’nun torunuyla ilgili sana söylediğini hatırlamanı öneririm.”

Elbette hepsi şifreli yorumlardı ama bir tanesi zihnimde öne

çıktı. “*Sakin ol, Lugh’nun torunu. Sen de gitmelisin çünkü türümüz adına doğru yolu temin etmek için gereklisin.*”

Sonra devam ederek eklemişti. “*Her şeyin iyi gittiğini ve ikimizin de aptal olmaya geri dönmediğinizi varsayarsak Rubezahl’ı devirmede rol oynayacak.*”

Bu ilerlemem için bana çok az ipucu vermişti. Bunun dışında Lan önemliydi. Yine de dediklerini şu andan önce hatırlasaydım, onları General Stryk’ı ‘tek bir kişiyi kurtarmak için hazırlıklarımızı bırakma’ konusunda sakinleştirmek için kullanırdım.

“Siktir.” Elimi balçık kaplı buklelerimde gezdirdim. Batakılık katırı gibi kokuyor ve öyle görünüyormuş gibi hissediyordum. “Bana ilerlemem için daha fazla ipucu veremez misin?”

“İster inan ister inanma, Tüm Feylerden Kallik, ne ben ne de Tepealtı daha fazlasını biliyoruz. Kâhin’in burada yerinin olmasına izin verilmesinin bir sebebi var. Kimsenin yerine getiremediği bir rolü üstleniyor. Diyarlarımızın izleyebileceği çeşitli yolları sade ve sadece o bilebilir.”

Kâhin de ağzından baklayı çıkarmaz ya da çıkaramazdı. Tek yapabildiği şifreli yorumlar dağıtmaktı. “Bir fey fiziksel olarak nasıl değişirdi ki?”

Devon dudaklarını büzdü. “Her birimiz, bir zamanlar normal bir feyin varyasyonlarıyız. Belli başlı zorlanmaların veya ortamların ürünü. Örneğin sen, zıtların ve eşit derecedeki güçlerin soyunun birleşiminden yaratılan, türünün tek feyisin. Orijinal mystica feyi, küçük bir çocukken dehşet verici bir travmaya maruz kalarak kendini zihinsel olarak koruma yeteneğini geliştirmesiyle yaratılmış. Kendim için konuşacak olursam, bir kanlı fey olabilmek için içsel bir yolculukla yüzleştim. Belki de Lan’ın

gerek duyduğu onun için temin edilemez. Belki de cevabı *kendi* bulmalı.”

Duvarlarını yıkabilen tek kişi Lan’dı. Ben bile bunu birden çok kez düşünmüştüm.

Bunu sevdiğim anlamına gelmiyordu.

Çenem kasıldı. “Bunu başarmak için de mükemmel bir durumda.”

“Her türlü diyar var,” dedi Devon, sesimdeki sert tona tepki vermeden. “Bu diyar var. İnsanların diyarı. Binlerce dahası da var. Sen kendin başka bir diyarı ziyaret ettin.”

Başımı kaldırdım. “Rüya alemi.”

Bir gülümsemenin hayaleti dudaklarını büktü. “Başlamak için iyi bir yer ama Lugh’nun torununun şu an gelişen şeylerin sadece bir parçası olduğunu unutma. Eğer *kendi* yolunu unutursan, Tüm Feylerin Kraliçesi, o zaman ne olursa olsun ölümünü garantiye alırsın.”

Ellerim yumruklar hâlinde kıvrıldı. Her yön çıkmaz bir yoldu. Lan’ın bana ihtiyacı varken bu aptal savaşıla uğraşmak istemiyordum. Yine de savaşmazsam... “Arp.”

“Arp,” diye tekrarladı.

Boynumu uzatıp ellerimi yüzümde gezdirdim. Çok yorgundum. Ancak sihirsel izim kısılmışken şu an duramazdım. Hâlâ Rubezahl’ın büyüsüne gedik açıp gücünün bir kısmının harici kaynağını çalmak zorundaydım. “Orduya geri dönmem gerekiyor.” Bakışlarım, benim için çok şey ifade eden, korumak için uğruna öleceğim adamın parçalanmış formuna yöneldi. “Lan’ı güvenli bir yere bırakmalıyım. Rubezahl onun izini takip eder.”

“Dev, Faolan’ı kendi büyüyle gizlediğinden dolayı bu zor. Lanetin bir dezavantajı var. Sihirsel izi zayıf ve algılaması güç olacaktır, yine de imkânsız değil.”

Lan’ı bırakmayı düşünebileceğim tek bir yer vardı. “Beni Kâhin’in çayırına götürebilir misin?”

Devon başını eğdi, benim duyamadığım bir şeyi -ya da birini- dinliyordu. İki kez başını salladı.

Tepealtı’yla mı konuşuyordu?

“İkinizi de taşıyabilirim,” dedi sonunda.

Güzel. Bir boktan haber daha duysaydım infilak edecektim. Hızla hareket ederek kalın tuniğimin eteğinin kenarını koparıp mızrağı Lan’ın göğsüne bağladım. “Bu daha iyi. Hadi gidelim.”

Devon kalçasındaki kından bir hançer çekip bıçakla omzunun önünü yardı. Yarasından sızan kalın, siyah maddeyi her iki elindeki parmaklarına sıvayarak, bir eliyle Lan’ın alnına, diğeriyle de elime uzandı.

“Bu senin için güvenli mi?” diye sordum.

“Bir kanlı fey için kendi özümüzün kanalını kullanan sihir-den daha güvenlisi yoktur.”

Bu bana aşırı uzatılmış bir evet gibi geldi.

Sis yoğunlaşıp etrafımızda sıkıca dönerek bizi boğdu. Hava kaburgaları ezecek derecede sıkılmış bir korse gibi görüşümün kenarları kararana kadar bedenimi sıktı.

Sonra ipler kesildi ve korse düştü.

Sis dağıldığında bir çayırın ortasında yer alan, yeşilliklerle kaplı tanıdık bir kule ortaya çıktı.

Devon iç cebinden küçük bir şişeyle bez çıkarıp nazikçe alnımı sildiğinde sadece sarsıldım. Sonra da Lan’inkini temizledi.

Burnundan kan akıyordu. Sorulmamış sorumu hissetmiş gibi odağı üzerimde durdu ama bir açıklama yapmadı.

Kan büyüsunü kullanmanın bedeli bu muydu? Devon her zaman soluk taraftaydı ama yakından bakınca o kadar da ışılda-mıyordu.

Tepealtı'na iki kişiyi taşımak söylediği kadar önemsiz bir marifet değildi.

Lan'la birlikte acele ederken Cinth yanında Kâhin'le kuleden çıktı. Cinth'in neden burada olduğunu sormayı düşündüm fakat sonra Kâhin'in bana bu soru yüzünden aptal kuş beyinli diyeceğini fark ettim.

“Ah, Alli,” diye fısıldadı Cinth, kucağımdaki adamı hızla değerlendirdikten sonra yaşlarla dolu gözleri benimkilerle buluştu.

Sertçe yutkundum. “Pek iyi durumda değil.” Hızla, mızrağın şu an yaptığı şey de dahil olmak üzere son durumu ona açıkladım.

Kâhin inatçı bir sessizlikle duruyordu.

Lan'ı içeri taşıdıktan sonra onu Cinth'le Devon'ın bakımına bıraktık. İşte o zaman onunla yüzleşmek için döndüm. Kâhin'in iki elini de ellerim arasına aldım. “Müthiş bir yük, aynı zamanda da müthiş bir yetenek taşıyorsun,” dedim. “Yük kısmını senin için olduğundan daha da kötüleştirmek istemiyorum. Bu yüzden sana bir kez soracağım. Yürümem gereken yol veya Faolan'a yardım etmem için neler yapmam gerektiği hakkında bilmem *gereken* başka bir şey var mı?”

Antik kadın beni inceledi ancak içimden bir ses özüne baktığını, beni aslen görmediğini söylüyordu. “Yürüdüğün yol ile Lugh'nun torunu her zamanki gibi paralel ilerliyor.”

“Yolumu takip ederek Faolan'ın iyileşmesine yardım edeceğim.” Devon da bunu ima etmemiş miydi?

Kâhin'in yüzündeki kaslar seğirmemişti bile.

Ellerini sıktım. İşin doğrusu her zamanki iğneleyici çıkışıyla karşılaşmayı bekliyordum. Sonra ondan uzaklaşıp Lan'a geri döndüm. Şimdilik *kendi* yoluma geri dönmeden önce ayırabildiğim bu kısa zamanda sevdiğim adamla ilgilenmek istiyordum.

Kâhin'in yorgun sesi sırtımda kamçı gibi patladı. "Rubezahl'ın taşıdığı arpla ilgili ne biliyorsun?"

Gözlerimi kırparak omzumun üzerinden baktım. "Ona büyük bir güç veriyor. Lugh'nun gücü. Onu çalarak en güçlü illüzyonları yaratabiliyor. İnsanları etkileme -onları sakinleştirme ya da kışkırtma- ve büyük sayıda toplulukları diyarlar arasında taşıma gücü var."

Kâhin burnunu çekti. "Bu kadar mı?" Bana doğru topallayarak yanağıma pek de nazik olmayan bir şekilde vurdu. Gökkuşağı tonlu tek gözünü benimkilere dikmişti. "Lütfen işleri berbat etmeyi yakın zamanda *kes*."

Kâhin evine doğru yürümeye devam ettiğinde sertçe nefes aldım; aklım dediklerinden dolayı karmakarışık.

Bu kadar mı?

Lan'ın üzeri boşaltılmış mutfak masası üzerindeki bedeninin yanında duran bir kova dolusu kaynar suyu ya da yığılmış temiz bez parçalarını zar zor fark ederek Kâhin'in arkasından açık kapıya baktım. Dudaklarım ve ağzım kurumuştü. Sesim çatladı. "O arpla ilgili daha çok bilgi edinmem gerekiyor."

Doğrularak kalbimin etrafını saran belli belirsiz yabancı bir umut hissettim.

On İkinci Bölüm

Elbette, arpla ilgili daha çok bilgi bulmak o kadar kolay değildi. Ailbhe ordumla birlikteydi, üstelik istediğim türde cevaba sahip olduğundan emin olamıyordum.

Belki bu görevi tamamlamak için aylarım, hatta haftalarım olsaydı, bu kadar üstesinden gelinemez hissedilmezdi. Bu duruma gelmiş olduğu için Lan'ın böyle bir vakti, birliklerimin o tür hazırlıkları yoktu ve Rubezahl eminim benim hazırlanmamı sabırla beklemezdi. Daha önce deneyimlediklerimin ötesinde bir tükenmişlik hissederek Kâhin'in dağınık, tavana kadar istiflenmiş kütüphanesinin önünde durdum. Gözlerim var olmayan kumdan dolayı pütürlüydü; kollarım o kadar ağırlaşmıştı ki bir parmağımı kaldırmak doksan kiloyu kaldırmaya eşdeğerdi.

Kapı çalındı.

Dönüp bakmadım. İçeri süzülen pancar ve kiraz kokusu gelenin Cinth olduğunu teyit ediyordu. Yine kıpır-pışırıyordu. Belime bir kolunu doladı. “Mystica feyi çağırmak için bir mesaj gönderildi. Yardım etmek için başka ne yapabilirim?”

Başımı iki yana salladım ancak bu bile miskin ve tembel hissettirmişti. “Ruby’nin taşıdığı o arpla ilgili daha çok bilgi edinmem gerekiyor ama vakit yok. Ailbhe’de bilgi olabilir fakat en iyi ihtimalimin buradaki dağınıklığın içinde arayıp taramak olduğunu hissediyorum.” Gözlerimi kırpıttım ama kırpmam sonlanmamıştı. Ayaklarımın üzerinde salındım.

Cinth beni kütüphaneden çıkarmaya çalıştı. “Alli, dinlenmen gerekiyor. Eğer daha fazla uyumayacaksan bile bir saatliğine uyu.”

“Lan’ın ekstra süresi yok, Cinth,” diye fısıldadım. “Rowan’a da mı mesaj gönderdin?”

Kolu belimin etrafında sıkılaştı. “Gönderdim. Ona pozisyonunu korumasını söyledim. Unseeliler istenildiği gibi orduyu maskeliyor.”

Dile getirilmeyen ‘ama’, tüm orduyu maskeleyen Unseeliler’i zayıflatıp zayıflatmayacağıydı. Aynı benim gibi sonsuza kadar dayanamazlardı. Hâlâ onların Rubezahl’la karşılaşmalarına ihtiyacım vardı, büyük olasılıkla da hazır olduğumuzu hissettiğimizden çok daha çabuk.

Odada ilerledim ve gözlerimi, dağ gibi parşömenlerin *kaplamadığı* kitapların sırtına odaklanmaya zorladım. “Kitaplara bir göz gezdireceğim. Eğer bir işe yaramıyorlarsa onları kapı dışına yığman için sana veririm.”

Beni bıraktığında dizlerimin bağı çözüldü. Mantıken haklı olduğunu biliyordum, şimdiye kadar yaşadığım yorgunluk seviyesinin çok ilerisindeydim. Dünyadan çekebileceğim hiçbir güç bana yeniden enerji vermeyecekti. Benim türüm sihirli olabilirdi ancak feylerin de geri dönüşü olmayan bir noktası vardı. Ben o noktadaydım.

Kalkmamak üzere kıcımın üstüne oturup ilk kitaba uzandım.

“Sihirli Yaratıklar ve Habitatları.” Kitabı Cinth’e uzattım, o da odadan dışarı fırlattı. Ona kitaplarla o kadar vahşileşmemesini rica edemeyecek kadar yorgundum. Yemek tarifleri dışında başka bir şey okumayı asla sevmemişti.

Eşleyerek ellerimle gözlerimin devam etmesi için kendimi zorladım. Lan için.

“Sihirli Elementleri Serbest Bırakma.” At.

“İz Sürücüler ve Üst Soyla Nasıl Baş Edersin.” At.

“Lutherlar’ın Sürü Alışkanlıkları.”

“Vissimo Hiyerarşisi: Modern Zaman ‘Vampirleri’ İle İlgili Yaygın Yanlış Kanılar.”

Kitapların sayısı çoktu ama ihtiyacım olan konular değildi. Görüşüm bulanıklaşıp, tek görebildiğim başlıklar olana kadar tek tek elden geçirdim.

Bilmediğim dildeki her kitap acımasızca kapı dışına atılıyordu.

“Alli, bir saattir bununla uğraşıyorsun ve elimizde bir bilgi yok.” Cinth’in sesi, önüme bir tabak yemek iterken nazikti. Onu almak için gittiğini görmemiştim.

“Ye,” diye susturdu beni. “Hâlâ başlıklara bakabilirsin. Sana onları gösteririm, sen de içeri ya da dışarı dersin, tamam mı?”

Anlayışından dolayı gözlerime yaşlar doldu.

Başımı sallayarak onayladım, tabağı kabul edip yemeye başladım. Yine kıpır yapmıştı ama harca peri tozu da eklemiş olmalıydı. Sıcak bir his ağzımı kaplayıp, toz orada olduğunu bilmediğim boğazımdaki bir sızıyı yumuşattı.

Cinth bir kitabı kaldırdığında başımı iki yana salladım.

Bir tane daha.

Bir tane daha.

Yemeği bitirdikten sonra ondan kupayı alarak ellerimde sıkıca tuttum. Taşın ısısı avuçlarıma işledi.

Çok uykum vardı.

Yemek yemek uzun vadede bana yardım edebilirdi ancak şu an yalnızca sersemliğimi şiddetlendiriyordu.

“Bu kitap mı ki?” diye dalga geçti Cinth. “Daha çok birinin sanat projesi gibi duruyor.”

Yerden paspas boyunda ve genişliğinde incecik bir kitap kaldırdı. Aslında ince demek yetersiz bile kalırdı. Cilt yirmi sayfadan fazlasını barındırmıyordu, ayrıca başlığı da yoktu. Başının üzerinden fırlatmadan önce bana zar zor göstermişti. Gözlerim kitabın kapıya kadar olan yolculuğunu takip ettiğinde içindeki belli belirsiz altın ışıltısını yakaladı.

Bu bir çizim miydi?

“Bu... bir şey olabilir,” dedim ağzımda geveleyerek.

Kupayı bırakıp kitap demeye bin şahit isteyen şeyin arkasından sürünerek gittim. Muhtemelen bir düzine sayfa uzunluğundaydı ve elle dikilmişti, düzgün bir kapağı bile yoktu. Ancak farklı bir şey arıyorduk, değil mi? Farklı iyi olabilirdi.

Eğilip birbirine bağlanmış sayfaları aldım. Birisi kalın parşömenleri koyu mavi ve yeşil ipliklerle bir araya dikmişti.

Bu gerçekten bir kitaptan çok birinin günlüğü gibiydi. Garip bir his üzerime çökerken sertçe yutkundum. Bu his beklenti ve aşinalık hissiydi. Sıcaklık hissi.

Kısa bir süre için bunun ailemden birine ait olma ihtimalini düşündüm ama sonra onu bir kenara ittim. Gümüş ve altından dövülmemiş bu kitap, fakir birinin günlüğüydü. Bunu bir araya

getiren her kimse tipik bir feyin elinden daha büyük ellere sahipti.

Tekrar günlüğü evirip çevirdim. Arkasında, sanki oraya yanlışlıkla bulaşmış gibi duran bir parmak izi vardı. Baş parmağımı izin üzerine koydum; beklediğim gibi, kenarındaki bulaşma kendi parmak ucumun boyunu geçiyordu.

“Bu Rubezahl’a aitti,” diye fısıldadım.

Cinth sürünerek yanıma geldi. “Emin misin?”

Ona izi gösterdim. “Bunu o yapmış. Bu dev boyda bir günlük. Bir anlamı olmalı.” En azından olmasını *umuyordum*, hem de başka hiçbir şeyi ummadığım kadar. Önemli başka bir bilgi bulaşamıştık ve kütüphanenin kapasitesinin içinde yalnızca küçük bir yol almıştık.

Belki, yalnızca belki, bu günlük arpin iç yüzüyle ya da onu kullanan devle ilgili bilgi içeriyordu.

Yine de, yorgun olduğum için olmasa da, kendimi onu açmak için tereddüt ederken buldum.

Korkuyordum.

Her köşe başında sanki daha kötü bir şeyle karşılaşıyordum. Ya bu tekrar olursa? Ya bu bilgi bir şekilde bana onu yenecek bir yol olmadığını gösterirse?

Ya da...

“Ya onunla empati kurmama sebep olacak bir şey görürsem?” diye sordum, Lan’a yaptıklarından sonra tüm varlığım bundan ürkse de.

“Bu olmayacak.” Cinth’in sesi kararlıydı. “Bunu biliyorsun.”

Her şeye rağmen, pek emin değildim. Aramızda pek çok paralellik vardı. Ailesinden sürülmüştü ve sevdiği kişi, arkasında ona yardım edecek kimse olmadan onu Üçgen’e bırakmıştı. “Bir süre müşterek bir yol paylaştık, Cinth. Onu anladığımı inkâr edemem.”

Elini sırtıma koyarak desteğini verdi. “Eğer dizlerinin üzerine çöktüğünde ona merhamet göstermek istiyorsan bunu ona bahşetmek senin elinde. Ancak önce onu dizlerinin üzerine çöktürmeliyiz, Alli. Tüm feyler için. Faolan için.”

Haklıydı. Bu sayfalar her ne barındırıyorsa onları okumadan bunu dert etmemem gerekiyordu. Özellikle de Rubezahl’ın dizlerinin üstüne çökme düşüncesi içimi acımasız bir memnuniyetle doldururken. Yine de... Bu büyük bir anmış gibi geliyordu. Özel olarak deneyimlemem gereken bir an. “Ben... içeceğimi ver.”

Cinth onu bana verdi. “Lan’ı mı görmem gerekiyor?”

Başımla onayladım, ardından gözden geçirdiğimiz ve attığımız kitap yığınlarının arasından geçerek odadan çıktım. Koridordan geçip, Lan’ın battaniye yığınının altında yattığı yatağın olduğu odaya gittim. Ateşli mızrağın ucu sol omzunun üzerinden dışarı çıkmıştı. Mızrak hâlâ ona yapışık ve neredeyse ısı dalgaları yayan bir şömine kadar sıcaktı.

Yanına oturup içeceğimi sehpaye bıraktım. “Yapamam... Hayır, bu doğru kelime değil. Bunu sensiz yapmak *istemiyorum*, Lan. Senin için burada savaşırım ama her neredeysen benimle kalmak için savaşmalısın.”

Kitapçığı yatağa koyarak ilk sayfasını açtım. Yazılı kelimeler düzgün, derli toplu ve görmeyi beklediğim el yazısından çok farklıydı.

Kitabı Lan’a sesli okudum.

Bugün güzelliğimi gördüm.

Bana nadir gülümsemesini bahşetti ve eğer ruhumun ondan kurtulacağını düşündüysem, gülümsemesi bu umut verici inancı sildi.

Anna üzerindeki bu sorumluluğu yüklenmek için genç. Çok genç. Bu rolü her gün oynayarak kendini öldürdüğünü görmek kalbimi kırıyor. Buna katlanmasını kolaylaştırabilirim. Keşke arkasında olacağıma yanında olmama izin verse, o zaman onu bu yükten kurtarabilirim.

Benimle evlenmesi mükemmel bir çözümken boş boş duramam.

Bir cevabım olduğuna inanıyorum. Kalbini çalmanın bir yolu.

Bir dev olduğumu biliyorum ve kendimi ne kadar küçültmeye çalışırsam çalışayım bu gerçek baki kalacak. Gerçi Anna diğerleri gibi değil; o yalnızca kişinin yüreğini görür ve beni geri çevireceğine inanamıyorum.

Ona değerimi kanıtladıktan sonra olmaz.

Sertçe yutkundum ve elimi Lan'ın buz gibi elini sarmak için hareket ettirdim.

Bugün Seelie Kralı geldi.

Anna'ya olan hayranlığını iyi gizliyordu ama onu izledim. Başkalarının benim gözlerimde gördüğü kadar açıkça gözlerindeki parıltıyı gördüm. Anna sonsuz gece göğündeki koyu bir yıldız. O bir gizem ve güzellik, zekâ ve ateş. Pek çoğunun ebedi ışık olarak adlandırdığı kralın onun gözünü kamaştırmasından endişeleniyorum... ama hayır, böyle düşünmeyeceğim.

Kalbime sahip ve beni süreceğine inanmıyorum. Yarın Ebliu ile konuşacağım. Benim için bir ipucu var.

“Annemi tanıyordu, Lan.” Bu iki kelimeyi bir solukta söyledim ve bir kez daha Ebliu’nun mızrağı Lan için vermesindeki nedenleri merak ettim. Gerçekten Lan’a yardım etmek mi istemişti, yoksa bu, çalabilsin diye silahı Rubezahl’a yaklaştırmak için bir dolap mıydı?

Lugh’nun kızı bir hain miydi?

Zihnim parçaları birleştirmeye çalıştı ancak fazlasıyla miskindi.

Uzanıp Cinth’in benim için yaptığı içeceği masadan aldım. İlk yudum ağzımla yüzümün buruşmasına sebep oldu. “*Espresso mu?*” Cinth bu insan zimbirtısını sevmediğimi biliyordu ancak belki sihrin yapamadığını kafein yapardı. Okumaya geri döndüm.

Ebliu bana onu bulmak için bilgi verdi. Başarılı olacağıma inanıyorum.

“Kesinlikle bir hain,” diye fısıldadım, gözlerim sayfaya yapışık hâlde.

O artık bende!

Müzik harika ötesiydi. Arpı Anna’m için çaldığımda tüm gece onu tıngırdatarak yanında kalmam için bana yalvardı. Aynı umduğum gibi. Arp sayesinde herkesin görebileceği bir değerim oldu.

Bunu çalabilmem bile değerimi gösteriyordu. Anna bunu biliyor. Seelie Kralı bile bunu görebiliyor.

Ben, bir Unseelie feyi, Lugh’nun arpını taşıyor, onun görkemli müziğini meşhur kahraman kadar iyi çalabiliyordum.

Yalnızca bir sayfa daha vardı. Günlükteki kayıtların bana aradığımı temin etmeden bitmesinden korkuyordum.

Beni sürdürdü.

Böyle yaparak kalbimi paramparça etti. Onun için müzik çaldım, değerimi anlaması için ona özel çayımдан verdim. Tek istediğim onun aşkına layık olduğumu görmesiydi. Onun aşkına layıktım ve yine de beni sürdürdü.

Anna'm bana canavar dedi.

Kâğıtta büyük lekeler vardı.

Bunlar bir devin gözyaşı kalıntılarıydı.

Kalbim sıkıştı. Bana ve diğerlerine zarar vermek için yaptıklarından sonra Rubezahl için nefretten başka bir duygu hissetmek istemiyordum. Ancak istenmemiştim. Sürülmüş, iftiraya uğramış, kovalanmışım. Yine de tüm bunlara rağmen doğru olanı yapmayı seçmişim. Belki de Rubezahl'ın daha iyi başka yollar seçmek yerine yürümeye karar verdiği yol yüzünden üzgün ve sinirli hissedirdim.

Şimdi Seelie Kralı için gidiyorum. Belki de onu kullanırım.

Eğer Anna'ya sahip olamazsam kimse olamaz. En koyu yıldızın ebedi ışıkla birleşmediğinden emin olmam gerekiyor.

Asla benim olmayan bir çocuğu olamaz.

“Kesinlikle tuhaf değil,” diye mırıldandım.

Arp bana yardımcı olur.

O uyurken onun için son bir kez daha çalacağım.

“Siktir.” Sayfayı çevirdim ancak genç devden daha fazlası yoktu. Onun çarpık ruhuna başka kısa bir bakış yoktu.

Sayfaları kapatıp Lan’a baktım. Şu anki durumumda girdilerden bağlantı çıkarabildiğim tek bir şey vardı. O da bir Unseelie olan Rubezahl’ın bir Seelie silahı kullandığıydı. Bu da *benim* Unseelie’nin de aynısını yapabileceği anlamına geliyordu.

Kâhin, Rubezahl’a karşı başarılı olabilmemiz için Lan’ın kendi yolunda yürümesi gerektiği hakkında uyarılmıştı.

“Arp sana ait.” Kesinlik içimde eriyerek yandı. “Aynı ateşli mızrak gibi. Arpı ondan almaya gittiğinde bunu biliyor muydun? Onu senin de çalman gerektiğini biliyor muydun?”

O enstrüman her zaman Unseelie’mi rahatsız etmişti. Bunun Ruby’nin kullandığı gücün onu endişelendirmesinden olduğunu farz etmiştim. Belki Faolan bunun gerçek olduğuna bile inanmıştı. Ancak daha derin bir seviyede Lan’ın bedeni ya da zihni arpı tanımış mıydı? Arp Lugh’nun torununu çağırmış mıydı? Eski değersizlik korkularını mı canlandırmıştı?

Gözlerimi kapattım. “Cinth, orada olduğunu biliyorum.”

“Ne hikâye ama,” dedi kapı aralığından. “Ne yapacaksın?”

Başımı çevirdim. Bedeninin kenarları yorgun gözlerime bulanık görünüyordu. “Aşkımle birlikte yatağa girip ona rüya alanında ulaşmayı deneyeceğim. Arp önemli ve neden olduğu hakkında bir fikrim yok. Ne yapmam gerektiğini bulması konusunda tanrıçaya dua etmeye niyetliyim.”

Cinth zorla gülümsedi. “O zaman sana tatlı rüyalar diliyorum, kalbimin kız kardeşi. Yine de oradayken gidip de onu becerme. Son seferde, Tepealtı’nda fırsatın vardı ve bu fırsatı ya-

kalayamadın. İkinizin gidip şimdi mercimeği fırına vermesi için vaktimiz yok.”

Dudaklarım zayıfça seğirdi. “Anlaşıldı.”

Cinth beni yatağa yatırdığında, kollarımı ve bacaklarımı Lan’ın bedeninin etrafına dolayarak soğuk tenli Unseelie’nin yanına kıvrıldım. “Lütfen geç kalmama izin verme. Lütfen ölmesine izin verme.”

Dünyanın hâlâ Lugh’nun torununa ihtiyacı vardı. *Benim* ona ihtiyacım vardı. Özellikle de Rubezahl’la karşı karşıya gelip onu durdurmak için hayatımı feda ettiğimde feylerin ona ihtiyacı olacaktı.

Sadece hayatımın aşkının bizi o noktaya getirmesi için söyleyeceğim yalanlar yüzünden beni bir gün affetmesini umuyordum.

On Üçüncü Bölüm

Esrarengiz sisi ve ışıldayan baloncukları çağırarak yüksek sesli zillerin çınlamasını açığa çıkarmaya çalıştım. Rüya alemini son ziyaret ettiğimde Ailbhe tarafından uyuşturulmuştum. Yorgunluk beni ele geçirirken geri dönüş yolunu bulmakla ilgili tüm kaygılarım eriyip gitti. *Ümitlendirici.*

Gülümseyerek gözlerimi açıp aşağı baktım. Evet, çıplaktım.

Rüya alemi kıyafetlere inanmıyordu. Anlaşılan yorgunluğa da inanmıyordu. İçimde dolanan canlılık bir dakika önce ölüme ne kadar hazır hissettiğimi anlamama neden olmuştu.

İşıldayan baloncuklar aynı geçen seferki gibiydiler.

Lan. Onu bulmam gerekiyordu.

Unseelie’ mi arzu ederek kürelerin arasından geçmeye başladım ancak gittikçe sıklaşıyor, ilerlememi zorlaştırıyorlardı.

Homurdanarak omzumu da işin içine soktum, bacaklarımı yardımcı olması için daha geniş açtım.

“Lanet ışıldaklar,” diye söylendim.

Ağırlığımı bir sonraki parıldayan baloncuk öbeğine verdim fakat bu sefer üzerinden sektim. Arkamdaki baloncuklara çarpıp

yuvarlanarak esrarengiz siste durdum.

“Lan?” diye seslendim.

Durumundan ötürü bu daha zor olmalıydı. Bir önceki sefer iç çekişini duymuştum, sonra bir grup baloncuğun arkasında öylece belirmişti.

Olduğum yerde kaldım, nefes alıp gözlerimi kapattım. Sihri-me dönerek indigo filizleri gönderdim. Dokunaçlar. Masa tenisinin en yavaş versiyonu gibi, ışıldayan kürelere çarpıp sinir bozucu bir hızda baloncular arasında sekti. En azından sihrim burada çalışıyordu. Gerçi istediğimi başaramamıştı.

“Lan?” diye bağırdım. “Lan’ın büyükbabası?”

Lugh dede karşılık vermedi.

Son zamanlarda hayatın, kaderin ve tanrıçanın ta kendisinin üzerime attığı her olay gibi bu bilmecenin de bir cevabı olmalıydı. Bu seferki farklılık neydi? Vaktimiz dolmuştu. Bu bilmecenin dün çözülmüş olması gerekiyordu.

Endişeden alt dudağımı ısırırken, zihinsel olarak mavi Seelie sihrimi özümün derinliklerine tıktırıp yalnızca mor Unseelie sihrimin ellerimden akmasını izin verdim. Lan’ın Unseelie sihrinin benimkine seslenmesini umarak baloncuklara daha çok filiz gönderdim.

Ayağa kalkıp en minik iç çekiş ya da hışırtıyı duymaya çalıştım. Hiçbir ses yoktu.

Belki zıtlar birbirini çekerdi. Rüya aleminde yıldırımlarımı salmadan önce denemeye değerdi. Yıldırımların ışıldayan kürelerden her yöne sekerek tam yüzüme çarpıp çarpmayacaklarını teyit etmeye istekli değildim.

Mor Unseelie sihrini geri çağırarak gücümün Seelie yarısını saldı. Mavi, ellerimden akıp gittiğinde filizlere fısıldadım: *Lan’ı bulun.*

Mavi sıçrayıp gitti.

Ben de dinlemeye devam ettim.

Zaman burada faklı işliyordu. Bir eylemde bulunmadan boş boş durmak beni umutsuzluğa düşürüyordu. Son seferde, rüya alemine girdikten saniyeler sonra Cinth, Ailbhe'yle mücadele etmek için odaya dalmıştı. Yine de Lan'la en azından on dakika konuşabilmişim ve... eh, bu arada o başka şeylere de odaklanmıştı. Fiziki bedenimin insan dünyasında değil de Tepealtı'nda olmasından dolayı bu sefer farklı şekilde işleyebileceğini dikkate almadan edemiyordum.

Hiçbir şey.

O zaman yıldırımımı salacaktım. Bu akşam menüde gerçekten kızarmış Alli olmamasını umuyordum. Sihrimin her iki yarısını da çağırdım, onları birbiri üstüne dizip tek bir şeye dönüşene kadar eritme şeklinde görsel alıştırma yaptım.

Havada zayıf bir çığlık koptu.

Bu Lan'dı. Bunu tüm benliğimle hissetmişim.

Gözlerim kocaman açılarak sarsıldım.

İçimde oluşturduğum yıldırımdan rüya alemine serbest bırakılan olmadı. Seelie gücüm işi halletmişti. Seelie filizlerimi çığlığın yönüne gönderdim.

Beklemek işkenceydi ama Lan'ın Rubezahl'ın elinde katlandığı kadar değildi.

Çığlığı acı içinde bir inilti takip etti.

“Lan,” diye bağırdım.

Kürelerin içine daldım, kalın çamurmuş gibi büyük bir zorlukla onları iterek kenara savurdum. Saniyeler içinde çenemden ter damlayıp boynumdan ve sırtımdan aşağı derecikler hâlinde aktı. Her adımda yol zorlaşıyordu. Fiziksel güç, bariyeri aşmak için ye-

terli değildi. Kızarmış Alli olma korkumu hiçe sayarak küreleri yıldırmalarımla çarpıp onları uzaklara uçurdum.

Vay canına. Bu çok daha etkiliydi.

Topların arasından geçip giderek aralıklarla Seelie sihrimden daha fazlasını gönderdim. Gerektikçe yönümü de ayarlıyordum.

Önümde parlayan bir duvar çıktı. Onu daha önce görmememe rağmen tanıdım. Bu Lan'ın zihninin bariyeriydi.

“Lan,” diye fısıldadım parlayan yüzeye doğru.

Acı çeken bir feryat karşılık verdi.

Yaşlar gözlerimde birikti. Ellerimi duvardan kolaylıkla geçirerek körlemesine uzandım. Orada bir şey vardı. Bir ayak? İçeri düşmemek için kendimi dengelemeye çalışırken homurdandım. Bu hareket, beni zihninin içine sokardı. İçimden bir ses bunu yapmanın doğal olmadığını ve yasaklanmış olduğunu söylüyordu.

Bir bilek.

Tüm gücümle onu geriye doğru çektim.

Lan'ın bacakları tamamen gevşek hâlde rüya aleminde belirdi. Boğazımda düğümlenen korkuyla kalanını bariyerden sürüklemeye çalıştım. Bunu yaparken de kış üstü düştüm. *Lütfen ölmüş olmasın.*

Ayağa kalkmadan önce bir el uzandığında başımda duran Faolan'a ağzım bir karış açık bakakaldım.

“Nasıl?” Zorlukla soluyordum. “Çılgılık atıyordun, hareketsizdin.”

Bir omzunu kaldırdı. “Buradan kaynaklı olduğunu sanıyorum. Hissettiğim acı beni buraya kadar takip etmedi.”

Elini tutup kendimi kollarına attım. “Faolan!”

Güçlü kolları beni sardığında göğsüne doğru hıçkırıklarla ağladım. “Seni aptal. Neden bu şekilde arpın peşinden gittin?”

Kollarından birini kurtardığında koyu renk saçından kurtulmuş bir tutamı alıp burnuna tutarak kokusunu içine çekti. “Gitmem gerekiyordu. İçimde bir şeyin arpa ihtiyacı vardı. O an buna anlam verememiştim ama onu ele geçirir geçirmez biliyordum. Arp beni çağırıyordu, Alli. Nedenini anlayamıyorum ama bana gece gündüz fısıldıyor.”

“Onu çalmak kaderinde var.”

Faolan keskince nefes aldı. “Ne?”

“Bundan neredeyse eminim. Onu kullanabilmenin, bir feyin Unseelie ya da Seelie olmasıyla bir alakası yok. Büyükbaban sana bundan bahsetmedi mi?”

“Onu görüyorum ama iyileştirme ilahisini bölemiyor. Bu kadar uzun süre yaşayabilmemin nedeni olduğuna inanıyorum.”

Söyledikleri beni yalnızca korkuyla doldurdu... ve *öfkeyle*. Açıkça acı çekmesine rağmen ona çok *kızgındım*. Körlemesine kampa gitmekle tüm feyleri riske sokmuştu. Orduyu erkenden ve daha az uyku ilacıyla konuşturmamız gerekmişti. Ancak doğruyu söylemek gerekirse, yalnızca *kendini* riske sokmuş olduğunu önemsiyordum. “Seni kaçırdıklarından beri hayat koca bir kara delik gibi.” Bu kadar açık sözlü olmak benlik değildi ama dürüst olmak gerekirse söylediklerim, Rubezahl onu aldığı anda içimde oluşan derin boşluğu özetliyordu.

“Alli,” diye fısıldadı boynuma karşı. “Beni affet. Lanet almadan önce beni kalbinde öfkeyle hatırlamayacağını söyle.”

Kendimi ondan iterek uzaklaştırdım. “Buna söz veremem.”

Yüz hatları şokla aydınlandı. “Büyükbabam mızrağı aracılığıyla beni hayatta tutuyor ama bu uzun sürmez. Rubezahl’ın laneti kalbimde derinlere yerleşti. Yapabileceğin hiçbir şey onu sökemez. İşleri bu şekilde mi sonlandıracaksın?”

“Senin aramızdakileri Unimak’ta sonlandıracağın gibi mi?” diye meydan okudum, sözlerime hayal kırıklığı sızıyordu.

Buraya Lan’la kavga etmeye gelmemiştim. Onu yakınımdaya tutmaya gelmişim ama yaralı hislerim her şeyin ortaya dökülmesinde ısrar ediyordu.

Bakışları kısıldı. “*Sen* sonlandırdın. Balkon buluşmalarımızı sonlandırdın.”

“Bunu yaptım çünkü her zaman yaptığını yapıyordun, beni uzaklaştırıyordun!”

Faolan’ın çenesi kasıldı.

Öfkemin bir kısmı sönerek nefes verdim. “Bu doğru. Ebeveynlerinin sihrinin seni kötü yaptığıyla ilgili aklına soktukları tüm o saçmalıklara inandın. Daha da kötüsü, aramıza girmesine izin verdin. Bu yüzden, evet, balkon buluşmalarını sonlandırdım. Bunu yapmamdaki nedenin bir kısmının, kraliçe olmanın baskısı ve sarayların birlikte olmamızı kabullenmeyeceğinden endişelenmem olduğunu itiraf bile edebilirim. Ancak asıl neden beni tekrar terk etmene dayanamayacak olmamdı.”

Bir adım ilerledi.

İki elimi havaya kaldırdım. “Şen kendine bile güvenmezken sana nasıl güveneblirim ki? Çoktan pes etmeye karar verdin.”

“Bu sefer yardım edemezsin-”

Ellerim yumruk hâlinde patladım. “Rüya alemine öncesinde bir cevap aramadan gireceğimi mi sandın?”

Gözlerini kırıp boğuk bir sesle, “Yapılabilecek bir şey var mı?” diye sordu.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak elimi çenesine yasladım. “Yapılabilecek bir şey var. Devon bana bir ipucu verdi... eh, yarım ipucu. Nasıl olduğunu bilirsin.”

“Bilirim.” Lan hafifçe gülümsediğinde kalan öfke de içimden fırlayıp gitti.

Elini tuttuğumda parmaklarımızı birbirine geçirdi. “Bir konuda haklısın.”

“Sadece bir konuda mı?” diye dalga geçti.

Bunu düşündüm. “Evet.”

Faolan çenemi tutup dudaklarıma yumuşak bir öpücük fısıldadı. “Devon ne dedi, Yetim?”

“Rubezahl’ın lanetini tersine çevirmek için yalnızca iki büyü var. Biri benim ölmemi gerektiriyor ama diğeri...” Bakışlarım hızla içinde gökkuşağı parıltıları olan koyu bakışlarına kaydı. “Lanet senin özüne bağlı. Eğer özünü yeterince değiştirebilirsen o zaman lanet tutuşunu devam ettiremez. Kökleri kayıp gider; böylece hayatını sonlandırmadan onu bozabiliriz.”

Lan’ın çenesi kasıldı. “Özümü nasıl değiştireceğimi söyledi mi? Sihrimden mi bahsediyor?”

“Hayır, torunum.” Derin bir ses havayı yarıdı.

Kalbim hızla çarpıyordu. Bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde Lugh’nun ta kendisi baloncukların arasında göründü.

Seelie feyi kahramanı başını benim yönümde eğdi.

Ben de karşılık vererek eğdim. “Onu hayatta tuttuğun için teşekkür ederim.”

“Rüya aleminde kullandığım bu formun aksine ateşli mızrak senin dünyana bağlı. Onun aracılığıyla sihrimi sonsuza kadar sürdürebiliyorum ancak tamamen konsantre olmamı gerektiriyor.”

Elbli ile Devon da bu kadarından bahsetmişlerdi. Elbette Devon, aynı zamanda bize günler içinde saldırmayı bekleyen bir ordu olduğundan, bunun pek faydası olmayacağını da belirtmişti. “Arpın için de mi geçerli?” diye sordum.

Torununa baktı. “Evet. Arpım benim soyumdan olana geri dönmeli. Bu mecburi.”

“Arp, Rubezahl’ın gücünün yarısını temsil ediyor.”

“Evet,” dedi ciddi bir şekilde. “Aynı zamanda senin yarını.”

Kaşlarımı çattım. “Benim mi?”

“Torunum vasıtasıyla, evet.”

Lan’la birbirimize baktık.

İlk Faolan konuştu. “Arpı kesinlikle kullanmam mı gerekiyor?”

Lugh onaylarcasına başını salladı. “Kullanmalısın.”

Şakaklarımı ovdum. “Özünü değiştirmeyi çözemezsen bir salatalığı bile kullanamazsın.”

Maalesef Lan bu cephede benim kadar bihaber görünüyordu.

“Yıllarca özümü değiştirmeyi denedim,” dedi Lan. “Ben Unseelie’yim. Eğer bu değiştirebileceğim bir şeye o zaman nasıl yapacağımı çözemedim.”

Lugh torununa doğru yürüyüp koca elini onun omzuna koydu. “Senin sihrin sadece özünün renginde, özünün kendisi değil. Sen *Unseelie’sin*. Bu asla değişmeyecek, bunu değiştirmeye çalışmamalısın. Ancak laneti yenmek için ne yapman gerektiğiyle ilgili cevabın sende olduğuna inanıyorum.”

Torunu ona bakakalarak, “Anlamıyorum,” dedi boğuk bir sesle.

“Anlıyorsun.”

Lan’ın gözlerinde anlayış belirlediğinde anında onları kapadı.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Özünün bir kısmı, olduğu şeyin yanlış olduğu inancıyla maskelenmiş.”

Lan çocukluk mücadelelerinden bahsetmişti. Lugh’nun soyundan olan bir feyin bir Unseelie olarak sınıflandırılmasını bir başarısızlık olarak algılamıştı ve şu an olduğu adam olmasını şe-

killendirmişti.

Bir sürü duvarının olmasının sebebi buydu.

Beni itip durmasının sebebi buydu.

Faolan'ın içten kötü biri olduğuna dair inancı, kendinin değersiz olduğuna inanmasının sebebiydi.

Kısık sesle konuştum. “Unseelie olmasıyla ilgili isteksizliğinin üstesinden gelmesi gerekiyor.”

Lan gözlerini açmış, Lugh'yla birlikte sessiz bir savaşla birbirlerine kilitlenmişlerdi.

“O zaman burada oturup kendime moral mi vermem gerekiyor?” dedi Faolan sıkılı dışlerinin arasından. “Bu nasıl yardımcı olacak? Bunu başarıp başaramadığımı veya ne zaman başardığımı anlamayacağız bile.”

Lugh torununun çenesini sıkı. “Seni ve dünyayı gözleyerek ölüm içinde yaşıyorum. Kızım olarak seslenmem gereken kadın, seni korkuyla ve sihrine karşı nefretle doldurmaya başladığında ara sıra zihnine girip zararı geri çevirmeye çalışırdım.” Arkamızda parlayan duvara baktı. “Ah, bu formdaki etkimin canlılar dünyasında bağlı olan sihre denk olmadığını söylemişim. Sana rüyalarında fısıldadıktan sonra sık sık toparlandığında, annenin sözleri benimkileri baskılıyordu. Böylece yüreğin ve aklınla savaşmaya çalışırken seni izlemeye mecbur edildim. Bu durum, hayatımda yaptığım hatalara karşılık tanrıça tarafından verilen bir cezaydı. Bir gün zihnine açılan kapıyı kapattığında daha fazla erişim sağlayamadım. Bu, Kâhin'in seni Unseelie Sarayı'na sınıflandırdığı gündü.”

Lan'ın boğazı hareket etti. Elleri titredi. “Sanırım seni hatırlıyorum. Çıldırıldığımı sanırdım.”

Lugh gülümsedi. “Ne söylediğimi hatırlıyor musun?”

Lan onu sessizce izledi.

Büyükbabası onu kucakladı. “Kimseyi senden daha çok sev-

mediğimi. Korkuların hançer olsa, sana bir kere batmasındansa bana milyon kez saplanmasını tercih edeceğimi. Sen yalnızca soydan değil, kalben ve fiilen benim torunumsun. Aldığın her nefes beni gururla doldurdu. Tanrıçanın başarısızlıklarından dolayı beni cezalandırması gibi kahramanlığımdan ötürü beni seninle ödüllendirdi.”

Faolan büyükbabasının omzunun üzerinden bana baktı. Şok ve korku, yüzünün açılı hatlarını kaplıyordu.

Lugh onu serbest bıraktığında Lan’ın daha önce o anda olduğu kadar çocuk gibi görüldüğünü görmemiştim.

“Ne olduğumu nasıl kabulleneceğimi bilmiyorum,” diye itiraf etti, omuzlarının çöküşünde mağlubiyet açıkça görünüyordu. “Bu kadar uzun zamandır söylenen şeyleri nasıl geri alacağım?”

Kahraman fey çenesini eğdi. “En zor savaşlar kimsenin görmedikleridir, yüreğimin gururu. Bunu senden başka kimse yapamaz. Ancak başardığın zamanı anlamamanın bir yolu var.”

Ona aniden baktım. “Nasıl?”

Cevap veren Lan’dı. “Mızrak mı?”

Lugh tekrar gülümsedi. “Silahım dokunuşuyla parlıyor. Ancak tanımayla kabullenme arasında bir farklılık var. İçinde kabullendiğin zaman, mızrak da *seni* kabul edecek. Özünün değiştiğini bu şekilde anlayacaksın. Oraya gitmek için gereken yolculukta...” Büyükbabası dönüp parlayan duvara doğru yürümeye başladı. “Ne Tüm Feylerin Kraliçesi ne de ben sana yardım edebiliriz.”

Sevdiğim adama umutsuzlukla baktım. “Yapabileceğim hiçbir şey yok mu?”

Lan’ın içine girmeye cesaret edemediğim zihninin bariyerine giden yolun yarısında, kahraman fey bakışlarımla karşılaştıktan sonra torununa baktı. “Hayatta kraliçene katıl, yüreğimin gururu. Ya da ölümde bana. Seçim senin ellerinde.”

On Dördüncü Bölüm

Yalnızca Lan'ın dudaklarımdan silinmeyen öpücüğünün hissiyle rüya alemini terk ettim. Başımın ağrısı yüreğimdeki sancıya neredeyse eşitti.

Hakikat berbat bir efendiydi.

Faolan'ın yolculuğu sade ve sadece onundu.

Beklemekten ve değişmek için yeterince gücünün olmasını, yaşamayı ölüme tercih etmesini ummaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Sonunda kendi değerine inanmasını ummaktan başka...

Başımı ellerimin arasına alarak, yanımda sessizce uzanan sevdiğim adama dönmeden önce titrek bir nefes aldım. Yanağımı onunkine bastırıp, “Bana geri dön, Lan. Lütfen,” diye fısıldadım.

Bedeni seğirmedi bile. Rüya alemindeki buluşmamızdan sonra yeni bir ısı yaymıyordu. Gözyaşlarıma karşı koydum ama bir tanesi kaçıp yüzümden aşağı akarak onun yüzüne damladığında kaybetmiştim. Gözyaşımı silmedim.

“Elinden geleni yaptın.” Devon'ın sesi bana ulaştığında bakışlarım onunkileri buldu.

“Yaptım mı?”

Sanki sonucu ve benim bunu sevmeyeceğimi biliyormuş gibi gülümsemesi hüzünlüydü.

“Bazı yollar yalnız yürümek içindir,” dedi kanlı fey. “Faolan sonuna kadar yolunu yürümeli. Aynı senin kendininkiyle yapman gerektiği gibi.”

Söylediklerini umursamadığımdan, ne kadarını anladığını merak ediyordum. Yolun sonu... bu onun öleceğini düşündüğü anlamına mı geliyordu? Rüya aleminde Lugh, Lan ve benimle birlikte değildi.

Yoksa orada mıydı?

Kulaklarından bir damla kan geldiğinde kaşlarımı çattım. “Devon... Sen iyi misin?”

“Bir haberci geldi.” Elini sallayarak beni susturdu. “Senin ordundan. Sana ihtiyaçları olduğuna inanıyorum, Tüm Feylerin Kraliçesi.”

Yatağın kenarına oturmak için hareket ettiğimde Rubezahl’ın günlüğü yere düşünce onu hatırladım. Günlük bizi bir konuda bilgilendirmişti ancak orada başka bir şey olduğunu hissediyordum. Aklımın tam olarak kavrayamadığı başka bir bağlantı. Vaktim olduğunda girdilere tekrar göz gezdirirdim.

Yeni kararlarla dolmuş şekilde Kâhin’in evinin koridorlarından aceleyle geçerek, Cinth’in hiçbir şey demeden elime yıldız şeklinde bir hamur işi sıkıştırdığı mutfağa girdim.

Tanrıçam.

Etlı turtayı mideme indirirken teşekkür edercesine başımı salladım. Yumuşak, tütsülü tatlar boğazımdan aşağı kayarak midemdeki boşluk ağrısını dindirdi. Cinth, diğer elime bir fincan içecek tıktırdıktan sonra beni takip etti.

Dudaklarıma bastırduğım fincanla duraksayıp listemizdeki bugünkü şifreyi güçlkle hatırlamaya çalıştım. Hangi günde *olduğumuzu* hatırlamak bile büyük bir başarıydı. *Ah, evet. “Şifre?”*

“Gulyabaninin kışının çatalı.”

Doğru.

Profesyonel içki takımındaymışım gibi içeceği kafama diktim.

“Belki o kadar hızlı içmemelisin...” diye mırıldandı.

Çok geçti.

Bu Gerçek Isı’ydı; ağzımı ve aşağı kadar *tüm* boğazımı yakan baharatlar katılmış iyileştirici bir içecekti. Nefesim kesilerek göğsümü yumrukladım ancak sıcaklık geriye çekildiğinde zihnimdeki sis ve beynimde gümbürdeyen baş ağrısı da yok oldu.

Kim bilebilirdi ki?

“Görüyorum ki yine eteklerin zil çalarak bir yere koşturuyorsun,” diye seslendi Kâhin.

Görüntüsüne gözlerimi kısarak bakıp nefes verdiğimde dudaklarım ısıyla karıncalandı. “Ağzım yanmayı kestiğinde.”

“Amaan!” diye kahkaha attı. “Benim zamanımda Gerçek Isı’yı burnumuzdan içerdik, Karahindiba.”

Kaşlarım kalktı. *Hadi canım.*

Parlak gün ışığının beni karşılamasını bekleyerek kapıdan çıktım ancak onun yerine kapalı bir gece göğü ve şiddetli bir yağmurla karşılaştım. Ne kadar zamandır rüya alemindeydim? Koca bir gün mü?

Haberci beni bekliyordu.

“Bracken.”

Bracken eğildi. “Kraliçe Kallik. Generallerden bir haber getirdim. Devin ordusunda hareketlilik var. Fırsat aralığını kaçırıyor-

ruz. Harekete geçmek için iki saatimiz kaldı. Belki daha da az.”

Devon da bir şekilde bunu Bracken gelmeden önce biliyordu.

Ruby’ye karşı ordumun yanında durmam, Lan’ı kendi yoluyla yüzleşmesi için onu yalnız bırakmam gerektiğini biliyordu. Daha önce fey halkımı Lan’a tercih etmiştim ve bu da onun arpi çalmak için Ruby’nin kampına gizlice sızmasına sebep olmuştu...

İçimde her şey buna karşı çıkıyordu. Gerçi bu sefer her şey farklı ilerliyordu. Artık uzaktan mücadele etmesini izlemekten başka yapabileceğim yoktu.

“Dahası var,” dedi Bracken. “Çağırdığınız mystica feyi Ailbhe kayboldu. Kimse gidişini görmedi. Rowan onu bir çadıra kadar geçirdi. Onu güvende tutmak için başında güvenilir nöbetçiler bulunuyordu. Ona yemek götürmek için gittiklerinde çadırı boş buldular.”

Gözlerim kapandı. “Rubezahl ona ulaştı.” Nasıl olduğunu biliyordum. Oradan oraya zıplamak için arpi kullanıyordu. Ancak Unimak’ta değil de burada, orduyla birlikte olduğunu nereden biliyordu?

Cevap bir duvar gibi çarptı. Sihirli izi. “Siktir,” diye kükre-dim. Kanıyla daha fazla beyin yıkayıcı çayından yapacaktı.

Onu *incitecekti*. Hatta belki onu öldürürdü.

Bana arp ve Rubezahl’ın planıyla ilgili açıklamak istediği önemli bir konu da vardı. *Neden* o anda vaktimi Lan’ın annesiyle konuşarak harcayıp lanet olası beş dakikamı ayırarak onu dinle-memişim ki?

İstikrarlı nefesler alarak saçımı kavradım. Sanki ileri attığım her adım beni beş adım geri götürüyordu. Yine de bitiş çizgisine ulaşma umuduyla lanet adımlarımı atmaya devam etmeliydim.

Tamam. *Nefes al, Alli. Yalnızca elindekilerle idare edebilirsin.*

Bracken'ın rapor ettiği her şey tek bir eylem planını ifade ediyordu. Ne yapılması gerektiğini biliyordum. “Şimdi gidiyoruz.”

Bracken eğildi.

Arkamda duran Cinth'e baktım. “Lan'la kal. Lütfen.”

O ve Lan benim tek gerçek dostlarımdı. Güvende olmalıydılar. Yüz ifadesi gerildiğinde yaşlar gözlerinin kenarlarında birikmeye başladı. “Sakin öleyim deme, Yetim. Yoksa öbür dünyada benim fırınımdan tatlı göremeyeceksin.”

Lan'ın bana kullandığı lakabı kullanmıştı... Göğsümde hıçkırık birikti.

Onu kollarımın arasına alıp bana dosttan daha çok kız kardeş olan kişiye sıkıca sarıldım. O da karşılığında ona has aroma kokularının içinde sarmalayarak beni sıkıca kucakladı. Tarçın ve baharat, tatlı ve tuzlu...

Evim diyebileceğim ender yerlerden biriydi o.

Bazen gerçekler dile getirilemeyecek kadar acımasızdı. Bazen, garantisi olmasa da umudu dillendirmek daha kibardı. “Ölmem. Söz veriyorum.”

Cinth, sanki aramızdaki yalanı sezebiliyormuş gibi beni yavaşça bıraktı. Kaşları kırıştığında başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

Devon Cinth'e yaklaştı. “Seninle savaşa girerim, Tüm Feylerin Kraliçesi. Tepealtı savaşa tanık olup değerlendirmem için orada olmamı uygun buldu.”

Nasıl... on üstünden puan mı verecekti?

Her neyse. Bir kanlı feyin desteğine memnun olurdum. “Acele etmemiz gerekiyor. Ruby'nin Ejderdağı'ndaki kampıyla aramızda ne var?”

Etrafımızda yağmur yağarken bir gök gürültüsü bedenimden dalgalanarak geçti, göğsümde yankılandı ve uzun zamandır kayıp bir sevgiliyi çağırırımı gibi yıldırımımı kendine çağırdı.

Etrafımızdaki fırtınaya eşlik etme dürtüsünü bastırmaya çalıştım.

Burası yeri değildi.

Zaten içimde sihir de kalmamıştı. Bu da önümüzdeki savaş için başlı başına bir sorundu.

Devon uzaklara doğru gözünü dikti. “Tepealtı’nın o anda ne istiyorsa onu sunacağı ovalar. Bir de Kâhin’i ararken geçtiğiniz ejderha kanatları.”

Bingo. Rowan’ın haritasındaki araziye doğru hatırlamıştım. Rubezahl bizimle yarı yolda karşılaşmaya karar verirse ejderhanın kanatları üzerindeki deneyimim bize bir avantaj sağlardı.

“Generallere mesaj ulaştırmanın bir yolu var mı? Uyku ilacını şimdi bırakmamız gerekiyor.” Devon’ın ısınlanmasının dışında -sürekli devam eden burun kanamasından dolayı bunu bir daha yapıp yapmaması gerektiğinden emin değildim- Tepealtı’nda hızlı ulaşım sağlayan birini daha biliyordum; gerçi Kâhin’in de ortalıkta dolanmak için kendi vasıtası olduğundan emindim.

Alicornlarla dolu çayıra bakıp tek kara kelpisini buldum. Bakışlarımı hissetmiş gibi arkasına dönüp bana baktı.

“Neye bakıyorsun, seni beyinsiz?” diye çayırın karşısından bana seslendi.

Uzun adımlarla ona doğru yürürken sol tarafımda, yerde ışıldayan altın beni durdurdu. Altın uzaklara doğru uzanıyordu. Bir yol. Bu açıkça benim için bir yoldu.

Tekrar kara kelpisine odaklandım. “Bir aptal olduğumu düşündüğünü biliyorum. Aynı zamanda Rubezahl’dan nefret ettiğini

de biliyorum. Orduma uyku ilacını serbest bırakmaları gerektiğini iletmem gerekiyor. Sonra devle ejderhanın kanatlarında buluşacağım. O zaman seni de benimle birlikte götüreceğim. Ayakları orada yere sağlam basacak mı görelim, ne dersin?”

Kara kelpisi yaklaştı ve keskin dişlerini açığa çıkardı. “Devin koca kışının üzerine düşmesini izleme fırsatı mı? Takılıyorsun. Sataşıyorsun. Kışkırtıyorsun.”

Başımı iki yana salladım. “Öyle yapmıyorum. Onu alt ettikten sonra diz kapaklarına tekme atabilirsin.”

“Tohumlarımı yaymanın dışında yüreğimin en büyük arzusu bu.”

Çok fazla bilgi. “Şimdilik bu yoldan gitmem gerekiyor,” dedim, muhtemelen görmediği ışıltıyı işaret ederek. “Ama generallere-”

Kara kelpisi, topuklarını tekmeleyip gök gürültüsünü utandıracak muazzam osuruklar saçarak koşmaya başladı. “Gidiyoruz!” diye kükredi ve orduma doğru hızla koşup buz sarkıtlarının tınıgırtısıyla yok oldu.

Tamam, o zaman.

“Ona güvenebilir misiniz?” diye sordu Bracken.

“Rubezahl’a olan nefretine güveniyorum. Ayrıca ara sıra beni taşıyor.” Ayaklarımın altında ısıldayıp beni çağırarak uzayan yola baktım. “Benimle kanatların kenarında buluş, Devon. Tüm feyler ve Tepealtı için savaşacağız.”

Bracken, Devon ve Cinth yola adım attığım an beni durdurmak istiyorlarmış gibi arkamdan uzandılar. Ancak Kâhin gülümseyip başını bana doğru eğdi. “Kendi yolundan yürü, Tüm Feylerden Kallik. Gücünü bul.”

Gücüm mü?

Sihrim mi?

Sihrim demek istemiş olmalıydı. Depolarım tamamen boştu ve bu şekilde savaşa girseydim ölürdüm. Bir hamle bile yapamadan ölürdüm.

Bir adım daha attığımda sanki uzuvlarımdan gövdeme doğru yıldırım çarpmış gibi hissettim.

Yalnız yürümem gerektiğini sanıyordum ancak bir saniye sonra Devon yanımda geziniyordu. Kesinlikle onun olmayan bir ses ağzından dökülürken burnundan ve kulaklarından kan damladı.

“Genç,” dedi Devon. “Çok gençsin ama yine de tek umudum sensin.”

Devon’ın içinden güç aktı. Dehşet verici, kadim bir güçtü; kemiklerimin içine kadar işliyor ve orada bir diyapazon gibi acımasızca titreşiyordu.

Eğilmem mi, yoksa yüzüstü düşmem mi gerektiğini bilmiyordum. “Tepealtı?”

“Evet, çocuk. Birlikte yürüyeceğiz. Ancak aranılanın denge olduğunu anla. Onsuz var olmak hiç var olmamaktır. Sen... feyler... benim yarattıklarım... hiçbiri denge olmadan var olamaz.”

“Dengeyi geri getirmeye çalışıyorum,” dedim.

Gözleri bana doğru hiç bakmadı. Yolda durmadan yürürken sözleri ağzından dökülüyordu.

Göğsü bir yılan gibi tıngırdadı. “Denge benim. İyi benim. Acı, evet. Öpücük, evet. İyileşme, evet. Kaybetme. Kazanma. Denge her şeydir ve iyidir. İyilik içimizde olmalı. Bir de burada. Yalnızca denge ve iyilik.”

“Dengeyi sürdürebilmemiz için Ruby’nin kazanması gerektiğini mi söylüyorsun?” Aklımın yarısı ordum ve uyku ilacındayken

sözlerinin anlam ifade etmesi kolay değildi. Ayrıca, Tepealtı'nın İngilizce dersine ihtiyacı vardı.

Tepealtı Devon'ın başını bana doğru çevirdi ancak gözleri bana bakmıyordu. Gözler ruhun aynasıydı. Ben de Tepealtı'nı-kini görüyordum.

Gökkuşağının tüm renkleriyle bezenmiş parlak bir beyazlık. Aynı Lan'inkiler gibiydi. Kâhin'inkiler gibi. Yalnızca tam tersiydi. Onların gözleri beni içlerine çekip evreni ve gece göğünü düşünmemi sebep olurken onunkiler... yaradılışın ta kendisiydi. Tüm dünyanın olup olabileceği şeydi. Onlar dünyamızın başlangıcı ve sonuydu. Ölümsüz zaman.

Denge benim. İyi benim. Acı, evet. Öpücük, evet. İyileşme evet. Kaybetme. Kazanma.

Daha önce de sarsılmıştım ama bedenimin onun mevcudiyetinde titremesiyle kıyaslandığında hiçbir şeydi. Ya da Devon'ın bedenine sıkıştırabildiği kısmı kadarıyla.

Gözlerinin kenarı kanadı; belki de onun versiyonuyla göz yaşlarıydı bunlar. “*Sen dengessin, tüm feylerden Kallik. Sen iyisin. Böyle kal.*”

Gözleri kapanırken Devon'ın yanaklarından sel gibi kan aktı.

Düşerken yere çarpmadan önce onu zar zor yakaladım. Parlayan altın yol solduğunda gözlerimi kırpmamla çoktan ejderhanın kanadının ucuna vardığımızı fark ettim.

Beş dakikalık yürüyüş bizi kilometrelerce ileriye taşımıştı.

“Devon?” Onu nazikçe sarstım. Ondan akan kan daha da yoğunlaşmıştı; ağzından, burnundan, gözlerinden akan bir damladan fazlaydı. Tenine dokunduğumda mumsu ve soğuktu; en ince olduğu yerlerden -elmacık kemiklerinin, kaşlarının ve çenesinin

üzerinden- yarılmıştı. Anladığım kadarıyla Tepealtı'na konakçılık yapmak küçük bir olay değildi ama hâlâ nefes alıyordu.

Tanrılara şükürler olsun, en azından *bu* yükü taşımamıştım.

Başımın üzerinde kanatların *vinlamasıyla* iyice eğilerek Devon'ın bedenine siper oldum. Dikleştiğimde peri birliğinin bulanıklılığını gördüm.

“Ah, kahretsin,” diye fısıldadım.

Uyku ilacını periler yayacaktı ve bizi gizleyecek sihrim yoktu.

“Devon. Uyanmana ihtiyacım var.” Onu tekrar sarstım.

Hiçbir tepki vermiyordu.

Esen rüzgârın yönüne baktığımda ağzımdan bir dolu küfür döküldü.

İkimizi de buradan çıkaracak vaktim yoktu.

Altımızdaki zemin kayaydı ve önümüzde ejderhanın geniş zardan kanatları uzanıyordu. Aklım, çılgınca, kesinlikle delice bir fikir geldiğinde hızla çalışıyordu. “Lanet olsun, bu işe yarayabilir.”

Uyku ilacı yüzünden Devon'ın canı yanmazdı. Çoktan sızmıştı zaten, bu yüzden başını okşadım. “İyi uykular, dostum. Rüya da iri, kaslı bir adam gör.”

Rüzgâr sırtıma çarparken kayalık zeminde hızla kenara doğru koştum. Bu çılgın planımı teşvik ettiğini ve onayladığını umuyordum.

Kaya ile ejder kanadı arasındaki aralıkta ileri doğru atlayıp karnımın üzerine kaydım. Zarin kenarındaki kıkırdağa dizimi dayayarak ejderhanın kanadını yakalayıp altına doğru sallandım.

Çılgın fikrim mi? Şu an onu yaşıyordum. Siper olarak ejderhanın kanadının altına tutunuyordum.

Karanlığa dikkatle bakarken uyku ilacını sessizce bekleme umudum ezilmişti.

“Siktir!” Neredeyse düşüyordum.

Devasa bir ejderha gözü, kırılmadan bana bakıyordu. Gri sihri bana doğru uzanıyordu. Filizleri değdiğinde asılı ve çaresizce hiçbir şey yapamadım. Tüm sinir uçlarıma hafifçe vurup ardında keskin bir acı bırakıyordu. Sihri, korkumun her gramının kokusunu alarak kalbimin gümbür gümbür atmasına sebep oluyordu.

Yaratık sanki bir tuşu çevirip o korkuları büyüttmüş, onlarla birlikte acı saplıyordu.

Kollarım titrerken sızlandım.

Ejderha gözünü kırptığında dişlerinin arasından çatallı bir dil sallandı.

Midem bulandı; avuç içlerim de dahil bedenimin tüm gözeneklerinden ter boşaldı. Bu da ejderhanın kanadından kaymanın işleri daha da berbat edeceğinden ötürü kötü haberdirdi.

Ejderhaya gülümsedim. “Merhaba. Ben sadece... bir dakikalığına takılıyordum. Oraya çıkmak istemezsin. Rüzgârda uyku ilacı var. Seni hemen bayıltır. Güven bana. Bilirsin işte, denge. Dengeyi sağlamamız gerekiyor. Acı, evet. Ah, diğeri neydi? Öpücük, evet. İyi. Kötü.”

Gevezelik ediyordum. Ancak sana işkence edip seni yiyebilecek kapasitesi olan bir yaratığın gözüne bakarken, o yaratığın bir lokmada on devi kapabileceği koca bir ağız varken ve sihri kelimenin tam anlamıyla korkuyla acıyı uyarıyorken... eh, bütün bunlar insanın gevezelik etmesine sebep oluyordu.

Ejderhanın gözleri derin, koyu bir kırmızıydı; içinde dönüp dolanan Unseelie sihrini görebiliyordum. Ağzını yavaşça açıp

kanatlarının altındaki loş ışıkta bile ışıldayan dişlerini sergiledi.

Beklediğim gibi sarımsı beyaz tonda değillerdi.

Daha çok sarıydı. Bekle, turuncu.

Kırmızı mı?

“Ah, kahretsin,” diye fısıldadım. Ejderhanın boğazının arkasındaki kızgın alev burada zamanımın sona erdiğini söylüyordu.

Alevler yukarıdan, dişlerinin yanından geçip bana doğru dörtnala koşan kelpiler gibi kükredi.

O zaman uyku ilacı olacaktı!

Tutuşumu ayarlayıp, bacaklarımı kanadın kenarından atarak kendimi yukarı çektim. Isı arkamdan alevlendi.

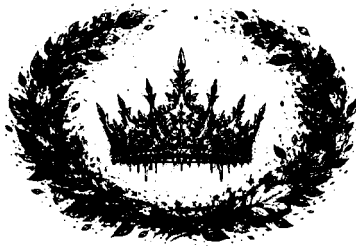
Koş, koş, koş!

Uçurumdan atlayıp geldiğim kayalık zeminden yuvarlandım. Durmaya cesaret edemiyordum. Daha yumuşak bir yüzeyle karşılaştığımda Devon’ı kapıp yuvarlanmaya devam ettim.

O alevler? Onlar beni hedef almıştı. Ayrıca alevler kendi kalfalarına göre hareket etmediklerine göre bu, Cinth’in deyimiyle Alevli Alli olmanın kesin bir yoluydu.

Ejderha ateşi çimlerin üzerinden beni izlerken hızım yavaşlıyordu. Devon’a kalkan olarak ateşlerin arkamdan üzerime gelmesini izledim. Bir kez daha Tepealtı’nın merhametindeydim.

Ne de olsa Tepealtı’nın artık bana ihtiyacı yoktu. Ruby’yle olan savaş başlamadan ölmüş olacaktım.

On Beşinci Bölüm

Alevler botlarımı yalayıp geçerken bir cıyıklama boğazıma takıldı.

Ancak şiddetli bir kaderle karşılaşmadım çünkü alevli filizler kendi içlerinde büküldü. Devon altımda hareketsizdi. Gözlerim kocaman açılmış izlerken ejderha alevi, suda çekilen bir balık gibi benden uzağa emiliyordu.

Ejderhanın burnu, kalkık sol kanadının altından belli belirsiz göründü. Turuncuyla kırmızının son tutamları da ağzına geri çekilirken duman hıçkırdı ve şok ifadesine benzer bir homurtuyla tepki verdi.

Tekrar duman hıçkırarak kuvvetli bir gürültü çıkardı. Sonra koca ejderha gözünün tekiyle bana baktı. Çoklu göz kapaklarını şaplatıp gözlerini kırptı.

Elimi salladım. “Teşekkürler?”

Gerçi teşekkür etmem gerekenin ejderha olduğundan şüp-

heliydim. Benim hissettiğim kadar kafası karışmış görünüyordu.

“Hey... koca adam. Sadece dostça uyarıyorum. Gelen seslere bakılırsa ordum çok uzakta sayılmaz.” Az önceki kuvvetli gürültüden yalnızca ejderhanın hareketini sorumlu tutamayacağımı fark ederek başımı eğdim. “Sen ona daha da yakın de. Senin, şey, üzerine binmemizi istediğin özel bir yol var mı?”

Yaratığın bizi fark etmemesi mümkün değildi.

Ayrıca umursuyormuş gibi de görünmüyordu. Ejderha beni düşürecek güçte daha fazla duman püskürtüp kanatlarını indirerek bir kez daha geri çekildi.

Bir gözüm Tepealtı’nın canavarında, Devon’ın yanında çöktüm.

Kahretsin. Devon *gerçekten* pek parlak görünmüyordu. Göz pınarlarından, burnundan ve kulaklarından kan akıyordu.

Gerçi nefes alışverişleri sabitti.

“Kraliçe Kallik!”

Uzaklara bakıp, boğazının etrafında dönen sihirle Rowan’ı gördüm. Ordum siyah ve altından oluşan dalgalanan bir çarşaf gibiydi. Feyler bir sıra koyu Unseelie, bir sıra ışıldayan Seelie olarak sıraya girmişlerdi. Bu yüzden iki rengin de böyle karışmış olması, muhtemelen çoğunun ve benim ölümüne sebep olacağı bir savaşın eşiğinde olmasaydık tüylerimi diken diken ederdi.

Kanlı feyi kucaklayıp kollarımın arasında sardım. Göründüğünden çok daha hafif geliyordu. Rowan bize katılmak için ileri doğru koştu.

“Yürürken rapor ver. Devon’ın yardıma ihtiyacı var,” dedim. Orduya doğru uzun adımlarla yürüdük.

“Uyku ilacının sizi etkilediğini düşündük. Periler sizi burada görmüşler.”

“Ejderhanın kanadının altında saklandım.”

Geriye doğru bakarak kaşlarını çatı. “Hangi ejderha?”

Başımı sarstım. “Orada görünen o zarımsı şey bir çift kanat. Ejderhanın bedeni onların altında.”

Rowan tökezledi. “Bu eğitimdeki ejderhalar gibi *değil*.”

Hayır değil. Bu ilk ziyaretimde bana da sürpriz olmuştu. Her ne kadar sahte Tepealtı hissedilebilir, duyulabilir ve görülebilirse de gerçek olanın harikalarıyla tuhafliklarını taklit etmekte acınacak biçimde başarısız olmuştu.

“Periler ne görüyor?” diye sordum.

“Uyku ilacı Rubezahl’ın cephe hattını alaşağı etti. Kontrol etmek için bunun ilerisine uçmaya cesaret edemediler.”

Başımın onayladım. “Peki ya uyku ilacı?”

“Dağıtıldı. Rubezahl’ın toparlayıp bize doğru geri göndermediğinden emin olacak kadar onu izlediler.”

Güzel. “Gecikmeden saldırmalıyız.” Uyku ilacı güçlüydü ama Ruby’nin sihriyle zekâsının hünerleri tarafından, yeterince vaktimiz kalmadığını bilecek kadar canım yanıyordu. Aylaklık etmemiz için fazlasıyla hızlıydı.

Ordum yaklaşırken ayakların altında küçük taşlar sıçradı.

General Stryk alaya öncülük ediyordu. Eh, anlaşılan yokluğumda kendini naibim tayin eden kara kelpisinin birkaç adım arkasındaydı.

“Teşekkür ederim,” dedim kara kelpisine.

“Şimdi, nerede o koca pislik?” diye karşılık verdi, ufku tarayarak.

Başımı iki yana sallayıp Devon’ı generale devrettim. “Güvenilir bir fey tarafından acil müdahaleye ihtiyacı var.”

Her ne kadar gizemli olsa da Devon’ı seviyordum. Ayrıca

Tepealtı'nın sözcüsüne uygun saygıyı göstermemek, kendimi öldürtmek için iyi bir yöntem gibi görünüyordu.

Periler Rowan'la ejderhanın kanatları arasında bulanıklaşarak gidip geldiler. Sabit bir akışla gelerek Seelie generalimi diğer ordu hakkında anbean bilgilendiriyorlardı.

Ona katıldım. "Rubezahl'ın durumu ne?"

"İlerliyor. Kanatlardan yirmi dakikalık mesafede."

Ejderdağı'nı terk etmişti. Bu da -bahse girmem gerekirse cephe hattının derin uykuda olmasından kaynaklanıyordu.

Rowan mırıldandı. "Zarlara adım atacağını düşünmüyorum."

Hayır, muhtemelen riske girmezdi ama... "Ordusu yapar. Bizim diğer tarafa ulaşmamıza izin vermesine imkân yok. Cephe hattından direkt geçip ordusunu ortadan kaldırabilirdik."

Tam olarak bunu yapmaya niyetliydim.

Rowan tereddüt etti. "Kraliçe Kallik, onu bıraktığınızda Cinth nasıldı?"

O ve arkadaşım birbirlerine fena hâlde abayı yakmışlardı. Lan'la olan deneyimim başlangıçtan beri çaresiz bir mücadele olduğundan, bunu anlamam zordu. Ancak ne Cinth'in ne de şimdi Rowan'ın gözlerinde gördüğüm hislerden şüphem yoktu. Ona baktım. "O güvende ve ona geri dönmek için elimizden gelenin en iyisini yapacağız. Anlaşıldı mı?"

Yutkunması duyulabiliyordu. "Anlaşıldı. Geri dönecek birinin olması işleri değiştiriyor."

Rowan'ın potansiyelindeki her bir zerresini açığa çıkarmak için gereken bu muydu? Uğruna savaşıacağı biri? Lan'ı düşündüm. Belki aynısı benim için de geçerliydi. "Onu gururlandır, General."

Rowan esas duruşa geçti. “Elbette, Kraliçe Kallik.”

“Hazır mısın?” diye sordum kara kelpisine.

“Çok fazla bulut bitkisi tüketen bir pislik kadar hazırım,” diye cevapladı.

Bu...

Hayır, sormayacaktım.

Atlayıp bacaklarımı iki yana açarak üzerine oturdum ve donmuş yelesinin bir kısmına tutundum.

General Stryk geri döndü. “Arkadaşınız... şifacılarımızla birlikte. Onun için ellerinden geleni yapacaklar.”

Önümdeki iki lidere baktım. “General Stryk, sağ kanadı al. General Rowan, ejderhanın omurgasının iki yanından ortayı tut; böylece hâlâ sıçrayabilirsin. Ben sol kanadı alacağım. Sanırım Tepealtı ejderhayı bu işin dışında kalması için uyardı ama kuyruğunu genişçe sallayarak hareket ettirdiğini birliklere bildirin. Bir de açıkça düşünmemiz gereken kafası var, aynı zamanda ateşli bir tuzak da *içeriyor*.”

Unseelie generali kısaca başını sallayarak onayladı. “Korkmayın, Kraliçe Kallik, ordu hazır. Emrettiğiniz tatbikatlarda uzmanlaştık.”

Güzel.

Generallerim orduya üçe bölünmeleri için emirler yağdırırken zarların üzerinden baktım. Diğer tarafta Rubezahl’ın kontrolü altında binlerce sürülmüş vardı. Onlara nasıl muamele etmemiz gerektiğine karar vermem gerekiyordu.

Onları katletme fikriyle midem bulanıyordu. Yakın zamanda devin çayının kurbanı olmamış mıydım? Olaylar farklı gelişseydi hâlâ onunla olacaktım. Ya orada duruyor olsaydım ve birinin bana

merhamet etmesine ihtiyacım olsaydı?

Yine de...

Tereddüt etmek hepimizi öldürebilirdi.

Bres, aynı sebepten dolayı Tepealtı'ndaki idmanlarda senelerce bize bunu öğretmekle uğraşmıştı. Eğer orduma silahlarını bırakıp frenlemelerini, yaralamalarını ama öldürmemelerini söylersem o zaman bu emir *onların* hayatlarına sebep olabilirdi.

Eğer Rubezahl'ı sertçe vurmayı başarabilirsem, sonrasında hayatları bağışlayacak konumda olurdum. Bu zihniyetle, bir şekilde bunu atlatmayı başarabilirsem geceleri uyuyabileceğime neredeyse kendimi ikna edebilirdim. Hiçbir zaman bir lider olma arzum yoktu çünkü bu kararları vermek istememiştim.

Yüzüm orduya dönene kadar kara kelpisini dürttüm. Sesimin gücünü arttıracak sihrim yoktu, bu yüzden işitmelerini keskinleştirmeleri gerekiyordu.

“Bugün, bir gün daha yaşamak için savaşıyorum,” dedim. “Bizim ve hâlâ dünyada olan insanlarla feylerin özgürlükleri için savaşıyoruz.” Kendimi duygusuzlaştırdım. “Bugün, merhamet etmeden savaşıyorum ve sizden de aynısını yapmanızı rica ediyorum.”

Tepealtı'nın her zaman tuhaf bir dinginliği vardı. Hava dünyadakinden daha yoğundu ve sesi aynı şekilde taşııyordu ancak ordudan da tek bir ses çıkmaması kayda değerdi.

Bu benim için yeni bir pozisyondu ama testlerimiz sırasında Yargılanmamışlar'a önderlik etmeye yardım etmiştim. Cesurluk bulaşıcıydı.

Her bir askerin içinde bir kahraman vardı; miras bırakmak için derin bir dürtü duyardı.

Bir Lugh olmak için.

Soğukça gülümseyerek kılıcımı çekip yukarıda tuttum. “Bu akşam, devin başını kesiyoruz.”

Duyuruyu kılıçlarını çeken binlerce feyin çınlayan ısıkları takip etti. “*Devin kafasını kesiyoruz.*”

“Sol kanat,” dedim kara kelpisine.

“Kulaklarım var, seni embesil,” diye karşılık verdi.

Uzaktaki taburun önünde durmak için koşarken yakındaki askerlerin bakışlarıyla karşılaştım. El sallamak ya da onun gibi ahmakça hareketler yapmamak için dikkat ediyordum. Dokunulmaz görünmem gerekiyordu, aynı Kraliçe Elisavanna’nın bana görüldüğü gibi.

Yaklaşan ordunun sesi yükseldikçe onları yenilmez olduğuma inandırmam gerekiyordu. Ordusunu göremeden Rubezahl’ın yaklaştığına dair sesini duymak neredeyse daha kötüydü. Bir de ordum bu savaşa sihrim olmadan ve ‘Lan için arpa çal’ dan başka çok az bir planla girdiğimi bilseydi, her yöne dağılacaklarına dair içimde bir his vardı. Tek avantajım olan Rubezahl’ın beni takip edememesi umurlarında olmazdı.

Dokunulmaz ol.

Kılıcımı yukarıda tuttum, sesim hâlâ sihirle yükseltilmişti. “İleri marş!”

Karnım sıkıştığında uzun, sabit bir nefes verdim. Yalnızca birkaç saatlik ömrüm kalmış olabileceği düşüncesiyle kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Aynı zamanda arkamdaki on bin askerin de. Burada başarısız olursak, aileleri ölüm haberlerini ilk Rubezahl’ın Unimak’ta Adair ve Josef amcaya savaş açmasıyla alırdı.

“Hey, senin adın ne?” diye sordum kelpiye.

Adını bilmeden sırtında savaşa girmek yanlış geliyordu.

Kara kelpisi genzinden güldü. “Bunu neden sana söyleyeyim ki?”

“Bana gerçek adını söylemek zorunda değilsin. Sahte bir tane de olur.”

“Kallik.”

Ejderhanın sol kanadına sıçradığında gözlerimi devirdim, sonra zıplamaya başladık. Kara kelpisi güzergâhımızı alçaktan ve dar açıda tuttu, böylece çok da uzakta olmayan düşman orduya hedef olmadan hızla ilerledik. “Pislik’e ne dersin?”

“Dişlerini tekmelerime ne dersin?”

Sırıttım. “Dişlerini Tekmelerim. Sevdim.”

Kelpi sessizdi. “Dişlerini tekmelerim... Kulağa hoş geliyor.”

Ejderhanın başını, sonra da kuyruğunu ararken kaşlarım kalktı. Ancak şimdiye kadar önsezimin doğruluğu kanıtlanmıştı. Yeni canavar arkadaşım ikincil bir hasım olmayacaktı. “Gerçekten mi? Bu şekilde mi adlandırılmak istiyorsun?”

“Senin için tek tek heceleyeyim mi, seni embesil?”

Sanmıyorum. “O zaman Dişlerini tekmelerim olsun,” diye mırıldandım.

Önümüzdekilere istinaden arkamdaki feylerin konumlarını kontrol ettim. İşin tehlikesi, çok merkezi durursak etrafımızı sarabilecek olmalarıydı. Kılıcımı yüksekte tutarak sola doğru çevirdim. *Genişçe yayılın.*

En sağ tarafımda General Stryk emri tekrarladı.

Arkamda silahların takırtıları havayı doldurdu ancak önümüzde derinden bir gök gürültüsü gümbürdedi.

Hâlâ Rubezahl’ın ordusunu göremiyordum fakat koşuyorlardı.

Bu hızda yeni cephe hattı dakikalar içinde kanatlara yetişirdi. Kılıcımı yüksekte öne eğdim. “Daha hızlı.”

Dişlerini tekmelerim itiraz etmedi. Toynaklarının altındaki ince, damarlı zarı daha sert tekmelerken homurdandı.

Dişlerimi sıktım. Yakın olacaktı.

Sağ tarafımda alev patladı. *Hayır, bekle.* Bu bir mancinıktan gelmişti.

Odağım, Rowan’ın taburunu hedef alan alevli topa kaydı.

Cephe hattımızdan, mancinığı söndürmek için su fişkırtıldı. Ancak havada ve yere inişte daha fazla feyi toparlarken ürktüm.

Rubezahl’ın tarafından daha fazla gülle atıldı.

Sürülmüş üyeleri bize doğru koşmaya başladıklarında, yüzeyden çıkmış kayaların üzerinde duran küçük dev gruplarına kadar onları takip ettim.

Rubezahl bizi yavaşlatmaya çalışıyordu.

“Bu sefer çok geç,” diye fısıldadım.

Kenar görünüyordu.

Bize saldırmak için çok az sayıda sürülmüş kanadın üzerine atladı. Hatları bizimkiyle kıyaslandığında zayıftı. Eğitimsiz ve hiddetle çalışan *onlar*, sorun değildi.

Yalnızca yolumuzun üstünde bir engeldiler.

Metal çınlarken, kontrolsüz zıplamadan dolayı iniş yapan bir sürülmüşün tam ortasından temiz bir hamleyle geçtim.

Kan yüzüme sıçradığında zihinsel olarak savaş modundaydım. Üst yarısını itip tenindeki gri tonu hayal meyal fark ettim.

“Son zıplama büyük olsun,” dedim kara kelpisine. “İyi değerlendir. Devlerin olduğu çıkıntı kayaları görüyor musun? Hedefimiz orası.”

İşte bu, işlerin fena hâlde ters gidebileceği andı.

Ordumun da oradan, kanatlardan atlayıp aşağı yukarı aynı yere inmeleri gerekiyordu.

Yukarı zıpladığımızda kılıcımı Dişlerinitekmelerim'in boyununu hedef alan bir oka savurdum. Diğer taraftan başka birini çekip, tükürüp atmadan önce onu çiğneyerek kırdı.

Atladığımızda, hediye edilmiş kılıcıma ek olarak hançerimi savurarak kendimi hazırladım. Her zaman yakın temasta kullanabilecek bir silahının olması iyiydi. Ancak etrafı tarayan bakışlarım, daha göremediği bir şeyi fark ettiğinde hareketlerim yavaşladı.

Birini.

Bu Ailbhe'ydi. Ya da bedeni. Bir savaş sancağı gibi, sürülmüş ordusunun cephe hattında ahşap bir direğe bağlanmış taşınıyor olmadan önce öyleydi. Ölü olduğunu görebiliyordum. Kanı çekilmişti. Her zaman açık olan teni artık gri bir tondaydı.

Ordunun kanatlardan atlamaları devam ederken hava kulaklarımın yanından esti.

Doğru tarafı seçmişti. Bize yardım etmişti. Tek yapmam gereken onu korumaktı. Her ne kadar sözleri beni o rolden tenzih etse de onun bu korkunç hâlini görmemle suçluluk içimde kaynadı.

“Kraliçe Kallik için.”

Savaş narası bir kükremeyle yükselirken, beni mide bulandırıcı şokumdan sarsarak çıkardı. Bir saniye sonra, daha önceki kararım Ailbhe'yi görmemle ve Rubezahl'ın onun ölü bedenini bana karşı kullanma şekliyle güçlenip tekrar yüzeye çıktı. Bu insanlarla, bu kurbanlarla savaşmak istemiyor olabilirdim ancak halkımı Ailbhe'nin kaderinden korumak için tek yol buydu.

Trajik bir sonla karşılaşmıştı. Adil olmayan, yürek burkan

bir son.

Onu Rubezhal'dan kurtaramamıştım.

Ancak diğerlerini, onun bitmek tükenmek bilmeyen acımasız hırsından kurtarabilirdim.

Kılıcımı üç kez dairevi hareketlerle savurdum. Arkamdaki feyler, yerde mızraklarını kaldırmış bekleyen sürülmüşlere doğru bir dizi ateş fırlattılar.

Her ne kadar bazıları yeterince hızlı olamasalar da dağıldılar.

Alevler söndü ve kara kelpisi gümbürtüyle sert zemine indi. Arkamızdan kanatlardan atlayıp gelenlere yolu açmak için koşarken ona sıkıca tutundum.

Bu... pek hoş olmayacaktı.

Feylerim etrafıma indiler. Bazıları arkamda ama çoğu önümdeydi.

Bazıları sürülmüşlerin demir uçlu mızraklarına saplanırken havayı çığlıklar doldurdu.

Sözsüz çığlıklar atarken karnımın derinliklerinden bir nara koptu. Kılıcımı çevirip bir kol kestim. İleri eğilerek hançerimi bir adamın boynuna saplayıp geri çektim ve yüzümü fişkırان kandan ileriye çevirdim.

Öne eğildim. “Diş, ilerlemeye devam et!”

Kılıcımı tekrar dairesel hareketlerle çevirip, çıldırmış sürülmüşleri dört ayaklı atımdan uzak tutmak için savurdum. Okçularımız, yükseklik avantajını lehlerine kullanmak için ejderhanın kanatlarında kalmışlardı. Diğer askerlerin çoğu inmiş, ortada toplanıyorlardı. Ordumun büyük kısmı, Rubezahl'inkini bölmüştü. Etrafımızı saramıyordu.

“Ayrılın,” diye bağırdım.

Emrim hatta tekrarlanarak ilerledi. Feylerim yarıya bölünüp,

bir zamanlar onlar gibi olan ancak artık olmayan feylere arkalarını döndüler.

Tenleri alacalı bir gri renkti. Bazılarının dişleri eksikti. Bazılarında birkaç öbek saç kalmıştı.

Bu daha önce gördüğüm bir şeydi ve delilik olduğunu sanıp yanlış anlamıştım.

Artık anlıyordum.

Bir feyin sihri emildiğinde böyle oluyordu. Rubezahl kendi değersiz kıcını kurtarmak için ordusunun hayatını emiyordu. Tepealtı onları doldurmaya çalışırken bile. Bu yüzden burada savaşmak istemişti. Ne de olsa beslendikleri, hiçbir zaman gerçekten ölmeyeceklerdi.

Midem yukarı geldi ama zorla yuttum.

“Hücum,” diye bağırdım.

On Altıncı Bölüm

Etrafımdaki ordu ileri atıldı. Sağlıklı, canlı, hayat enerjisiyle dolu feyler, efendilerini korumak için hayat enerjileri emilen bir grup bakımsız, sürülmüş feyle yüz yüzeydi.

Liderleri değil, efendileriydi.

“Diş, o işe yaramaz ayaklarını hareket ettir. Rubezahl’ı bulalım!” diye bağırdım, bacaklarımı yan taraflarına vururken. Bu sürülmüşlerden herhangi birini kurtarmanın tek yolu -onları kurtarmak *istiyordum*- devî öldürmektir. Bunu başarmak için yalnızca aklım, silahlarım ve eğer lütfederse Tepelaltı’nın yardımı vardı. *Bir şekilde*, onu öldürmem ve gönülsüz köleleriyle olan bağını kesmem gerekiyordu.

Bu onların tek umuduydu ve hızımıza bağlıydı.

Diş vahşice anırarak ileri atıldı. İleri gitmesini teşvik etmek için topuklarımı sertçe yan taraflarına vurdukça, içi heyecandan titriyordu. Bir elimle sıkıca bir buz sarkıtına tutundum, diğeriyle de merhametsizce kılıcımı savurdum.

“Bak, bu daha iyi oldu işte!” diye bağırdı Diş. “Sert severim!”

Başını aşağı doğru eğip sert zeminde hücum ederken bu yorumunu sorgulayacak vaktim yoktu. Davul sesi gibi vuran toynaklar kalbimin atışına uyumluydu.

Kan ve çılgınlık. Ölen feyler beni çevrelediğinde bazılarının benim feylerim olduğu, bazılarının ise olmadığı önemli değildi.

Hepsi benim korumam altındaydı.

Hepsi *zaten* benim korumam altındaydı.

Kendimi yüreğimde ve aklımda kabaran korkuya hazırladım.

“Acele et, Diş!” Kılıcımın yüzeyini arkama götürüp kışına vurdum. Cıyaklayarak tekme attı, ardından hızlandı.

Yüzümü buruşturdum. Gerçekten sert seviyordu.

Sağ tarafımda gri tenli bir fey mızrakla saldırdığında silahı kesip attım. Sonra kılıcımı tekrar savurup bir sonraki anda başını bedeninden ayırdım.

Bunlar benim halkımdı; suçluluğun ruhumda titreştiğini hissediyordum.

Bir anlık bir duraksama oldu, sanki etrafımızdaki dünya donmuştu. Sonra altımızdaki yer birden yer değiştirdi.

Fırlayan kum tepeleri üzerimizde yükselerek her iki orduyu da kuşattı. Tepealtı’nın acımasız değişimlerine ayak uyduramayan bedenler, tepelerin arasındaki vadilerden yuvarlanıp sağa sola savruldu. Ailbhe beni, buranın diyarın değişmeyen tek bölgesi olduğuna inandırmıştı. Ancak görünüşe göre Tepealtı bu kıyamette aktif rol almaya karar vermişti.

“Kum! Bunu yapmasından nefret ediyorum! Tepealtı, sen acınası bir sürtüksün!” diye bağırdı Diş, ben de söylediğine karşı çıkmadım. Savaşımız kumda zorlaşırdı fakat Tepealtı’na yüksek sesle sürtük diyecek de değildim.

Diş kuma iyice battı. Bedeni buz ve soğuk için yaratılmıştı; kendimizi içinde bulduğumuz kaygan çöl tepeleri için değildi.

Diş'in üzerinden atlayıp ondan uzağa koşturdum. "Yapabiliyorsan benimle buluş! Yoksa onu sensiz öldürürüm." Bu onu dürterdi.

"Tanrıçam kahretsin!" Diş göğsüne kadar kuma batarken kükreyerek bana ters ters baktı. Yüzünde bariz bir hayal kırıklığı ifadesi vardı. "Belki de ona acınası sürtük dememeliydim."

"Evet, bunun içine ettin," diye bağırdım omzumun üzerinden. Diş, en yüksek sesli mızımız anırmasıyla Tepealtı'dan bol bol özür diliyordu.

Yerden bilinçsizce altın enerji çekip, hafif adımlarla bir sonraki kum tepesine çıkmaya başladım. Hâlâ indigo sihrimi harcamaya erişimim yoktu. Bu genelde içime de enerji çekemeyeceğim anlamına gelirdi ama görünüşe göre Tepealtı gücüyle beni doldurmaya niyetliydi. Tıpkı geçitten ordumla birlikte geçtikten sonra bana yardım ettiği gibi. Altını çatırdayıp bedenimde dans etti.

Altın, görüşümü keskinleştirerek kaslarıma yeni bir enerji verdi.

Bana yardım ediyordu.

Görebildiğim feyler, aynı Diş gibi kum tepelerde mücadele ediyorlardı. Ancak benim için zemin sert gibiydi, koşmak için mükemmeldi. Ayaklarım batmadı ya da iz bırakmadı. "Teşekkür ederim, Tepealtı," dedim, yardımı için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

İlk kum tepesinin üstüne ulaştım.

Sonunda onu gördüm.

Beni buraya çeken dev. Bana ihanet eden dev. Hepimize ihanet etmişti.

Rubezahl.

Dört kum tepesi ileride, taş ve dallardan oluştuğu söylenebi-

lecek bir taht üzerinde oturuyordu. Aynı malzemeden yapılmış bir taç takıyordu. Gerçekten, kim bu kadar rahatsız bir şeyi takmayı tercih ederdi ki?

“Gel o zaman, Tüm Feylerin Kraliçesi,” dedi Ruby, sesi alaycılık doluydu. Ancak gözlerinin hafifçe genişlemesi, beni bu kadar yakın bulduğuna şaşırıp şaşırmadığını merak etmeme sebep olmuştu. Sihrimi kaybetmenin avantajları vardı.

Küçümseyerek güldü. “*Benimle* yüzleş bakalım, Tepealtı’nın Kralı’yla.”

“Bayağı cesur,” dedim kısık sesle. “Fazla cesur. Tepealtı bunu sineye çekmez.”

Diğer yandan, Tepealtı Dış’le yaptığı gibi neden onu da göğsüne kadar kuma batırmıyordu ki? Başını kesebilmem ve ayartıcı ağına düşürdüğü feyleri serbest bırakabilmem için onu çürümüş, kara yüreğine kadar neden gömmüyordu?

Bana gelmesini bekleyemezdim. Ona gitmem gerekiyordu, o da bunu biliyordu.

Hızlıca saydığımda devle aramda elli fey olduğunu gördüm. Her birinde az hasar vardı. Gri ten yoktu, kayıp saç ya da diş de yoktu. Bunlar onun en iyi savaşçılarıydı; onları olabildiğince dinç tutacaktı.

Böylece savaşında onun için mücadele edeceklerdi.

Korkak.

“Her şeye lanet olsun,” diye mırıldandım kendi kendime. Cinth’e ölmeyeceğime dair verdiğim sözü düşündüm.

O an bir yalancı gibi hissetmiştim ve hâlâ da öyle hissediyordum. Harika bir savaşçıydım fakat elli vahşi feyle başa çıkacak kadar harika mıydım?

Ayrıca elli vahşi feyle başa çıkacak kadar harika olsam bile,

onları geçip hâlâ dev-öldürücü harika formda olur muydum?

Tecrübelerim bana hayır diyordu.

Ancak önemli değildi. Denemek zorundaydım.

Dev ve savaşçılarına doğru, kum tepesinden aşağı son sürat koşmaya başladım. Hançerimi kalçamdaki kılıfına sokup ikinci hediye kılıcımı çektim.

En altta, iki kılıcımı da savurarak ilk safla çatışmaya giriştim. Yüzlerine bakmadım; fey olduklarını, hatta yaşıyor olduklarını kabullenmek istemiyordum.

Yapamazdım.

İdman.

Bu yalnızca idmandı ve bu savaşı sona erdirmek için ne yapmam gerekiyorsa yapardım.

Vahşi feyler, Unimak'ın çevresindeki arazilerde papatya keşiyormuşum gibi ayaklarımın dibine yığıldılar. En iyi savaşçıları olabilirlerdi ama okla yaylarını tercih etmişlerdi.

Ben mi?

Ben göğüs göğse çarpışmayı ve kılıçlarımın yüksek tonda çınlamasını tercih ederdim.

Vahşi feylerin düşmelerine rağmen gerçeği iliklerime kadar hissettim. Bundan sağ çıkmamın yolu yoktu.

Geri kalan her şey başarısızlığa uğrarsa?

Bir nefes aldım. "Size içirdiği çayın içinde mystica feyin kanı var. Çay sizi kontrol etmesine yarıyor!"

Savur, siper al, hücum et, yanağıma sıçrayan kan. "Bana da o çaydan içirdi! Gücünü beslemeleri için kendi askerlerini öldürüyor!" *Eğil, dize tekme at, boğaz kes, yan tarafıma bir darbe al.* "Arkadaşlarınızın tenlerine bakın! Gri renkteler! Hepsi onun yüzünden." Nefes nefese kalıp, vahşi bir darbeye kafamı kay-

betmekten kaçınmak için bir dizimin üzerine çöktüm ve yuvarlandım.

Hafifçe sendeleyerek ayağa kalktım.

Vahşi feyler bir birlik olarak bana döndüler. Gözleri ifade-sizdi.

“Seni duyamazlar, ufaklık,” diye kıkırdadı Rubezahl. “Kulaklarını balmumuyla tıkayıp seni olduğun canavar gibi görmelerini sağladım. Bir Seelie’yle Unseelie’nin asla bir çocuğu olmamalıydı. Sen bir ucubesin. Senin bir ihtimalle cevap olacağını düşünmüştüm fakat halkım için bir zehir olduğunu gördüm. Bir melez.”

Ayağa kalkmadı ama feyleri üzerime atılırken oturup konuşmaya devam etti.

“Şu hâline bak; korumaya yemin ettiğin yüzlerce, belki de binlerce insanın ölümüne sebep olan bir savaş başlattın. Bu... tabii eğer doğru düzgün taç giydiysen? Yoksa o yeminleri etmekten de mi kaçındın?”

Kollarım yorulmuştu; yüzüme ve uzuvlarıma doğru savrulan soğuk, sert demiri durdurmak için kılıcımı havada tutmakta zorlandım. Tam zamanında geriye doğru birkaç adım tökezledim, Tepealtı’ndan tekrar altın enerji çekerken birkaç kez nefes aldım. Ona sessizce yardımı için teşekkür ettim.

Bu destek, devin üç adamını daha indirmem için bana ihtiyacım olanı vermişti. Üç tane daha.

Kırk kişiden fazlası kalmıştı. Bu sayıdan yalnızca birkaçı savunmacı hamlelerden dolayı yaralanmışlardı.

“Bana asla ulaşamazsın,” dedi Rubezahl, bir zamanlar nazik, parlayan bakışları sertti. “Ondan önce öleceksin. Bunu biliyorsun.”

Belki karşılık olarak bir cevap verirdim ama konuşmak için ağzımı açtığımda, havada omurgamdan titreşim gönderen bir uluma yayıldı.

Keskin bir nefes aldım.

Önümdeki adamlar sürünün geldiğinin bile farkında değillerdi. Sonuçta kulakları tamamen tıkanmıştı.

Gri ve siyah aniden parladı. Kum tepelerinin üzerinde kışlık postlar dalgalanıyor, tehlikeli dişlerin sırtması parıldıyordu.

“*Drake?*” diye adını haykırdım.

“Tüm Feylerin Kraliçesi için!” Onunla birlikte gelen farklı hayvanların karması şeklindeki feylere değişken formu içinde uludu. Bir tsunami dalgası gibi, Rubezahl’ın adamlarına çarparak onları yolumdan çektiler.

Kalbim sıkıştı. “Teşekkür ederim.”

“Öldür onu, Alli,” diye bağırdı Drake, omzuna gelen bir tekme yüzünden acıyla bağırdı. “Onu hızlıca öldür!”

Çoktan tahtının önünde duran deve doğru koşuyordum. İfadesi hiddet doluydu; tüm bu olayların arasında onun nasıl kibar ve nazik olduğunu düşünebildiğimi merak ettim.

Rubezahl kalçasında bağlı olan arpı çekip koca parmaklarını üzerine koydu. Bir vahşi feyi sakinleştiren arpı. Bir devi sakinleştirip savaşma isteğini yok edebilen arp. Diyarlar arasında büyük miktarda insan taşıyabilen arp. Eğer benim askerlerimi yeterince sakinleştirebilirse, köleleri onları katledene kadar kıpırdamadan dururlardı. Bildiğim kadarıyla onları dünyaya kadar fırlatabilirdi.

“Benimle yüzleşmektense arpını kullanacak kadar mı çok korkuyorsun benden?” Kayarak, üzerinde durduğu kum tepesinin en altında durup onu görmek için boynumu kaldırdım.

Kum ayaklarımın altında yer değiştirdi. Kum tepeleri gev-

şeyip tekrar düz yüzeyde durana kadar batarak kayboldu. Islak bataklığa dönüştüğünde etrafımızda ağaçlar yükseldi. Ağaçların bazılarının ölümcül uçları vahşi feylere ve değişkenlere saplandı.

Havada aniden patlayan nemli bir ısı boğazımda düğümlendi ve botlarımdan sızan su dizlerime kadar yükseldi.

Umurumda değildi. Deve doğru yalpalayarak atıldım.

Bir şans. Yalnızca bir şansa ihtiyacım vardı. Ancak sihrim olmadan sonucun ne olacağını çoktan biliyordum. “Ben silahlarımı bırakırım, eğer sen arpını bırakırsan.”

Bakışlarımla devi alt etmeye çalışırken Rowan arkamdan, “Hayır,” diye bağırdı. Bu kadar yakında olduklarının farkında değildim. Bu durum, kararlılığımı yeniledi. Hayatımı feda etmem anlamına gelse de Rubezahl’ı kuşatmak için askerlerime ve generallerime zaman kazandırmam gerekiyordu.

Arpı olmadığı sürece çok sayıda asker onu alt edebilirdi.

“Tepealtı’nda yapılan bir anlaşma sonuna kadar yerine getirilmeli,” diye beyan etti Rubezahl. “Böylece bu, bu diyarda her zaman ikimiz arasında kalacak. Silahlar olmadan, yalnızca sahip olduğumuz sihirle.”

Kahretsin, tam bir *beyinsizdim*. Yine de o arpı bırakmasına ihtiyacım vardı, zamanı boşa harcıyorduk ve hepsi...

Başımı onaylarcasına salladım. “Öyle olsun.”

Arpı attığında kılıçlarımı etrafımızdaki bataklığın yumuşak çamur yüzeyine batırdım.

Bedeninin etrafında dönüp duran, içinde azıcık yeşil bulunan siyah renkli sihrine gözlerimi diktim. Bu baştan aşağı Unselie sihriydi. Onu tanıdığım onca zaman boyunca bir kez bile bu şekilde sihrini açığa çıkarmamıştı. “Neden hiç sihrini göstermedin? Çok mu utandın?”

Birbirimizin etrafında dönerken gülümsedi. Onun küçük bir

dönüşü, benim on uzun adımım ile eş değ erdi. “Asla. Ancak gelmiş geçmiş en güçlü Unseelie olmam bir yana, beni bir dev olduğum için yargılayan çok kişi var.”

Elimde olmadan genzimden güldüm. “Bundan oldukça şüpheliyim. Elisavanna-”

“Hiçbir zaman gücünü tam manasıyla idrak edemedi. Sonunda beni yenmesine bile *izin verdim*,” dedi Rubezahl. “Kendini kurban etmesine izin verdim çünkü seni buraya getirme gayeme hizmet ediyordu. Ne de olsa burada... *burada* kral benim. Tepealtı her durumda benim yanımda.”

Eğer beni aldatmıyorsa, benim tarafımda olduğundan eminim.

En azından çoğu zaman. “Elisavanna öldüğünde bir şey hissettin mi? Artık *herhangi bir duygu* hissedebiliyor musun?”

Devin dudakları genişçe açıldı, gözlerinde en küçük bir ışıltı bile yoktu. Rahatlık bulduğum o mavi ışıltı gitmişti. Artık orada karanlık mevcuttu. “Benim aklımda o çok uzun zaman önce ölmüştü.”

Sesimi alçalttım. “Yine de son anında bile ona yalvarmadın mı?”

Gülümsemesi solduğunda yerini, yoğunluğuyla neredeyse yabancı görünen, çalkalanan bir hiddet aldı. Tecrübelerime göre, Rubezahl dehşet verici gündemleri saklayan ılımlı tepkilere daha meyilliydi.

Duruşumu genişlettim. “O zaman söylesene... bu konudan bahsetmek istemiyorsan... Emrinle babamı öldüren kim?” Birçok gizem çözülmüş, birçoğu da yarı çözülmüştü fakat bu gizem, cevap gömülü kaldığı sürece içimi yiyip bitirecekti.

Rubezahl geniş gülümsemesini ortaya çıkardı. “Arzuladığın hakikat mı? Bu armağanı yerine getireceğim çünkü bir yanım hâlâ seni şu an verdiğin kararlardan kurtarmak istiyor.”

Kararlarım. *Benim* kararlarımı mı eleştirmek istiyordu?

Bu tuzağa düşmedim.

Dev çömeli bakışlarını benimkilere kilitledi. “Sihri ve zekâ-sı kadar zayıf olan bedenine o oku atan kişi olmayı ne kadar çok isterdim. Ölümünü ve nasıl öldüreceğimi yıllarca hayal ettim. Yine de sonunda o dilekle hayallerimden feragat etmek zorunda kaldım. Ölüm emrini bir vahşi feye, aslına bakarsan babanın Üçgen’e sürdüğü ilk feye vermekte bir memnuniyet hissi duydum.”

İşte ortaya çıkmıştı.

Adair bu konuda masumdu. Babamı Rubezahl öldürmüştü. “Beni suçlayacaklarını biliyor muydun?”

Dev kıkırdadı. “Hayır, gerçi böyle aptalca bir şey yapacaklarını tahmin etmeliydim. O anda hedefin *yanında* durmana rağmen seni okçu olarak kabul eden insanları korumak için savaşıyor olman seni için için yakmıyor mu? Onları nasıl umursayabiliyorsun?”

Eh, aslına bakarsan gerçekten umursadığımdan emin değilim. Ancak bu, onlar için doğru olanı yapacak olmamı değiştirmiyordu. “Çünkü birinin yapması gerekiyor. Birinin onları senin gibi feylerden koruması gerekiyor. Artık bir gerçeğe karşı bir gerçek verdiğime göre eşitlendik.”

“Öyle görünüyor. Başlamaktan başka yapacak bir şey kalmadı.” Rubezahl bana doğru bir parmağını salladığında sihri beni aradı. Siyahımsı yeşil güç ipleri, insansı bir yaratığın sahip olabileceğinden daha fazla parmağı olan gerçek bir ele dönüştü.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım. Diz hizasındaki suyun içine batarak *sertçe* tekme atıp kendimi su boyunca çekebilmek için dipteki cıvık bitkilere tutundum.

Önümde zemin hafifçe sarsılmaya başladığında dinledim. Rubezahl önce bir yana, sonra öbür yana adım attı.

Beni göremiyor muydu? Hâlâ sihrimi takip edemiyordu ama şu an beni Tepealtı mı gizliyordu, yoksa su o kadar mı bulanıktı?

Her iki şekilde de kıpırdamadan durmam gerekiyordu.

Her iki yanımdaki bitkilere tutunarak yüzüstü uzanmak için döndüm. Üzerimdeki yüzey, Rubezahl'ın sihri beni ararken dalgalanıp dans etti.

Deposunu daha fazla harcayana kadar burada biraz daha bekleyecektim.

Ancak burası Tepealtı'ydı ve düşmanım kendini yorana kadar sessizce uzanmama izin verilmeyeceğini bilmem gerekirdi.

İki göz kırpması arasında bu diyar, tıpası çekilmiş devasa bir küvet gibi suyunu çekti.

Karnımın üzerine yuvarlandım, üzerimden su ve balık akarak ayağa kalktım. Rubezahl'ın sırtı bana dönüktü. Homurdanıp geriye dönerek bana uzandı ancak dokunamayacağı kadar uzaktaydım.

Gözümü kan bürüdü ve bana artırılmış güç vermesi için çaresizce, olabildiğince ellerime altın enerjiyi çağırdım. Feyler beklediği üzere güçlüydüler fakat bu dev derisiydi.

Elimi sol tarafına geçirirken kalbini hedefledim. Kalın etini itip *sertçe* çevirerek dev deldim. Kalbi derindeydi. Sihrim seğirdi, beni ihtiyacım olan silaha çevirerek parmak uçlarımdan süzülürken midem bulandı.

Evet.

Tamamen teslim olarak daha da sert ittim. Yetiştirilme sebe-
bim olan tek görevim için tüm yaşam enerjimi akıttım.

“Hayır!” Sesi havada patladığında arpın tatlı sesi etrafımızda
atmaya başladı. *Tatlı... ekşi... acı.* Sanki Rubezahl tüm duyularımı
aynı anda çekiyormuş gibi, tatlar ve kokular arpın sesiyle birbi-
rine girdi.

Hile, hile yapıyordu.

Eğer hile yapıyorsa o zaman Tepealtı neden hiçbir şey yap-
mıyordu?

Müziğine karşılık sırtım büküldü. Parmaklarım kasıldığın-
da geriye doğru düştüm. Gözlerim açıldı; renkler beyazdan yeşil,
sarı, turuncu, mavi, kırmızı ve sonrasında aynı benim sihrim gibi
koyu bir mor renge kaydığında gökyüzüne bakıyordum. *İndigo.*
Rubezahl arpın sihrini gevşek uzuvlarıma doğru itti. Sonra kafamı
deşti. *Kalbimi.* Olduğum kişinin özünü.

Nefes almıyordum çünkü arp, artık bunu yapmamı
istemiyordu.

Gökyüzü, keder ve ümitsizlik şarkısını söyleyerek beni ça-
ğırıyordu. Karanlık hüküm sürene kadar indigo koyulaştı. Gece ar-
tık mor tonunda şeritlerden fazlasını açığa çıkarmıyordu. Renk
izleri yıldızları lekelediğinde annemin yüzü aşağı, bana bakarak
gülümsedi. Elisavanna değildi, gerçek annemdi. Beni içinde taşı-
yan, bana yalan söylediği kadar çok seven.

Çocuğum, neredeyse vaktin geldi, diye fısıldadı Tlingit di-
linde.

Dünya yavaşladı ve gökyüzü yakınlaştı. Bitmişim. Ölümüm
yaklaşıyordu.

Ancak korkmuyordum.

Hayır, bu neredeyse rahatlamaydı. Bu bir sondu; kayıplara, acıya...

Savaşmaktan yorulmuştum.

Rubezahl'ın eli beni yakaladı. Hâlâ düşüyor muydum? Emin değildim, ayrıca dev üzerime doğru eğilerek gece göğüyle annemin gülümsemesinin görüntüsünü engelliyordu.

Ağzından, burnundan ve gözlerinden kan damlıyordu. Uzun, yavaş yavaş göz kırptı. “Gücünü senden alıyorum. Onunla birlikte hayatını da, ufaklık.”

Gözlerimi kırptım. *Biliyorum.*

“Ölümden korkmuyor musun?”

Sorusu garipti, beni doldurmaya başlayan köklü huzurda bile yorumunun bana geliş şeklindeki acayiplikten dolayı sözlerine karşılık merak ettim. Korkmuyordum.

Korkmalı mıydım?

Neden korkmuyordum ki?

Arkasına bakıp gökyüzünün tekrar olması gerektiği yere geldiğini görerek kaşlarımı çattım. Annemin yüzü gitmişti. Ölüm geri çekildi fakat enerjimle sihrimin ona doğru aktığını gördüm. Ellerim yanıma düşerek bir zamanlar bataklık olan yerde etrafımızda açmış olan çiçeklerin arasından süzüldü.

Tüm dertler, tüm korku, tüm şüpheler üzerimden ağır bir mont gibi düşerek azaldı.

Sihrimin her iki yanına tamamen teslim olmuşum ve şimdiye kadar eriştiğim teslim olmanın komik olduğunu fark ettim.

İçimdeki güç kıvrılarak yükseldi, içimden kıvılcımlanıp çıkarken gülümsedim. Gücüyle bedenim yay gibi gerildiğinde, Lugh'nun arpi ve Rubezahl'ın sihriyle birleşti.

Ruby çılgık attı.

Üzerime koyduğu enerji akımı tersine döndü. Benim enerjim, benim sihrim ve benim hayatım akararak geri döndü.

Böylece gülümsemem genişledi.

“İmkânsız!” Rubezahl’ın parmakları, burnundan kanın hızla akmasıyla etrafımda sıkılaştı. “Eğer gücünü alamazsam o zaman seni eski usulle öldürürüm.”

Etrafımızdaki indigo rengi gökyüzü ani bir gök gürlemesiyle çatladı. Gökler açılıp, pırlanta gibi parlayan yağmur yağdırdı.

İndigo sihrimle de ışıldadı.

Yalnızca benim taşıdığım güçle.

“Bugün olmaz, seni koca piç kurusu,” diye fısıldadım.

Gücüme erişmek için derinlere uzandım, Tepealtı’yla bağlantıya geçerek beni dalgalandıran enerjisini hissettim. Arpı kulanarak hile yapmıştı. Artık kural falan kalmamıştı. Yine de bir alev patlamasıyla, devin parmaklarından üçünü keserek turuncu, kırmızı ve altın renkler bize doğru fırladı.

Rubezahl feryat ederken alevler azaldı. Ben de yere yuvarlanıp inledim.

Bir el kolumun altından beni yakaladığında yalpalayarak doğrulup bana bakan gece göğü kadar koyu renkli gözlerle karşılaştım.

Ateşli bir mızrak yakışıklı adamın elindeydi. Alevler tenini yalıyor, onu zerre kadar yakmıyordu.

“Uzun sürdüğü için özür dilerim,” dedi Faolan. “Ama artık buradayım, aşkım. Buradayım.”

On Yedinci Bölüm

İki ordu etrafımızda çarpıştı. Aşağı yukarı dokuz metre ilerimizde, hızla elindeki yanıklarla başa çıkmaya çalışan bir dev duruyordu.

Ancak bakışlarım, sevdiğim adamın bu yeni versiyonu olan Lan'ın üzerine kilitlenmişti. Öncesinden akıl almaz derecede daha yakışıklıydı. O kadar göz alıcıydı ki onu tarif etmek için kelimeler kifayetsiz kalıyordu.

Lan'ın duvarları yok olmuştu. Rubezahl'ın az önce özümü emmeye çalışmasından daha fazla nefesimi kesen bir özgüven yayıyordu.

“Buradasın,” dedim boğuk bir sesle.

İfadesi ciddiydi, başını onaylayarak salladı. “Buradayım.”

Güçlkle odağımı ondan Rubezahl'a kaydırdığımda dakikalar önce hissettiğim, devin gücümü çalma başarısızlığıyla desteklenmiş rahatlama, Lan'ın varlığı ve mızrağıyla on misli artmıştı.

Neredeyse solgun görünen deve gülümsedim; kuşkusu yaşıandan yıllar götürmüş, ona kendi tuzağına düşen bir çocuk imajı vermişti.

Korkusu yatıştırıcı bir merhem gibiydi. Bugün Tepealtı'ndaki bu noktaya gelebilmek için kullandığı ve öldürdüğü feyler adına tadını çıkarıyordum.

“Artık bitti, Rubezahl,” diye seslendim.

Lan ileri adım attı. “Sende bana ait olan bir şey var, dev.”

O da antik feyin kalçasında parladı.

“Faolan,” diye karşılık verdi Rubezahl. “Lanetimden nasıl kaçındığını sorardım ama gördüğüm kadarıyla yardım almışsın. Söylesene, Lugh nasıl? Hâlâ ölü mü?”

Lan ileri adım attı; gözünün önündeki avıyla bir avcı. “Büyükbabam iyi.”

Rubezahl yavaşça başını salladığında gücünü topladığını görebiliyordum. Kendini toparlıyordu. “Seninle gurur duyuyordur. Hayatım boyunca bu lanetten kaçınan kimse olmadı. Esaslı bir değişim elde etmek, atanın başarısıyla kıyaslanabilen bir beceridir. İtiraf ediyorum, benim bile böyle bir yeteneğim yok.”

Lan yaklaştıkça midem kasıldı, ancak bu onun savaşıydı. Arpı ele geçirir geçirmez mi? O zaman benim olacaktı.

Tepealtı'nın altın gücünü toplayarak gerektiği zaman devreye girmeye hazırlanıyordum.

Lan ateşli mızrağını kendi gibi eğitimli bir savaşçıya göre bile aylarca pratik yapmış bir maharet ve hızla çevirdi. Rüya aleminde ne kadar uzun süre kalmıştı acaba?

“Bu kimseyi şaşırtmıyor,” dedi Lan deve. “Gücümün üstün olmasından dolayı çaldığın arpı geri vermen akıllıca olur.”

Rubezahl'ın dudakları kıvrıldı. “Ben, çalmak mı? İnanamıyorum, Faolan. Çok şey çaldım ama arp bunlardan biri değil.”

“Eminim geceleri kendine bunu söylemeyi seviyorsun.”

“Aşk. İşte hikâye orada yatıyor. Bir insan diğerini özlerken

öbürünün de onu özlemesi ne kadar komik, değil mi? Böylece önce arp bana geldi. Elisavanna'yı izlerken..." Dev acımasızca gülümsedi. "Annen de beni izledi. Arpı çalmama gerek kalmamıştı çünkü onu bana o sundu. Onu bulmam için gereken bilgiyi sundu demem daha doğru olur."

Faolan'ın gözleri kısıldı. "Annem mi? Babasının güç objelerinden ayrılacak? Asla."

Göğsümün sıkışması bana Rubezahl'ın acımasız bir gerçeği yönlendirdiğini söylüyordu. Günlük. Ebliu'nun ona bir ipucu veya bir bağlantı verdiğinden bahsetmişti. Bir sonraki sayfalar arptan bahsetmişti ancak öncesinde bahsedilmemişti. "Doğruyu söylüyor, Lan. Ebliu uzun zaman Rubezahl'la birlikte çalıştı."

"Onun fey sarayında nefret ettiğim her şeyin somut bir örneği olduğunu kabul ediyorum," dedi Ruby, yan tarafındaki arpın bağıntı çözerken Lan'a bakıyordu. "Ancak oldukça faydalıydı. Aşk, onu çayımından çok daha uysal yapmıştı. Bir anneyi genç, ucube Unseelie oğlunun aleyhine döndürecek kadar."

Faolan derin bir nefes aldı.

Diğer tarafa doğru yürüyerek ona odaklanacak zaman tanıdım. "Diğerlerine ekleyeceğin bir alçak hareket daha. Kendini tekrarlamaya başladın. Gerçi senin çayından daha güçlü olan bir şey daha var."

Dev omuzlarındaki aşikâr gerginliği önemsiz göstermeye çalışarak bana uyuşuk, kibirli bir bakış attı. Benle Lan arasında kalmak istemiyordu. "Peki o da neymiş, ufaklık?"

"Pişmanlık. Sence mızrağı nasıl aldık? Ebliu oğlu için kendi elleriyle bana teslim etti."

Annesinin yanlışlarını düzeltmek için önemsiz çabası.

Yine de bunu yapmasaydı Lan ölmüş olurdu.

Dev başını eğdi. “Elbette. Bu yüzden onu öldürdüm.”

Anlamalı bir sessizlik oldu. Bir duraksama. Tepealtı’nın yapısında bir uğuldama.

Sonra Lan hiddetle uluyarak koca devin üzerine hücum etti. Rubezahl’ın arpı tıngırdatmasıyla ahenksiz bir patlama dışa doğru dalgalandığında dizlerimin üzerine düştüm.

Talepkâr bir çekişle tüm altını toplarken soluğum kesildi.

Ancak Lan benim ve görünürdeki diğer herkes gibi dizlerimin üzerinde değildi. Hücum etmeye devam ettiğinde Rubezahl’ın gözleri genişledi. Başka bir silah çekmeye zahmet etmemiştii. İhtiyacı olacağını düşünmemiştii.

Bu da arpın gücüne olan küstah inancı yüzündendi.

Ancak arpın gerçek sahibine karşı çalışmaya hevesli olmadığı anlaşıldı.

Lan mızrağı çevirdiğinde sarı, turuncu ve kırmızı alevler onunla Rubezahl’ın etrafında dönerek onları birbirlerine çekip sıkıştırdı. En koyu kırmızıda bir yay, hayal edebileceğiniz her renkte parlayarak siyah bir sihir dalgasına dönüştü. Deve doğru hareket ederken arpı tutan devasa elle temas ettiği an bir kırbaç gibi çatladı. On iki metre ilerimizde savaşıyan feylerin yüzleri patlamayla yüzlerce ton renkle yıkandı.

Dev feryat etti ama tutuşunu gevşetmeden Unseelie sihrini diğer elinin avucuna çekti.

Ayağa kalkarken ellerimi yumruk yaptım.

Hâlâ daha fazla altın çekiyordum. Beyaz yıldırımına fısıldayıp uçmasını sağladım.

İndigo sihrim tükenmişti. Beyaz yıldırımına da aynısının olduğuna inanmam beni neredeyse öldürmüştü. Kendisi yok olmadıkça Tepealtı’ndan gelen güç nasıl tükenebilirdi ki? Hayır,

sadece bir süreliğine onun temsilcisi olma yeteneğimi yormuştum. Azar azar onun altın filizlerinden emmem beni yenilemişti.

Rubezahl darbemden geriye yalpaladı. Her nasılsa dikkatim, Lan'ın komutları altında şekillenen alev örgülerinin üzerindeydi. Elini kaldırdı; alevden halatı devin bileğine sarıp çektiğinde zonklayan ısıdan ürkerek geri çekildim.

Bu artık sadece fiziksel bir savaş değildi. Sihirli görüşüme geçerek asıl dövüşü izledim.

Rubezahl'ın çirkin siyah-yeşil gücü asalak bir sarmaşık gibi arpa dolanmıştı ancak Lan'ın özülle birleşmiş mızrağın sihri onu bir ot gibi çekiştiriyordu. Rüya aleminden çıktığından beri Lan'ın sihrini ilk defa görmemle nefesim kesildi. Özü artık kırmızının en karanlık tonu değildi; tıpkı gökkuşağının tüm renkleriyle parlayan alevli yay gibi siyahtı.

“Evet, Lan,” diye fısıldadım.

Arpı Rubezahl'ın tutuşundan kurtarıyordu.

Devin alevler etini ve kemiklerini yakarken kopardığı feryat, Lugh'nun enstrümanı üzerindeki tutuşunun son pençeleri de koparıldığında kayboldu.

“Hayır! O benim,” dedi Rubezahl acı dolu ulumalarının arasında.

Lan sessizce dolanıp devin önünde durdu. “*Asla* senin olmamıştı. Bazı şeyler bizden daha büyük, Hiçbir Feyin Kralı.”

Bakışlarım devin koluna indi. Kolundan kalanına.

Merak benim çöküşüm oldu.

Rubezahl kükreyerek Lan'ı arp ve mızrakla birlikte fırlattı. Yumrulu dizlerine beyaz yıldırımlar atıp ona hücum ettim. Yeşil sihir, beni sert bir duvara doğru itmeden önce saldırımı saptırdı, komple yuttu.

Duvarı yerle bir ettim; bunun bana fiziksel olarak ne kadar enerjiye mâl olduğuna sendeleyerek tanık oldum.

“Alli!” diye haykırdı Lan.

Bana doğru koştu ve yeşil sihir havayı doldurduğunda ben de ona doğru hızla koşturaya başladım. Bu boyuttaki bir rakip karşısında bölüp fethetmek daha iyi bir strateji olurdu ama garip bir kesinlik tüm bedenimi doldurdu.

Lan’a uzandım.

“Bu artık son buluyor, Yurtsuzlar Evi’nden Kallik,” dedi Rubezahl, korkunç sesi bizi ayıran boşlukta süründü.

Lan’la birbirimize dokunduğumuzda öfkeli bir anırtı sesi geldi. Dönüp baktığımda Diş’in deve doğru hızla koştuğunu gördüm. Ancak sırtındaki kadını fark ettiğimde Lan’ı bıraktım.

Dev Devon’ı görmemişti ya da umursamamıştı. Biriktirdiği yeşil sihir toplanarak başının üzerinde bir hançere dönüştü; küçük, ölümcül bir araç.

Hançerin parlayan ucu bana yönlendirildi.

Rubezahl çığlık atarak hançeri yaydan çıkan bir ok gibi fırlatırken ellerime beyaz yıldırım çektim. Güç duvarını durdurabilmişim ama bu?

Lan’ın korku dolu çığlığı duyularımı bastırdı. Yukarı çarpıcı, beyaz bir kalkan fırlattım fakat hançer tereyağını kesen sıcak bir bıçak gibi içinden geçti.

Faolan’ın sesi tikanırken arpi hançerin hedefi olan kalbimin önünde kaldırdı.

Geriye doğru atıldım.

Kulaklarım çınılıyordu, yukarı ve aşağı hissiyatım yok oldu. Yere çarpmamla yuvarlandım, ardından Rubezahl’a dönük hâlde bir külçe gibi yığılıp kaldım.

Devon üzerinden iner inmez Diş, anında hızla deve doğru koşarak onu vahşi bir güçle kafasından tekmeledi. Kaşlarım hareket edip, Rubezahl'ın mavi gözleri dönerken havaya kalktılar.

Onu yenmiştik.

Elinde ne varsa hepsini hançere aktararak deposunu boşaltmıştı çünkü yenilmeyeceğine inanıyordu.

Güçlkle ellerim ve dizlerimin üzerine kalktım ancak deve bir bakış daha atmamla donup kaldım.

Devon ona doğru yaklaşarak iki kolunu da genişçe açtı. Önündeki hava yırtılıp esneyerek başka bir Tepealtı manzarası geçitte belirene kadar genişledi.

Ne yapıyordu bu? Ona doğru yalpalayarak ilerledim. “Devon!”

Geçidi bir battaniye gibi devin üzerine getirdi. Acı içinde topallayarak koşmaya başladım. “Ne halt ediyorsun, Devon?”

Kanlı fey bana baktı fakat görevini bitirene kadar tereddüt etmedi. Geçidi küçültmeye başladı. Rubezahl'ın yattığı yerde sır-ra kadem basmasıyla kalbim sıkıştı.

Gördüğüm şeye inanamayarak yavaşladım. “Sen onunla...”

Bunca zaman? *Onun* tarafında mıydı? Ancak Devon Tepealtı'nın sözcüsüydü, fey diyarının fiziksel temsilcisiydi.

Ayrıca eğer Tepealtı Rubezahl'ın tarafındaysa o zaman boku yemenin de ilerisindeydik.

Devon gözlerinden, burnundan ve ağzından kan dökülürken dönüp benimle yüz yüze geldi.

“Bunu neden yaptın?” diye fısıldadım.

Gözleri yuvarlandığında yere düşmesini izledim. Onu neredeyse yenmiştik. Çok yaklaşmıştık. Devon da bize ihanet etmişti.

Tepealtı bize ihanet etmişti.

Diş bana doğru geldi ancak kara kelpisini görmezden geerek araziye taradım.

Lan dizlerinin üzerindeydi, sırtı bana dönüktü ve omuzlarının sarkma şekli tekrar koşmama sebep oldu.

Yavaşlayarak yanına yaklaşırken bedenimdeki tüm kaslarla kemikleri hissedebiliyordum ya da bana öyle geliyordu. “Sorun ne? Yaralandın mı?”

“Yaralandım mı?” diye sordu, başını kaldırarak. “Yaralanmadım.”

Bakışlarım kucağına ve orada duran şeye indi. *Ah kahretsin.*

Boğuk sesle, “Hançer,” diyerek elindeki burkulmuş altın parçasını, ölüm döşeginde bir kuş gibi kaldırdı.

Belki Seelie arpının kontrolü artık Rubezahl’da değildi... ama başka kimsenin de kontrol etmemesini sağlamıştı.

Tanınmayacak hâlde bükülmüş ve kıvrılmıştı.

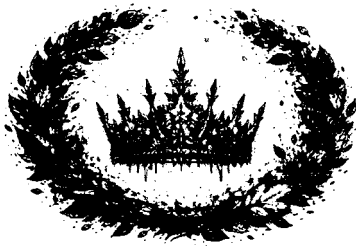
Enstrümandan yoğun, beyaz bir duman akarken gözlerimi kırptım, sadece içinde daha fazla madde vardı. Lan tepki vermiyordu ve sonunda bir kadın önümde dikildiğinde nedeni netlik kazandı.

Doğumumdan çok öncesinde bir çağdan savaş kıyafeti içinde bir kadın.

Ona baktığımda çenesini eğdi. Yürüyüp gözden kaybolmadan önce kararlı bir özgüvenle bakışlarımla karşılaştı.

Devden enstrümanı almaktan sonrasını düşünmemiştik ancak arptan kalanlara baktığımda zihin gözümde altın bir patikanın kapanmaya başladığını gördüm.

Soğuk bir filiz kalbimin etrafına sarıldığında arpı kullanmanın, onu geri almak kadar, hatta daha da önemli olduğunu anladım.

On Sekizinci Bölüm

Rubezahl'la olan savaş şimdilik bitmişken Tepealtı'nın bizimle olan işi katiyen bitmemişti.

Devin az önce bulunduğu yere bakıp öylece dururken toprak kabardı; sanki Tepealtı'nın özündeki varoluş yırtılıyormuş gibi gıcırdayarak çatladı ve açıldı. Gıcırdamalar etrafımızdakilerin kulaklarını elleriyle kapayacakları kükremelere, sonra da ulumalarla çığlıklara dönüştü.

Tepealtı'nın bizi, bu ölüm ve kan dolu yeri terk etmemizi istiyormuş gibi hareket etmeye sevk ettiğini hissediyordum. Neden, bilmiyordum.

Yine de ona hâlâ güveniyor muydum?

Basınç yüzünden ordum dizlerinin üzerine çökerken, ben de dönerek çömeldim. Rubezahl'ın ordusu... çoğunlukla kıçlarının üzerinde veya yüzüstü yatıyordu. Baygın ya da ölü, emin değildim. Gerçi ölümleri Tepealtı'nın vebalinde değildi. Rubezahl onlarla bağlantıda olduğu o son anlarında kaç tanesini öldürmüştü acaba? Kaç tanesinin gücünü emmişti?

Altımdan koca bir parça kırmızı kaya yukarı doğru fırlarken tökezledim. Hareket etmemiz ve *hızlı* olmamız gerekiyordu. Tepealtı'nın bize zarar vermeye niyeti olsun ya da olmasın, hareket etmemizi istediği barizdi.

Boğazımın etrafına sihir örerek sesimi yükselttim. Onsuz savunmasız hissettiğimden, erişilebilir olduğu için ona fazlasıyla teşekkür ettim. “Yaşayanları toparlayın! Onları bizimle götürüyoruz. Yaşayan *herkesi*.”

“Nereye?” Rowan, dünyanın parçalara ayrıldığı hissi veren bu yerde duyulmak için kendi sihrini kullandı.

Siktir, gerçekten de parçalara ayrılıyordu.

Eğilip hain Devon'ı kucaklayarak, onu bir çuval patates gibi omzumun üzerine attım.

Orduyu ve yaralıları Kâhin'in vadisine geri götürmek istedim. Hepsi evine sığmazdı ama çayır bildiğim en güvenli yerdı.

Sorun oraya ulaşmaktı.

Sol tarafımda Diş başını iki yana salladığında buz sarkıtları birbirlerine çarparak tıngırdadı ancak etrafımızda toprak açılırken oluşan velvelenin arasından duyamadım.

Benim için ne yazık ki, kara kelpisi bize doğru tırıs gelmeye karar verdi. “Kaçmasına nasıl izin verdin? Seni embesil, daha aptal olabileceğini düşünmüyordum, yine de bir şekilde tüm ihtimallere meydan okudun! Tanrıçam, her şeyin içine ettin!” diye bağırdı.

Öfkeyle bakarak yanına yürüdüm. Devon'ı sırtına attım, etrafından uzandım ve çekip gitmeden önce burnunu yakaladım. Parmaklarımı batırarak yumuşak etin bir kısmını çevirdim. Bu hareket yaramaz atlar üzerinde işe yarardı, neden yaramaz bir kara kelpisinde yaramasındı ki?

Homurdandığında burnundan tutup, sesimi alçaltabileceğim ve yine de beni duyulabileceği kadar yakınıma gelene dek onu çektim. “Onları hemen Kâhin’e geri götürmemiz gerekiyor. Hepsini. Onları yönlendir. Şimdi.”

Acıdan sulanan gözlerini kııptı. Yüzünü buruşturmaya çalıştı ama tutuşum buna izin vermiyordu. Bakışlarımız kilitlendi, sonra küfretmeye başladı. Püf, epey bir kelime biliyordu ancak sonuna kadar tutuşumu bırakmadım. Ağzından s harfiyle başlayan cüret-kâr kelime, sonra a harfiyle başlayan kelime çıktı.

“Pekâlâ,” diye tükürerek konuştu, bu sırada beni tükürükleriyle yıkadı. Bunu bilerek yaptığından şüphem yoktu.

Gitmesine izin verdim. Sesimi yükseltmek için bir kez daha sihrimi boğazıma sardım. “Güvenli bölgeye gitmek için kara kelpisini takip edin!”

Ordu düzene girdi. Halkımın çoğu Rubezahl’ın düşmüş feylerinden bir ya da daha fazlasını taşıyordu.

Diş, sanki ordunun lideri *oymuş* gibi kafasını kaldırdı. Onları asla öngörülemeyen araziden geçirerek aynı yerde duruyormuş gibi görünen ejderhanın kanatlarından uzaklaştırdı. Devle dövuştüğüm bataklıktan geçmelerini, sonra da onları göremeyene kadar gitmelerini izledim.

Ordu yok olurken toprak uğuldayarak oturdu. Bir tek o zaman hâlâ dizlerinin üzerinde olan Lan’a döndüm.

“Eğer katliam ve savaş sevmiyorsan,” dedim Tepealtı’na yönlendirilmiş azıcıktan fazla bir sertlikle. “Belki de bu savaş kati olarak sonlandırmama engel olmamalıydın.” Bekledim ancak fey diyarından karşılık gelmedi.

Bir hıçkırık ya da osuruk dahi.

Artık başka kaygılarım vardı.

Lan'ın yanına çömeldim. Gözünde gördüğüm o ıssık, rüya aleminde içine işlemiş olan değişim hâlâ oradaydı ancak derin bir hüznün de vardı.

Arp Rubezahl'ın sihriyle tamamen yok olmuştu.

“Lan, çok üzgünüm.” Kırık arpın kenarına dokunduğumda bir elini elimin üzerine koydu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi.

Birleşmiş ellerimizi kaldırarak benimkini öptü. “Seni korumak için hepsinden vazgeçerim, Yetim. Çok değerli yadigârlar ama yalnızca eşyalar. Senin benim için değerle kıyaslandığında önemsizler.” Gözleri benimkilerle buluştu. “Seni sağ salim tutmak için hepsinden vazgeçerim, bundan asla şüphe etme.”

O an benim için dünyada, söylediği kelimeyi, onun için her şeyden kıymetli olduğumu kastettiğine dair kararlı inancından daha güçlü bir sihir yoktu.

Ona yaslandım ve birbirimize sarıldık, arp -ondan arta kalanı- ile mızrak aramızda sıkışmıştı. Başımı arkaya doğru eğip beni öptüğünde dudaklarımın üzerindeki dudakları yakıcıydı; benim onu işaretlediğim kadar beni işaretliyordu. Birbirimize sahip olduğumuz sürece bu dünyada başka neye ihtiyacımız vardı ki?

Her ikimiz de hayattaydık; bu da bir iki öpücük için durak-samamıza değdi.

Ya da araya zorla sıkıştırabilirsem daha fazlasına.

Dudaklarından bir inilti yükseldiğinde kendimi ata binermiş gibi kucağına otururken buldum. Elleri kalçalarımın daireler çizerek kıcımlı kavrıdı, beni sertliğine doğru sıkıca çekti. Parmaklarının her batışı bedenimin ona doğru bükülmesine sebep oluyordu. Kendimi ona bastırıp üzerinde hareket ettim. Yeterince yaklaşılmıyordum. Eğer dışarıda, Tepealtı'nın ortasında olmasaydık...

Aramızda enerji çatırdayıp vızıldadı. Başta yumuşak, sonra acıyla cıyıklamama sebep olacak kadar sertti. Başka türlü bir sihrin sertçe dürtmesi bizi birbirimizden ayırarak fırlattı.

Gözlerim genişçe açılmış hâlde dudaklarıma dokundum. Öpüşünden dolayı şiş ve yanıyordu. Ancak dikkatimi çeken hâlâ ona değen iki objeydi. “Bu da *neydi*?”

Kaşlarını oynattı.

“Hayır. O değil.” Gerçi sonraki bir tarihte sertliğini keşfetmeye niyetliydim.

Arp -arda kalanı- kenarlarından zayıf bir parıltı yayıyordu. Mızrak da aydınlanmıştı. Bu sefer kızıl alevlerle değildi; mavi ve beyazdı.

“Bilmiyorum. Bu şekilde parlamamışlardı.” Lan ayağa kalkıp iki yadigârı da aldı.

Birbirimize dokunduğumuz için mi olmuştu?

“Tepealtı bizi sevmediğini hatırlayıp önümüze başka bir engel göndermeden önce gitmeliyiz,” diye homurdandı.

İrkildim çünkü haksız değildi. Üzerinde zıpladığımız ejderha kanatları döndü. Nefret dolu kırmızı gözler bizi gözetliyordu.

“Evet, gitme zamanı,” diye hemfikir oldum.

Lan mızrağını sırtına bağladı. Bir eli arpı tutarken bana boş-taki elini uzattı. Bir kez daha parmaklarımızı birbirine geçirdiğimizde sihirli görüşüme geçerek aşağı, onlara baktım.

İndigo özüm ikiye bölünüp etrafımızı sarıyordu, onunki de -hâlâ renklerle bezeli siyahtı- aynısını yaptı.

“Mutlu görünüyorlar,” dedim düşünmeden, sonra bakışlarımı Lan’a kaydırdım. “Sihri mutlu olarak görmem garip mi?”

Hafifçe güldü. “Belki? Yine de garip bizim işimiz, Alli. Yaptıklarımız ya da birbirimizi bulmak için çıktığımız bu yolculukla

ilgili hiçbir şey normal veya öngörülebilir değildi. Öyleyse neden sihirlerimiz birbirimize dokunduğumuz zaman mutlu olmasın ki?”

Doğruydı. Tam anlamıyla gariptik.

Ordunun ardından, dövülerek açılmış yolu takip ederek yürüdük. Bir yanım yeni bir canavarın ortaya çıkmasını bekliyordu ama ortada görünen yoktu. Sanki Tepealtı uyuyakalmıştı ya da belki sözcüsünün beni Rubezahl’ı öldürmekten alıkoymasından duyduğu utançla saklanıyordu.

“Orada ne oldu?” diye sordum. “Onu yeniyorduk, sonra Devon bizi kandırdı.”

Balor’ın taşakları, *onu yeniyorduk*. Şimdi dev bir yerlerde iyileşiyor, bizi yok etmek için yeni taktikler kuruyordu. Ayrıca benim depolarım ve Lan’ın yeni oyuncağı hakkında bilgisi de vardı.

Kahretsin, Ruby on yıllar, *yüz yıllar* boyu köşesine çekilip yaralarını sarabilirdi.

Homurdandım; Ruby’nin üvey annemle bir olup bana karşı durmasıyla ilgili kâbuslar çoktan zihnimde dolaşıyordu. Bu eşelemek *istemediğim* bir pislikti. Ona rahatlıkla çay içirip onu ve rahmindeki yarı kardeşimi yanına alabilirdi.

Lan başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Devon pek ne yaptığı hakkında bir fikri varmış gibi görünmüyordu. Sanki o da onun gitmesini istemiyormuş gibiydi. Ancak bu mantıklı gelmiyor; Tepealtı’nın bizim tarafımızda olduğunu sanıyordum. Bir anlığına düşündüm ki... işimizin bittiğini düşündüm.”

Evet.

Diyar bir kez daha değiştiğinde önümdeki manzaraya baktım. Kâhin’in vadisine tepeden bakan bayıra taşınmıştık. Bizi üstlerinde uçan bulutlarla çiçekler çevreliyordu. Minicik kuşlar

yumuşak cıvıdamalarla bir ileri bir geri uçuşup duruyorlardı. Bu manzara ağırlı hâlsizliğimi sakinleştirmişti ancak önümde bekleyen görevlerden aklımı alamamıştı.

Orduma ulaşmadan önce cevap almak istiyordum. Sırada bizi bekleyenlerle ilgili onlara bir şeyler söyleyebilmek istiyordum. Plansız bir lider hiçbir şekilde bir lider değildi.

Yokuşun tepesinde durup vadiye doğru baktım. Ordu, altımızda dağılmış vaziyetteydi. Çadırlar kurulmuştu ve şifacıların yaralı feylerle ilgilenmek için fazla mesai yaptıklarından şüphem yoktu.

Dikkatim tekrar Faolan'a kaydı. Aşağıda birleşmiş ellerimize, sonra da etrafımızda uğuldayan, kendi hâllerinde canlı olan sihirlerimize baktım. "Savaştan önce Tepealtı'yla konuştum."

Lan irkildi. "Öyle mi? Ne dedi?"

"Rubezahl'la olan savaşın tamamen dengeyle alakalı olduğunu. Aradığı, iyinin ya da kötünün kazanması değil; dengenin hüküm sürmesi." Kaşlarımı çattım. "Sence Devon bu yüzden mi Rubezahl'ı kapsam dışına çıkardı? Ancak bu hiç mantıklı değil. Sonsuza kadar savaşacak mıyız? Bu Kâhin'in ima ettiğine de uymuyor."

Lan'ın bana vereceği bir cevabı yoktu fakat başkasının vardı.

"Ölüm ve yaşam miktarı dengede olmalı," dedi bir ses. Bir fey olduğunu düşünerek döndüm.

Gördüğüm tamamen başka biriydi.

Cinth'in Unimak'ta benimle tanıştırdığı kanatlı kar kedisi ve yavruları bize doğru geliyordu.

"Bunu nereden biliyorsun?" Yaklaştıkça onu dikkatle izledim. Buraya nasıl geldiğini sormaya zahmet etmedim. Ordumla birlikte geçitten geçmiş olmalıydı.

Mavi gözleri, bir kediden beklemeyeceğim bir bilgelik gösteriyordu. Yavruları takla atıp oyun oynayarak ardından geliyorlardı. Minik bulutların içinden atlarken küçük yıldırımların çarpmasıyla acı acı bağıyor, yağmurda ıslanıyorlardı. Kuşlar etraflarında uçuşup onları yamaçtan aşağı yönlendiriyorlardı.

Anne kedi iç çekti. “Denge doğal kelime, genç fey. Avcıların hayatta kalması için doğru sayıda ava ihtiyaç var. Eğer avcılarını öldürürsen avlar çoğalır, dünya için fazla gelirler ve hepsi acı çeker. Benim bildiğim bu. Dev... bir avcı. Dengenin bir parçası. Bunu bağımsız bir avcı olarak söylüyorum.”

Kafasını kalçama çarpıp yüzünü, boynunu ve bedenini baldırırma sürttü. “Tüm annelerin annesi bunu ve daha fazlasını bilir.”

Hâlâ oyun oynayıp takla atarak arkasından giden yavrularıyla yokuştan aşağı inerken gözlerimi kıptım.

“O bir *avcı*,” diye düşüncelere daldı Lan. “Peki onu gerçekten hayatta tutmak istiyor muyuz? Bu dünyamız için nasıl iyi oluyor? Tepealtı bunu istiyor olamaz?”

Parmaklarımla alnıma dokunurken Rubezahl’ın savaş alanında uzanmış olduğu bir görüntü gördüm. Her ikimiz de hareketsizdik. Görüntü oradaydı, sonra anında yok oldu. “Ben... bilmiyorum.” Eğer kanatlı kar kedisi haklıysa, Tepealtı Rubezahl’ı öldürmemize engel oluyor olabilirdi.

Sonsuza kadar.

Bunu sonsuza kadar yapamazdım. Bu savaşı kış gündönümüne kadar devam ettirme düşüncesi bile beni yıkmakla tehdit etse de.

Ordudan biri bizi gördüğünde, tüm feyler -hem Seelie hem de Unseelie- için savaşan erkekler ve kadınlar arasında benim için bir haykırış yükseldi. *Bu* çok güzel bir olaydı.

Elimi kaldırdım, bacaklarımı ilerlemeye zorlayarak gülümsedim.

Lan bana ayak uydurdu. “Bu ciddi bir sorun oluşturabilir, Yetim. Tepealtı ona yardım etmeye devam ettiği sürece devî nasıl yakalayacağız? Onu kafese kapatmak dünyanın ihtiyacı olan dengeyi karşılar mı?”

Onu kafese kapatmak gücünü elinden almaya yarardı, bu yüzden sanmıyordum. Zaten onun için bir kafesimiz de yoktu, bu yüzden bu konu rafa kalkardı.

Sertçe yutkundum. Bu muammanın içinden çıkabileceğimiz bir yol olmalıydı. Eğer Rubezahl bir avcıysa o zaman ben ne oluyordum? Direnen bir av mı? Benim hayatım diyarı sabit tutmak için denge unsuru olarak sayılıyor muydu? Eğer öyleyse, bu savaş bitirmenin bir yolunu görebiliyordum. Yalnızca bu, benim istediğim sonuç değildi.

Cana can, aynı o görünün bana gösterdiği gibi.

Lan elimi daha sıkı tuttu. “Titrediğini hissedebiliyorum. Konuş benimle, Alli.”

Kelimeleri, kahramanları karşılayanların etrafımızda kopardıkları bir uğultuyla bastırıldı. Ordu sevinç doluydu.

Ah, hayır. Kazandığımızı sanmışlardı. Tezahüratlar devam edip dururken kalabalığın içinde iki generalimin bakışlarıyla karşılaştım.

Onlar tezahürat etmiyorlardı.

Biliyorlardı.

Drake bir grup adamla birlikteydi. Bir birlik gibi duruyorlardı; onların da değişken olup olmadıklarını merak ettim. Drake’in gözleri de generallerimle aynı şeyi söylüyordu. O da gerçeği biliyordu.

Kâhin ise görünürlerde yoktu.

Boştaki elimi kaldırdığımda tezahüratlar yavaşça son buldu. “Dostlarım, ai... ailem...” Onların gerçekten ailem olduklarını fark ettiğimde boğazım düğümlendi. Yaşamak için bana itimat eden insanlar. Çocuklarım.

Kalbim onları kurtarmak için elveda demek zorunda olduğumu söylüyordu. İyi, kötü ve arasındaki. Hepsi benim sorumluluğumdaydı. “Dinlenmenin tadını çıkarın, bunu hak ettiniz.”

Tezahüratlar, silahların siperlere vuruş sesleriyle birlikte tekrar yükseldi. Yanımda Lan’la birlikte yürümeye devam ettim. Drake’le generallerim de bize katıldılar. Kâhin’in evini geçtiğimizde Cinth dışarı çıktı, boş elimi tutarak bizi takip etti. Onu sıkıca tuttum ve bir gün seçimimi anlaması için dua ettim.

Ayrıca Lan’ın da anlamasını diledim. Son savaşta bulunmak zorunda kalabilirdi, bu kadarı kaçınılmazdı ancak bu, benim kaderimi paylaşmak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

Tepealtı’nın istediği, denge uğruna hayatımı feda etmek olmalıydı. Onu ve içimdeki gücü anlamak uğruna harcadığım çaba faydasızdı. Tek yapmam gereken yuvarlanıp ölmekti.

Çenem kasıldı. Ayaklarım beni, etraflarındaki ordudan habersiz alicornların otlandığı vadinin derinliklerindeki meraya götürdü.

Yemyeşil meranın tam ortasında durup, güvende ve zafer kazanmış olduklarına inanan fey ordusuna dönüp baktım.

“Gitmeleri gerekiyor,” dedim. “Hepsi, akşam karanlığı çökmeden tüm orduyu buradan çıkarmalıyız. Bu vadi onları korumayacak.”

Rowan irkildi. “Fakat işimiz bitmedi. Dev yaşıyor.”

“Biliyorum ancak onu öldürmek için yanımda bir ordu götürmeyeceğim. Halkı gitti, güçleri emildi ya da yaralı hâlde bizimleler. Çayın etkisi geçene kadar onları tutmalıyız. Burada da bunun için yeterince yerimiz yok.” Kendimi sırayla onlara bakmaya zorladım. “Tepealtı her şeyden önce denge istiyor. Rubezahl’ın artık bir ordusu yok, bu yüzden bizimkiler kalırsa savaş dengesiz olacak. Tepealtı ihtimalleri eşitleyecek bir yol bulacaktır. Son savaş teke tek olmalı.”

Avcı ve avı.

“Hayır, Alli.” Faolan beni daha da sıkı tuttu. “Savaş bensiz olmayacak. Görmezden gelmek için çok fazla işaret var. Rubezahl’la birlikte yüzleşeceğiz.”

Onu gitmesi için ikna etme çabalarım en iyi ihtimalle gönülsüzdü. Ayrıca görmezden gelinemeyecek birçok işaret *olduğuna* hemfıkirdim. Neyse ki Lan benimle birlikte bu yolda ölmeyecekti. Onu tam olarak nasıl kurtaracağımı bilmiyordum ama yine de kurtarırdım. Son nefesimle bundan emin olacaktım.

Cinth genzinden güldü. “Aynen dediğinden. O canavarla tek başına yüzleşmen için seni burada yalnız bırakacağımıza gerçekten inanmıyordun, değil mi?”

Hayatımda yalnız başıma yüzleştiğim zorlukları düşündüm. Üvey annem ve bana karşı mutlak nefreti. Beni doğuran annemin kaybı. Bir sürülmüş olmanın yükü. Tepealtı’nın yıkımı. Babamın son anına kadar beni reddetmesi. Bütün bunlarla korkmadan yüzleşmiş, her adımda da güçlenmişim.

Bu sonuncusuna kadar.

Sona kadar.

“Ben hâlâ kraliçeyim. Öyle değil miyim?”

Rowan'la Stryk aynı anda eğildi.

“Kraliçem nasıl emrederse,” dedi Rowan ilk olarak, Stryk da aynısını ağzı tiksintiyle bükülmüş hâlde söyledi. Benimle aynı fikirde değildi.

Cinth kollarını geniş kalçasının üzerinde kavuşturdu. “Bu bana sökmez, kızım. Kalıyorum.”

Rowan'ın bakışları hayranlıkla Stryk'tan Cinth'e yöneldi. “Cinth kalıyorsa o zaman ben de kalıyorum.”

“Ayrıca onu bulmak için yardıma ihtiyacın olacak,” dedi Drake. “Bu benim de kaldığım anlamına geliyor.”

Lan beni daha da sıkı tuttu, onun dışında başka bir yorumda bulunmadı. Drake'le Lan birbirlerinden hoşlanmıyorlardı ama Lan kalbimde yalnızca bir kişiye yer olduğunu biliyordu.

Bir elimi alnıma koydum. “General Stryk, iki ordunun da idaresini ele alıyorsun. Sarayların idaresi de *sende*. Ne Adair'de ne de amcamda. Orduları geçitten Unimak'a dönmeleri için hazırla.”

“Emredersiniz.” Yine eğildi. “Bir şey daha söyleyebilir miyim?”

Neden şimdi duracaktı ki? “Elbette.”

“Öldürün onu. Ne yaparsanız yapın, Tüm Feylerin Kraliçesi, öldürün onu.”

Dudaklarım zorla gerilerek gülümsedim çünkü bu sözü tutmada bana düşen, hayatımı feda etmek olacaktı. “Başka yolu yok.”

On Dokuzuncu Bölüm

Havluya sarılmış hâlde çantamın önünde çömelerek ıslak ya da kan pıhtılarıyla kaplı olmayan tek taytımla tuniğimi çıkardım. Cinth çantamı Kâhin'e getirmeseydi şu an çırılçıplak bir kraliçeydim.

Ordu gitmişti. Kalan kişiler ya Tepealtı'na aitti ya da sadece kıpırdamayı reddetmişlerdi.

Diğerleri Tepealtı'nın denge karmaşasıyla ilgili bir bilgi bulmak için Kâhin'in dağınık kütüphanesini tarıyorlardı.

Taytımlı çıkardığımda bir şey yuvarlandı; yatağın altında hafif bir darbeyle durana kadar gözlerimi kısarak baktım.

Öne eğilip yatağın altına uzandım.

Kapı açıldı.

“Sana bir ders olsun,” diye mırıldandı Kâhin arkamdan. “Her şeyi öngöremiyorum. Geleceğimde vajinanı olduğu gibi göreceğimi bilmiyordum.”

“Arıyor olman senin sorunun,” diye homurdandım, parmaklarımı küçük objenin etrafına sararak. Daha önce yaptığı gibi ha-

fifçe elime battı. *Hah*. Lugh'nun hatırlatması ve kendi sınır tanımaz merakımla bile Elisavanna'nın masasından aldığım bulmaca oyununu unutmuştum. Belki bir deve karşı savaşmak yeterli bir bahaneydi...

Kışımın üzerine oturup oyuncağı elimde çevirdim. Seelie ve Unseelie sihri hâlâ oyunun içinde dolanıyordu. *Aynı benim gibi*.

“Bu da ne, Karahindiba?” Kâhin tepemde durmak üzere yürüdü.

Mırıldandım. “Unseelie Kraliçesi'nin odasında bulduğum bir bulmaca oyunu. Feylerin eskiden çocuklarına oynamaları için verdikleri oyuncaklar gibi. Her zaman bundan bir tane istemiştim. Bulmacayı çözmek için sihirlerini kullanıyorlardı. Tek hatırladığım bu. Bu oyunun içinde Unseelie ve Seelie sihri var. Kraliçenin benim için sakladığını hissetmekten kendimi alamıyorum.”

Destekler ve düz bir çubuk ile inceyle kalın kıvrımlardan oluşan bir düğümdü.

“Annen bir aptaldı,” dedi Kâhin.

Unseelie Kraliçesi birçok şeydi ama aptal onlardan biri değildi. “Neden böyle düşünüyorsun?”

Kâhin, bastonunu ahşap zemine birkaç kez vurarak somurttu. “Bazen önümüzdeki yol lanet olası alicorn sürüsünün geçebileceği kadar açık ve geniştir. Oysa o minik, dikenli yolu seçti. En başından Rubezahl'ın hayatına son verebilirdi ancak bir makam elde etmesini garantileyecek iki silahı bulmasını sağlayacak kadar yaşamasına izin verdi. Bu da anneni, Seelie Kralı'yla birleşerek Rubezahl'ı sonsuza kadar yok etmek için tek fırsatları olan bir dizi çocuk yaratacak pozisyona soktu.”

Bir dizi çocuk. “Kaç tane? Son ruhun benim kız kardeşim olduğunu biliyorum.”

“Beş.” Kâhin şimdiye kadar görünmediği kadar yorgun görünerek iç çekti. “Ben de onlara yol göstermek için bana verilen kısıtlı kapasiteyle her birinin başarısız oluşunu izledim.” Antik kadın başını yukarı kaldırdı. “Rolümün sınırları fazla geldiğinde suçlanması gereken ben miyim? Hayır ama yine de bir güç olduğunda başka bir yerde yenisi büyür. Bunu biliyorum. Belki de hayal kırıklığının her zaman bu seviyeye erişmesi gerekiyordu.”

Sözlerini benim için söylüyormuş gibi görünmüyordu.

Buruşuk yüzünün söylediklerini çözmek için herhangi bir ipucu bulmak amacıyla onu inceledim.

Kendini silkeledi, sonra ters ters baktı. “Devam et, Karahindiba. Çöz o zaman.”

“Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Hiçbir zaman bu oyuncaklardan birine sahip olmadım.”

Küçük bir çocuktan daha aptal olmamla ilgili bir şeyler mırıldanarak odadan çıktı. O ve Diş’in arasında, insanların hakaretlerini üzerime alırsam ciddi bir kompleks geliştirebilirdim.

Sihirli görüşüme geçerek heykelin etrafındaki Seelie ve Unseelie güçlerininilmeklerini inceledim. Gücümün kusursuz birleşimine teslim olduktan sonra sihrin avucumun içini doldurmasını izledim. Onu heykelin içine yönlendirdiğimde elimde eğilip kıvranmaya başladı.

Yakından baktım. Oradaki kıvrım yalnızca Seelie gücüyle doluydu.

Sihrimin Unseelie yanını geri çekip özümün mavi parçasını kıvrıma yönlendirdim. Alçak bir tıslamayla kıvrım, garip bir açıda dışa doğru çıkıntı yaparak diğerlerinden ayrıldı.

Yalan söylemeyecektim; oyuncak çocukluk dönemindeki Alli’nin ilgisini çekmişti.

Heykel bükülürken tüm bu karmaşaya anlam vermeye çalışıyordum. İşte. Diğerlerinden daha serbest görünen bir destek. Bu sefer Unseelie'ydi.

Ona kırmızı sihrimi yönlendirdim.

Destek, gevşettiğim ilk kıvrım gibi mekanizmanın geri kalanına bağlı kalmaktansa avucumun içine düştü.

Bu meydan okumayla büyülenmiş hâlde destekleri kıvrımlardan ayırmaya çalışmaya devam ettim. Ayırırken kıvrımlar bir şekil oluşturmaya başladı.

En sonda tek bir düz çubuk kalmıştı. Diğerlerinden farklı olarak beyaz renkte yanıp sönüyordu.

İçine yıldırım ittiğimde çubuk diğer parçalardan ayrıldı.

Kimsenin yapamadığı ya da daha önce sadece Lan'ın yapabildiği bir şekilde ruhumu ısıtan bir şarkı havada yankılandı. Oyuncanın parçaları dokunuşumdan serbest kalıp başımın üzerinde süzüldü. Gittikçe hızlanarak dönmeye başladılar.

Sonra şarkı, göğsümde bir sancı bırakarak aniden kesildi. Parçalar daha önce bir bütün hâlinde durdukları avucumun içine geri döndüler.

Aşağıya, onlara huşu içinde baktım. Bir tanesi açıkça bir mızraktı. Lan'ın mızrağı. Kalan ikisi arasındaki büyük olanı aldım. Örülü bir kemerli geçit.

Bir geçit.

Ancak sonuncusu...

Mızrakla geçidi yere bırakıp üçüncü ve en küçük objeyi aldım. Bu arptı. Yalnız enstrümanın bu versiyonu orijinalinden farklıydı. Bu arpta beş tel yıldırım diziliydi. Gerçi arp telinden çok saç teli gibi duruyorlardı.

Arpı dudaklarıma değdirdim. “Ne demek istiyorsun?”

Hiçbir şey olmadı.

Hay aksi.

Elisavanna oyuncağı açıkça bana bir mesaj olarak bırakmıştı. Onu yalnızca ben çözebilirdim. Tıpkı heykeli ilk bulduğumdaki gibi bunun bir anlamı olduğunu yürekten hissediyordum.

Tahminim mi? Rubezahl'ı durdurmak için bunların üçüne de ihtiyacım olduğuydu.

Onun verdiği ipucu hâlâ geçerli miydi? Son savaşı kastetmiş olabilirdi; eğer öyleyse artık geçersizdi. Ancak içimden bir şey öyle olmadığını düşünmemi neden oldu ve gergin bir an sonra neyi idrak etmeye başladığımı fark ettim.

Arp.

Enstrümanın zarar göreceğini bilmiyorduydu, nasıl farklı görünebilirdi?

Nefesim boğazımda takıldı. Arpı tamir etmemiz mi gerekiyordu?

Lan. Lan'ı bulmam gerekiyordu.

Bu iki kelime *-Seelie silahı-* beni olduğum yerde durdurdu çünkü Kâhin'in bir saat önce söylediği sözlerin bir yankısıydı.

Bir Unseelie'nin taşıdığı Seelie silahından bahsetmişti.

Rubezahl'ın günlüğündeki girdilerden biri aklıma geldi.

Bunu çalabilmem bile değerimi gösteriyor. Anna bunu biliyor. Seelie Kralı bile bunu görebiliyor.

Ben, bir Unseelie feyi, Lugh'mun arpını taşıyor, onun görkemli müziğini meşhur kahraman kadar iyi çalabiliyorum.

Unseelie ve Seelie.

“Diyarlar arasında gezmesini sağlayan onun sihri değildi,” diye fısıldadım. “Unseelie sihriyle arpın Seelie sihrinin karışımıydı.” Diyarlar arası zıplayabilmesinin sebebinin arp olduğunu

farz etmiştim ancak arpın bunu yapmasına olanak sağlamasının *nedenini* anlamak güzeldi.

Tam olarak bu yüzden ben de bunu yapamaz mıydım? Tek fark, içimde iki yarıyı da barındırıyor olmamdı.

Bunun anlamı da-

Kapı açıldı.

“İşte, yorgun gözlere şifa gibi bir manzara,” dedi Lan’ın derin sesi etrafımı sararak.

Aşağı bakmamla, havlunun muhtemelen uzun süre önce göğüslerimdeki yerinden düştüğünü söyleyebilirdim. Saçım da çoğunlukla kurumuştı.

Ayağa kalktım, üç metal objeyi de alıp Lan’a döndüm. “Bir şeyi çözdüm.”

“Asla kıyafet giymemen gerektiğini mi?” diye mırıldandı, bir avcı zarafetiyle yanıma yaklaşarak. Kaşlarının arası kırışmaya başlarken durdu. “Benim yanımdayken, tabii.”

Dudaklarım kıvrıldı. “Bu daha çok senin çözdüğün bir şey gibi geliyor.”

“Bunu çok uzun zaman önce çözmüştüm.”

Mızrak tekrar başparmağıma battığında Lan’ın üzerimdeki her zamanki büyüsünün sisinden ayıldım. “Rubezahl fey diyarından ayrılamaz.”

Faolan bakışlarımla karşılaştı. “Ne? Nereden biliyorsun?”

Ona hemen şüphelerimden bahsettim. Sonunda çenesini sıkı.

“Sorun ne?” diye sordum.

“Son beş saatimi bir cevap bulmak için o toz yığını kütüphanede geçirdim.”

Dudaklarım seğirdi. “Ne yazık. Buralardaki en zeki feyin ben olduğumu bilmelisin. Bir şey daha var.”

Minik arpı uzattım. “Ne düşünüyorsun?”

“Yalnızca küçük bir böcek bunu çalabilir.”

Genzimden güldüm. “Ciddiyim. Onu bu diğer iki şeyle birlikte bulsaydın ne düşünürdün?” Geçitle mızrağı uzattım.

Üç objeye baktığında gözlerini yuvarladı. “Geçit, mızrak ve arp. Ancak... arp buna benzemiyordu.”

“Onları Elisavanna’nın masasında buldum. Çocukların oynadığı oyuncaklardan biri gibi birbirlerine bağlıydılar, sadece sihir Seelie ve Unseelie’ydi. Sanırım ebeveynlerim bunu birlikte yapıp benim için bıraktılar. Arp *farklı*. Sanki Lugh’nun enstrümanının son savaşta zarar göreceğini biliyorlarmış gibi.”

Bakışları kalkıp benimkilerle buluştu. “Sence onu yeniden mi yapmalıyız?”

Mavi ve beyaz ışıltıyı hatırlayınca birkaç kez başımı sallayıp onayladım. “Arpta hâlâ biraz güç bulunuyor, Lugh’nun gücü, ancak aynı değil.” Zedelenmiş enstrümandan çıkan ruhani kadının, arpın kalan gücü olduğuna dair kuvvetli bir sezgim vardı. “Kâhin bana bir güç solduğunda başka bir yerde yenisinin yetiştiğini söyledi. Lan... gücünün yerine yenisini koymamız gerekiyor. Bunu da Rubezahl’la tekrar yüzleşmeden önce yapmalıyız.”

“Ah,” dedi alayla. “Bu kadar mı?”

Hızlıca giyindim, sonra koridordan mutfığa doğru aceleyle yürüdük.

“Çözdün mü, Karahindiba?” dedi Kâhin, sallanan sandalyesinde piposunu üflerken.

Hemen sadede geldim. “Arpı ele geçirmiş olan ruhu yeniden yakalamam mı gerekiyor, yoksa başka bir şeye mi ihtiyacı var?”

Lan bana sürpriz bir bakış atarak homurdandı ancak Kâhin

gölümsedi. “O vahşi sürtüğü tekrar yakalamakta bol şans. Oraya hiçbir sebeple geri dönmez.”

Tamam. “Arpın içine ne girmeli?”

Gözlerini yuvarladı. “Hâlâ bana sorular mı soruyorsun? Hiçbir şey öğrenemedin mi?”

Evet, bazen anlamsız konuşmalarının bir şeyleri ele verdiğini öğrenmiştim. “Bana doğru yolu gösterebilir misin?”

Kâhin pipolu elini kaldırdı ve bir perdenin önünü kapattığı, mutfğa bitişik bir odayı işaret etti.

Lan önümden gidip perdenin altından eğilerek geçtiğinde, homurdanması beni bir şeylerin ters gittiği konusunda uyardı. Ne olduğunu anlamam uzun sürmedi. Perdeden geçtiğimde bakışlarım kanlı feyin üzerine indi.

“Bok gibi görünüyorsun,” dedim.

Kurumuş kan, koyu kahverengi lekelerle yüzünü kaplamıştı. Sanki bedeni içten dışa yarılmış gibiydi. Morluklar göz altlarının ve elmacık kemiklerinin üzerindeki deriyi kaplamıştı. “Öyle de hissediyorum, Tüm Feylerin Kraliçesi.”

Tüm feylerin kraliçesi diyordu ama yine de bana çelme takmıştı. “Neden Rubezahl’a yardım ettin?”

Yatakta uzanmış hâlde, bakışlarımla buluştu. “Sana nedenini söyledim. Sorduğun sorunun cevabını biliyorsun. Yalnızca ne anlama geldiğini anlamak istemiyorsun.”

Haksızdı. Çoktan ne anlama geldiğini biliyordum.

Keşke başka bir yol olsaydı. Lan yanımda ve yaşıyorken yolumun erkenden mezarda son bulacağına inanmak istemiyordum.

Ya da büyük ihtimalle Tepealtı’ndaki canavarlar benimle ziyafet çekerlerdi.

Daha fazla konuşmaması için onu bakışlarımla uyardım. Lan bilmemeliydi. Eğer gerçeği öğrenirse yapmam gerekeni yapmama izin vermezdi. “Denge olmak zorundaysa o zaman avın da silahlarının olması gerekiyor, böylece gücü avcıyla eşdeğer olur.”

Devon’ın dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti belirdi. “Sen bu musun?”

“Tepealtı’nın karar verdiği bu değil mi?”

“Tepealtı’nın kararlarının karmaşasını yorumlamaya çalışma, genç fey. Onun yerine, o değiştikçe sen de değiş. Ayrıca arzularının, umutlarının ya da öfkenin ve hüznünün, hiçbir şeyin gelecek olanı etkilemeyeceğini anla.” Öksürüp el yordamıyla bir bez alarak çenesinden akan taze kanı sildi. “Buraya ne sormaya geldiysen sor.”

“Arp. Gücünü yenilememiz gerekiyor. Bunu ne sağlayabilir?”

Kanlı fey geriye yaslandı. “Cevabın çayırda.”

Dikleştim. “Gerçekten mi?”

“Artık beni rahat bırak.”

Lan istediğini yaptı ancak ben perdeden geçmeden önce durdum. “İyi olacak mısın, Devon?”

Hain olsa da her şeyden sonra geriye dönüp baktığımda, o Tepealtı’nın sözcüsüydü ve Kâhin’in rolüne sıkı sıkıya bağlı olduğu gibi muhtemelen o da rolüne bağlıydı.

Kanlı fey iç çekti. “Benim vaktim daha gelmedi.”

Ancak yakında gelecek miydi? Hepimizin kaderinin -bu diyardakilerin bile- bir sonraki savaşa bağlı olması midemi bulandırıyordu.

Beni ele geçirmeden bu kıyamet hissini ittim. Sallanan sandalyesinde horlayan Kâhin'in yanından geçip ön kapıdan dışarı çıkarken neredeyse Lan'la çarpışıyordum.

Kollarını kavuşturmuş, afallamış bir ifadeyle çayıra bakarken önümde dikildi.

Bakışlarını, çayırdaki tek sakine kadar takip ettim. Büyük ihtimalle ya herkesi kovmuş ya da herkes renkli kelime dağarcığından bıkmıştı.

Tepealtı benden nefret ediyordu.

“Dişlerin itekmelerim,” diye mırıldandım, otlayan kara kelpisine bakarak.

Arpı tamir etmenin anahtarı bu dört ayaklı pislikti.

Yirminci Bölüm

“Onu, yardım etmesi için nasıl ikna edeceksin?” diye sordu Lan kara kelpisini incelerken.

Diş’in kararlılıkla bize doğru çevirdiği koca kışına bakıyordum. Sanki onun hakkında konuştuğumuzu biliyormuş gibiydi. Bu iyi bir soruydu. Kara kelpisi yalnızca istediği zaman yardım-severdi.

Hayır, dürüst olalım. İstedliğini, istediği zaman yapıyordu. Rubezahl dört bacaklı yaratığın asla başka bir feye gerçekten güvenmemesini garantilemişti.

“Bilmiyorum.” Ellerimi kalçama koydum. Ruby’den nefret etmesine rağmen saçını seve seve vermesi mümkün değildi.

Rowan’la Drake kafa kafaya vermiş, Kâhin’in kule evinin solunda duruyorlardı. Sahte Tepealtı’nda eğitimdeyken arkadaşlıklar.

Kendimi sarsarak tekrar orada olduğumuz hissini üzerimden attım. Eğitim ve Yargılanmamışlar... Hiçbir feyin, insanın ya da her neyse, hazırlıklı olamayacağı mücadelelerle karşılaşmıştık.

Cinth eğilerek kapıdan çıktı. “Öyleyse plan ne?”

Sesi Rowan'ın dönmesine sebep oldu. *Algıda seçicilik mi?*

Cinth onu görmemiş gibi yaptı. Gerçi memelerini korsesinde üzerinde geren derin bir nefes aldığını fark etmiştim.

Bir kaşımı kaldırdığımda soluk yanakları pembeleşti. *Evet, ben de öyle düşünmüştüm.*

Rowan'la Drake bize eşlik etti.

“Kara kelpisini bize yardım etmesi için ikna etmemiz gerekiyor,” dedim. “Yelesinden veya kuyruğundan bir tutam saçına ihtiyacımız var.”

Drake sanki onu hayalarından tekmelemişim gibi homurdandı. “Hiç kimse için saçlarını feda etmediklerini biliyorsun, değil mi? Saçları konusunda unicornlar ve alicornlardan daha koruyucular.”

Bunu bilmiyordum ama ona hızla başımı sallayarak karşılık verdim. “Doğru, yani sorunu görüyorsun. Ona ihtiyacımız var. Bizimle savaşıyor. Kazanmak zorundayız.”

Diş başını savurup koca dişlerini bize doğru gösterdi. “Embesil bakışlarınızı üzerimde hissedebiliyorum. Bu sefer ne istiyorsunuz?”

Lan bana yaklaşıp dudaklarını kulaklarıma yaklaştırdı. “Öylece soracak mıyız? Amacın büyük olduğunu bilirse gönüllü olur mu?”

Kısa bir an düşündükten sonra başımı iki yana salladım. “Bu daha çok bizi geri çevirmesine sebep olabilir.” Söz konusu Diş olduğunda, asla bilemezdim. “Sanırım onu şaşırtmamız gerekiyor.” Şüphelerini azaltmak adına Diş’e, “Lanet olası at ağzını kapat,” diye seslendim. Öyle olmasını umuyordum.

Rowan, Drake ve Cinth’e tekrar Kâhin’in evine doğru beni

takip etmeleri için işaret ettim.

Boş masaya oturduğumda diğerleri de bana eşlik etti. Kâhin hâlâ Devon'ın odası dışındaki sandalyesinde horluyordu.

“Yelesinin mi, yoksa kuyruğunun mu saçından istiyorsun?” diye sordu Cinth. “Hangisi olduğu fark eder mi?”

Güzel bir soru daha. “Hiçbir fikrim yok. Ne alabiliyorsak onunla idare edeceğiz. Fakat herhangi birini almak zor olacak.” Kendimi Drake'e doğru dönerken buldum. “Rubezahl ilk seferinde onu nasıl yakaladı? Sen orada mıydın?”

Drake onaylarcasına yavaşça başını salladı. “Evet. Arpı kullanarak onu bayılttı, sonra bağlayıp kampa getirdi. Fazla zorlanmadı.”

Yüzümü buruşturdum. “Bu bize zerre kadar yardımcı olmuyor. Diş neden başta onun yakalanmasına sebep olan arpı yeniden yapmamız için yardım etsin ki? Hatırlayabildiğin başka bir şey var mı? Demek istediğim, Diş'in sezgisi kuvvetli, ona zarar vereceğini düşündüğü birinin yaklaşmasına izin verecek tipe benzemiyor. Rubezahl'ın bir işlerin peşinde olduğunu biliyor olmalıydı.”

Drake elleriyle sürekli masaya vurarak başını geriye eğdi. “İşin içinde bir... dişi kara kelpisi olup olmadığını bilmiyorum ama başka bir kelpi ile yığınla yemek vardı. Ruby yaklaşıp kadar bu uzun bir süre dikkatini dağıttı.”

Cinth gülümsedi. “Ona koca bir çanak bruadar yapabilirim. Ona daha önce de yemek götürdüm, bu yüzden aklına kötü bir şey gelmez.”

“Sence içine uyku ilacı koyabilir miyiz?” diye sordu Rowan, bu düşünceyle burnumu kırıştırdım.

Gerçi hâlâ savaştan arda kalan uyku ilacımız vardı. Onu Diş üzerinde kullanmak Rubezahl'ın yapacağı bir şeye benziyordu.

Cinth anında başını salladı. “Hayır, tarifi bozar.”

“Ayrıca farkına varır,” dedi Drake. “Kara kelpilerinin tat ve koku duyuları çok gelişmiş. Bruadar onu *oylayabilir*. Ben de kurt formumda arkasından sinsice yaklaşıp onu bayıltmaya çalışırım.”

“Onu incitmek istemiyorum,” dedim. Her ne kadar saçına ihtiyacımız olsa da dev gibi olmak istemiyordum. İnsanların bağımsızlıklarından zorla vazgeçmelerini istemiyordum.

Odada volta atıp durdum. “Eğer ona sorarsam niyetimizi belli ederim. *Eğer* bir adım atarsak ve kaçarsa o zaman şansımızı kaybetmiş oluruz.”

“O zaman ikisini de yapıyoruz,” dedi Lan, yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. “Sor. Eğer hayır derse saldırırız.”

Diş muhtemelen ‘hayır’dan daha renkli bir ifade kullanırdı ancak başka imkânımız kalmamıştı.

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı eğdim. “Hadi yapalım şunu.”

Cinth oğlanları mutfaktan kış kışlayarak bruadarı pişirmeye başladı.

“Sen. Kalıyorsun.” Tahta kaşıkla beni işaret etti. “Uzun süredir kız kıza sohbet edemedik, ayrıca seni özledim.”

Haklıydı, son birkaç haftadır olan olaylardan dolayı konuşacak pek vaktimiz olmamıştı. Ben de onu özlemiştim.

“Rowan’la aranızda neler dönüyor?” Açık ateşin başında, ağır kazandaki malzemeleri karıştırırken konuya balıklama atladım. İlk tarçının kokusunu aldım, ondan sonra tanıyamadığım baharat karışımı kokusu geldi.

“Sanırım aradığım kişi o.” Cinth, hayatlarımızın bağlı ol-

duğu yemeği yapmak için sihrini -kelimenin tam anlamıyla- kullanırken hiç duraksamadı. Bu düşünce gülümsememe sebep oldu.

Cinth, bir aşçı olarak hepimizi kurtarıyordu.

O ve yemeği olmadan asla arpı tamir edemezdik. Arpı tamir edemezsek de Rubezahl'ı durdurabilecek başka yolumuz yoktu.

Sonra söyledikleri kafama dank etti. *Vay canına!* “Sence o... Gerçekten mi? Sadece çok hızlı oldu. Bunu kötü anlamda söylemiyorum. Söz konusu erkekler oldu mu hiçbir zaman acele etmezsin... daha önce ben fark etmeden Rowan’la vakit mi geçirdin?”

Ne de olsa bu yorumun ondan gelmesi *büyük* bir olaydı.

Kulağının arkasına bir tutam saç sıkıştırdığında yine yanğındaki pembeliği fark ettim. “Hayır, yetimhaneden beri birbirimizi görmedik ve o zamanlar ona tahammül edemediğimden oldukça eminim.” Kahkaha attı. “Hislerim olağanüstü bir şekilde beni de gafil avladı. Onu gördüğümde hissettiklerim, aşkın zamanla ve emekle geldiğıyle ilgili bildiklerimi... biraz silmiş gibi. Böyle olduğundan bu durum işleri hızlandırdı, biliyorum. Ölümün eli kulağında olmasa bu hız tereddüt etmeme sebep olurdu. Ancak savaş... kayıplar... duygularımı – onunkileri de- ve bakış açımı değıştirdi. Vaktimiz olmayabilir, bu yüzden elimizdekini neden harcayalım?”

“Vay canına, Cinth. Bu çok büyük bir olay. Demek istediğim, ikinizin birlikte olması bir şekilde anlamlı geliyor. Senin nereden geldiğini anlamayan biriyle olduğunu göremezdim.” İkisi de hayatta aynı başlangıcı yapmışlardı. Bu yüzden benle Lan’ın birlikteliğı de anlamlıydı. Etrafı zenginliklerle kaplı olmuş olabirdi ama eninde sonunda ona arkasını dönen bir ailesi olmuştu.

Utangaçça gülümsedi. “Onunla çok farklı. Duygularım yalnızca şehvet değil. O nazik ve düşünceli. Kendimi teşhir etmem gerekmiyor ya da yatağıma girmek için bana baskı yapmıyor. O diğerleri gibi değil.”

“Kimse benden kendimi onlar için teşhir etmemi istemedi,” diye mırıldandım.

Göğüslerime bir bakış attı. “Eh...”

Genzimden güldüm. “Teşekkürler.”

Spagettiye andıran ip gibi bir şey çanağa atıldığında buhar, çanağın etrafında bir bulut gibi yükseldi.

Olacak olanları düşündüm. Arp yenilendiğinde yapmam gerekeni. Yanında ona eşlik edecek birinin olması düşüncesi omuzlarımdan bir yük kalkmasına sebep oldu.

“Senin adına mutluyum.” Ayağa kalkıp ona arkadan sıkıca sarıldım. “O iyi biri. Sen yine de onu hizada tutmak için tahta kaşığını el altında tut.”

Bana hafifçe vurup sonrasında itti. “Tarifime sinsice bakmak yok.”

Kıkırdayarak ona itaat ettim. “Bana ayrıntılı tarif versen bile onu kopyalayamam. Bildiğin üzere mutfakta yetenekli değilim.”

Kaşığını sallayıp tekrar oturmam için işaret etti. “Senle Lan arasında ne oluyor şimdi? O gerçekten değişmiş. Laneti kırıdığından beri daha hafif ve açık görünüyor. Onu becerdin mi?”

Kaşlarıım havaya fırladı. “Keşke. Bana bir bahane ver, anında yaparım.”

“Bahaneye ihtiyacın var mı?”

Suratımı astım. “Hayır. Daha çok zamana ihtiyacım var.”

“Sen kraliçesin,” diye mırıldandı, yüzü buadardan yükselen

buhardan dolayı parıl parıldı. “Zaman talep et.”

Koyu tenli feyimi düşündüm. *Benimdi*. Her zaman benim olacaktı, ben gittikten sonra bile. Anlayabileceğimin ötesinde şekillerde birbirimize geçmiştik. Kaderlerimiz, sihirlerimiz sanki bir arada doğmuşuz gibiydi. Bu ebeveynlerim için de gerçek görünüyordu. Belki de ruh eşleri feyler için de vardı, emin değildim. Sadece bağımızın açıklanamaz şekilde mezara ve sonrasına kadar süreceğini biliyordum.

Ben gittikten sonra yalnız kalacaktı ve bu düşünceyle kalbim sertçe çarpıyordu. Ne de olsa, beni burada yalnız bıraktığını düşündüğümde buna katlanması zordu.

Boğazım düğümlendi. “Aradığım kişi o. Yine de sen bunu benden çok daha uzun süredir biliyordun.”

“Kendimden emin olduğum kadar. Seni sudan kurtardığından beri ikinizin de birbirinizin hayatında olacağınızı biliyordum: Sana yetimhanede kitap okuduğu zamandan beri. Sen onun göz bebeğini öpüp o da seni Üçgen’e kadar kovaladığından beri aranızdaki romantik bir ilişki olacağını biliyordum. Seni beklemesini izledim, Alli. O adam seni aklın algılayamayacağı bir sevgiyle seviyor ve sen de onu aynı şekilde seviyorsun. Dünyanın, böyle bir aşkın parlaması için hazır olması gerekiyordu.” Çanağın yanına vurup bana döndüğünde gözleri kocaman açıldı. “Sen ağlıyor musun?”

Evet çünkü haklıydı, Lan’la ben her zaman bir bağ paylaşmıştık ancak dünya birbirimize sahip olmamızı hiçbir zaman istememişti. Sonunda birbirimize giden bir yol bulmamız ve onu yakında terk edecek olmam ironikti.

O anda ‘siktir et dünyayı’, ‘tüm feylerle insanları siktir et’ ve ‘bu şeytani pislği kendileri çözebilirler’ diyebilecek türde bir

insan olmayı dilesem de öyle biri değildim.

Hiçbir zaman da olmamıştım. Tepealtı'nın benden iyi biri olarak kalmamı rica etmesine gerek yoktu. Zaten öyleydim. Bazen bu zararına olmuştu, son zamanlarda sayabildiğimden daha fazla. Birkaç kez bu yoldan dönmenin cazip geldiğini inkâr edemezdim.

Cinth'in kolları bana dolandığında ona yaslandım. Bu, gelecek olanlara karşı hissettiğim ağırlık hissine teslim olmam, hüznün ve kederin akması için son anımdı. Hüngür hüngür ağladığımda, Cinth küçükken yaptığı gibi beni salladı. Bir kez bile neden ağladığımı sormadı. Bir kez bile beni durdurmaya çalışmadı. Ortada bir yerde nasıl olduysa gözyaşlarını yanaklarımda hissettim.

Biliyordu. Aramızda hiçbir şey söylenmeden geleceğimizde bir elveda olacağını anlamıştı.

Arkadaşınıza bu kadar yakın olduğunuzda, aklınızı biraz okuyabiliyordu.

“Daha iyi bir kız kardeş isteyemezdim,” diye fısıldadım. “Bunu biliyorsun, değil mi?”

Arkaya yaslandığında gözyaşları dolup taşıyordu. “Başka bir yol olmalı. Bana başka bir yol olduğunu söyle.”

“Yok.” Gözyaşlarını sildim. “Olsaydı, anında kabul ederdim.”

Gözlerini kapattığında yaşlar yüzünden aşağı aktı. “O biliyor mu?”

“Tepealtı'nın son savaşta dengeyi talep ettiğini bilmiyor. Cana karşı bir can. Yaşayanlarla kalacağını da bilmiyor.” Teknik olarak, eğer oyunun amacı dengeyse o zaman Lan'ın ölümü dengeyi bozardı. Bu yüzden, belki onu kurtaracak bir yol bula-

mazsam o zaman Tepealtı müdahale ederdi. Yalnızca bunu yapmasını umabilirdim.

Cinth beni yakınına çekti. “Seni durdurmak *istiyorum*.”

Ancak benim gibi, imkânsız bir karar ya da görevle karşı karşıya kalan her kadın gibi yapılması gerekeni biliyordu. Bir hayat yüzlerce, binlerce feyin ve insanın hayatını korumaya değerdi.

“Her zaman senin yanında olacağım.” Kelimeler boğazımda düğümlendi.

Hıçkırıklarla bedeni titriyordu.

“Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?” Kâhin’in sesi ânı böldü. Arkamı döndüğümde uyanmaya başladığını gördüm. “Bir savaşa böyle gitmezsin! Ağlıyor musun? Hem zayıf *hem de* aptal mısın?”

Cinth gözyaşlarını silip tekrar bruadarı karıştırmaya döndü.

“Ölüm ve acının eli kulağındayken ağlamamalı mıyız?”

Dönüp baktığımda, Devon’ı odasına giden perdeli kapının önünde ayakta, daha doğrusu sallanırken buldum. “Aşk, gözyaşı ve kalp tüm savaşların bir parçası olsaydı, o zaman daha az kan, ölüm, keder olurdu. Belki de bu daha iyi bir yoldur. Ne hissettiğimizi saklamamak.”

Devon olarak mı konuştuğundan, yoksa Tepealtı olarak sence bizi mi gözetlediğinden emin değildim. Kan her iki kulağından da akıyordu ancak daha öncesinden ne az ne de fazlaydı.

“Uzanmalısın,” dedim yüzümü silerek. “Yeterince şey yaptın.”

“Hepimiz yapmamız gerekeni yaparız, Kallik. Bunu unutma.”

Nasıl unutabilirdim ki? Gerçi bu sözleri iğneleme olarak söylememiştim.

“Bruadar hazır,” dedi Cinth. Sesi sertti. Yapmam gerekeni

yapacağımı anlıyor olabilirdi ancak kimsenin beni o yola itmesinden hoşlanmıyordu.

Arkadaşım tüm kazanı tutup ateşten kaldırdı. Bir kâse aldı ve hepsini Kâhin'in yanından sürükleyerek kapıdan çıktı.

“İyi şanslar,” dedi Devon.

Başımı salladım, ardından Cinth'i takip ettim. Bir iki adım sonra ona yetişip kazanın diğer tarafından tuttum. “Hepsini yemesini mi istiyorsun?”

“O bir kara kelpisi. Çoğu dört ayaklı yaratık gibi olduğunu ve ne zaman durması gerektiğini bilmediğini farz ediyorum.”

Dışarı, çayıra çıktık. Üç adam da ihtiyaç olursa diye yerlerini almış, zamanlarını bekliyorlardı.

İhtiyaç olmamasını umuyordum fakat etrafımızdaki enerjinin değiştiğini hissediyordum. İçimden bir ses Diş'in mücadele etmeden saçını vermeyeceğini söylüyordu. En azından ona bir fırsat sunmalıydım.

Kara kelpisi, burnunun birkaç metre ilerisine kazanı kurana kadar bizi görmezden geldi. “Siz iki kuş beyinli benden ne istiyorsunuz?”

Cinth'i işaret ettim. “Senin için bir teklifimiz var. Saçından dört tele ihti-”

“Hayır.”

“Karşılığında bir kazan bruadar vereceğiz,” dedi Cinth.

Kulakları ileri doğru seğirdi. “Bruadar mı? Bu ta ne zamandan beri var olma-”

Cinth gülümseyip ellerini kalçasına koydu. “Ben onu geri getirdiğimden beri var, seni beyinsiz.”

Dudaklarım seğirdi. Diş'le ağız dalaşına girecek biri varsa o da Cinth'di. Belki de aklında benim öleceğim bilgisiyle başa

çıkmaya çalışırken, Diş ona meydan okumamalıydı.

Diş, burnundan alevler çıkarken derin bir nefes aldı. “Olamaz. Annemin koca memesinde olduğum zamanlardan beri ondan yiyemedim.”

Her zamanki gibi ahmak kelimesine yeni bir anlam kazandırmıştı. Bir adım attığında Cinth ahşap kaşığını kaldırdı. “Brudara karşılık saçın.”

Dudakları geriye doğru kıvrılıp Cinth’e saldırdı. “Her türlü alırım. Sen sadece bir aşçısın!”

Cinth, Diş’in tam burnuna kaşıkla hızla vurdu. “Bana saç vereceksin, yoksa zırnık almıyorsun. Alli, yoldan çekil. Onun hakkından gelirim. Tam havamdayım.”

Hayatımda Cinth’in *havasında oluşunu* üç kez tecrübe etmiştim.

“Cinth?” Kaşlarım havaya kalktı. Erkeklerle yaklaşmaları için işaret ettim.

“Bu iş bende, Alli.” Cinth hırladı. “Kimse ben istemedikçe yemeğimi alamaz.”

Bir tahta kaşık. Kara kelpisinin hakkından bir tahta kaşıkla gelecekti.

Üstelik kazanacaktı.

Sonuna kadar arkasıdaydım.

Diş tekrar kazana doğru hamle yaparken Rowan, “Canına oku!” diye bağırdı. Cinth hafifçe hareket edip kaşığın sivri ucunu burnundan içeri soktu.

Dördümüz de irkildik.

Diş feryat ederek ön toynağını Cinth’e saldırmak için kaldırdı.

“Dikkat et,” diye cıyaktım ancak herhangi bir dansçı zara-

fetiyle basitçe yana çekildi.

“Lanet olsun, kadınının çok pis hareketleri var!” diye böbürlendi Rowan. Biz de Cinth’le Diş’in, kaşık hâlâ burnunun içindeyken, birbirlerinin etrafında dönüp durmalarını izledik.

“Bana saçlarını ver,” dedi Cinth, bir yaz günü kadar sakindi.

“Hayır!” diye feryat etti Diş, şaha kalkmaya çalışarak. Cinth kaşığın açısını değiştirdi; Diş’in yüzünün üst kısmında hatlarını seçebiliyordum, neredeyse derisini delip çıkacakmış gibiydi.

Burnumu ovdum. *Kahretsin, of.*

Cinth toynaklarından kaçınıp duruyordu. “Bunu tüm gün yapabilirim. Rowan, bir kâse bruadar almak ister misin?”

“Zevkle,” dedi ve getirdiği kâseyi almak için eğildi.

Bu açıkça planının bir parçasıydı.

Rowan buharı tüten sıvıdan biraz içti, sonra da bruadar istediği yemeğe dönüşüp yediği sürece inlemeye devam etti. “İnanılmaz,” dedi gözleri parlayarak.

Diş inledi. “O benim!”

Cinth bir ön toynaktan daha kaçındı. Buna rağmen Diş sin-sice onu ısırmak için hamle yapmadı. Her ne kadar inatçı olsa da muhtemelen kaşığın beynine kadar saplanması için iyi bir yol olacağını fark etmişti.

Yine de pislik bunu bir hafta devam ettirecek kadar dik kafalıydı. Aklını çelexcek bir fikre ihtiyacımız vardı. Ayrıca bir zamanlar taşıdığı tanrıça dışında onu ikna edecek yalnızca tek bir varlık vardı. Yere bakıp Tepealtı’nın onu göğsüne kadar batırışını düşündüm.

“Tepealtı bize yardım etmeni istiyor,” diye açıkladım.

“O sürtük kimseyi düşünmüyor!” diye kükredi, sonra gözlerinin genişlediğini gördüm.

Kahkaha attım. Sihrimi kıpırdatmamıştım bile. “Dersini ilk seferde almalıydın, Diş.”

Bu sefer zemini yumuşatmama gerek yoktu.

Tepealtı bunu benim için yapmıştı.

Kara kelpisi boynuna kadar kuma gömüldü. Cinth de bana boştaki eliyle işaret etti. “İstedğin saçları al.”

Ona yan tarafından yaklaştım. “Bunu kolaylaştırabilirdin, Diş.”

“Siktir git, geveze, pis melez. Of!” diye anırdı, Cinth kaşığı daha da derine soktuğunda.

“Onunla böyle konuşma,” diye tükürerek konuştu arkadaşım. “O hepimizi kurtaracak, seni nankör at! Ona hak ettiği saygıyı göstereceksin!” Sonra Cinth gözyaşlarını tutamadı, ben de hızlıca Diş’in donmuş saçından bir parça kestim. Keser kesmez uçlarındaki buz sarkıtları erimeye başladı.

Cinth tahta kaşığını Diş’in burnundan çıkardığında herkes çıkan ıslak şapırtı yüzünden irkildi. Ardından arkasını dönüp hüngür hüngür ağlayarak hızla Kâhin’in evine gitti.

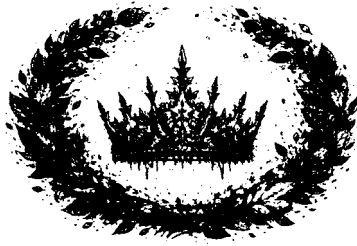
Kelpinin saçını sıkıca tuttum ve kazanı alıp Diş’e sundum. “Al. Böylece karşılığında hiçbir şey almadığını söylemezsin, pislik.”

Gözlerini kıstı. “Arkadaşın neden ağlamaya başladı? Onu incitmedim ki.”

Hayır, incitmemişti. Diş ne kadar inatçı olursa olsun inciteceğini sanmıyordum. Muhteşem bir aşçının dokunulmaz bir yanı vardı.

“Onu ben incittim,” dedim hafifçe.

Kendimi toparlayıp ruhumun diğer yarısına döndüm. “Benimle bir arp yapmaya hazır mısın, seni seksi şey?”

Yirmi Birinci Bölüm

Lan'la birlikte Kâhin'in çayırının sınırında bağdaş kurmuş oturuyorduk. İkiz güneşler hâlâ uzaktaki altın sıradağların üzerinden bakıyordu. Daha önce karşılaştığımız zift canavarları bir saat kadar daha çıkmazdı. Gerçi son birkaç gündür onları ne görmüş ne de duymuştum. Savaş alanında kalanlarla ziyafet çektiklerinin düşüncesi safra sularının boğazımda yükselmesine sebep oluyordu.

“Enstrüman yapımında açığa vurmadığın herhangi geçmiş deneyimin var mı?” diye sordu Lan.

Diş'in uzun, beyaz saçlarını arpın bozulmuş kalıntılarının yanına bıraktım. “Hayır, senin?”

“Şaşırtıcı ama hayır.”

“Peki, arpın aynı mızrağınki gibi Seelie gücü vardı, bu yüzden *içine* tekrar Seelie gücü girmesi gerektiğini varsayıyorum.”

Lan bana baktı. “Denemek ister misin?”

“İyi bari. Bir yerden başlamamız gerekiyor.” Avuç içimi yukarı bakacak şekilde kaldırıp, beyaz yıldırımın onu doldurmasını sağladım. Unseelie kırmızısını geride tutarak parmaklarımın arasında dans eden mavi sihre gülümsedim. “Sana yeni bir ev vereyim, ne dersin?”

Seelie filizlerini, altın çerçeveden geçmesi için fısıldayarak arpa doğru ittim.

Mavi sihir yüzey boyunca aktı ancak hiçbir şekilde arpa içine emilmedi.

“Sonraki fikrin,” dedim sihrimi indirerek.

Lan bir saç aldı. “Bunları nasıl birleştireceğiz?”

“Bunların teller olacağını düşündüm ama şeklini nasıl eski hâline getireceğiz?”

Lan kaşlarını çatarak arpa alıp bana uzattı. “Bir ucundan tut.”

Dediğini yaptım ve ikimiz de bir ucundan çektik. “Ayağını benimkine daya, böylece daha fazla güçle çekebiliriz.”

İkimiz de arpa birer ucundan sıkıca tutup tüm fey gücümüzle sızlanarak çektik. Arpa parmaklarımdan arasından kaydı. Lan sırtüstü çarparak yere düştüğünde, “Eyvah,” diye haykırdım.

Enstrüman havaya uçtu.

Lan söylendi. “Önden ikaz etsen iyi olurdu.”

“İkaz mı?” dedim alay edercesine, ellerimin üstüne sırtüstü yaslanarak. “Kimle birlikte olduğunu sanıyorsun?” dedim hemen ardından, ancak kelimeler bana çok fena çarptı. Birlikte olamayacaktık, değil mi? Ancak Faolan mızrağını aldığı anda benzimin solduğunu fark etmemişti.

“İzle şunu,” dedi kendini beğenmişçe, bacaklarını bilekten çaprazlayarak.

Mızrak alevli bir kırmızı tonda parladı ve arpa alçak sesli, üzgün bir şarkıyla oltaya takılmış gibi bize geri döndü.

Ha. Bu çok havalıydı. “Güzel numara.”

“Değil mi? Sanırım büyükbabamın silahları uzun zaman birlikte vakit geçirmişlerdi.”

Sanırım öyleydi. “Sence mızrak düzeltmemize yardımcı olur

mu? Arp benim sihrimi kabul etmedi ama belki bir dosttan yardımını kabul eder.”

“Ya mızrak da erirse?”

Dudaklarımı büktüm. “Rubezahl’ın sihrinin koca bir duvarı onu eritememişti. Arp görüldüğünden güçlü. Eğer dert ediyorsan bunu son çaremiz olarak kullanabiliriz.”

“Başka fikrimiz *var* mı?”

“Ben genelde eşyaları yıldırımla patlatıp iyi sonuçlanmasını umuyorum,” dedim boş boş bakarak.

Birbirimize sırtttık.

Arpla mızrağı yere bıraktı. Öne eğilerek koyu saçlarımı omzumdan geri attı. Daha önce yıkandığımdan, saçlarımı kuruması için gevşek bırakmıştım, bu yüzden yumuşak dalgalar hâlinde dökülüyordu. “Çok güzelsin, Alli.”

Dokunuşuna yaklaştım. “Konudan sapıyorsun.”

“Öyle mi? Durmalı mıyım?”

Sen kraliçesin. Zaman talep et. “Kraliçe olarak, bu akşam yatağında bana eşlik etmeni emrediyorum.”

Kahkaha boğazında düğümlendi. “Şimdi de senin metresin ya da onun gibi bir şeyin miyim?”

Gülümsedim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. “Ya da onun gibi bir şey,” dedim geri çekilip inleyerek.

“Kabul ediyorum.” Lan’ın dudakları benimkilerin üzerinde hareket ettiğinde elleri yukarı çıkarken kollarımı ovalıyordu.

Ayrıldığımızda bir kaşımı kaldırdım. “Nasıl oldu da kucağındayım?”

“Sihir.”

Gözlerimi devirerek bacaklarını açana kadar kıpırdandım, böylece altındaki toprağa oturabildim. “Mızrağı bir deneyelim.”

Lan büyükbabasının mızrağını kapıp her iki elinde birden tutarak, beni silahla bedeni arasında hapsetti. Unseelie sihrini mızrağa akıtırken ben de sihirli görüşüme geçtim.

Karşılığında sihrim uyandığında gözlerimi kırptım. Alevler gövdeyi yalayıp parlayan ucunda toplanırken çekinmeden durmaya çalışıyordum.

“Korkuyor musun?” diye fısıldadı Faolan kulağıma.

Donup kaldım. “Işık şovunu sürdürmeye devam et, metres.”

Kıkırdamasıyla gövdesi arkamda sessizce sarsıldı. Lan mızrağı uzatıp ucunu arpa değdirdi. Altın ve ateş alevleri arkamı dönmeme sebep oldu. Parlayan auranın içinden gözlerimi kısarak baktım.

“Alevleri kabul ediyor,” dedim sessizce. “Ne hissediyorsun?”

Sihrim yapamazken ateş, metalin içine işliyordu.

“Tutmuyor. Ateş içinden girip çıkıyor,” dedi Lan.

Akışı kopardı.

Yine de bu da bir şeydi. “Sihrin içinde kalmasının bir yolunu bulmalıyız.”

“Onun yerine bunu yapmayı tercih ederim.” Boynumdan yukarı öpmeye başladı. “Çok tatlı kokuyorsun.”

Titreşimler bedenimi parçaladı. “Hımm?”

“Hımm,” diyerek derin bir sesle tekrar etti. “Tahrik olduğun nasıl anladığımı biliyor musun?”

Tepealtı’nda daha önceki kalışımızda, buradan çok da uzak olmayan kulübede kullandığı kelimeleri söylediğinde sırttım. “Nasıl?”

“O küçük kısa nefes alışların.”

Sırtımı yasladım. “Senin tahrik olduğunu nasıl anladığımı biliyor musun?”

“Son seferinde baldırlarındaki ereksiyonumdu.”

Doğru. “Bu sefer ise arkamda.”

Birlikte kahkaha attık.

Bacağına tokat attım. “Dünyayı kurtaracağım diye dikkatimi dağıtmayı bırak. Bu işi çözmeliyiz.”

“Evet, Tüm Feylerin Kraliçesi.”

Arkamı dönüp o kadar kavurucu bir bakış attım ki tenceredeki yağı buharlaştırabilirdi.

Başını eğdi. “Ben yalnızca mütevazı bir metresim.”

Genzimden güldüm. “Bunu asla unutturmayacaksın, değil mi?”

“Seni güldürürken değil, Yetim.”

Onun için kıcıımı oynatarak emekledim ve ondan biraz uzaklaştım, sonra bağdaş kurup oturdum. “Tekrar patlatmayı dene.”

Lan mızrağın alevlerini çağırıp arpa yönlendirdi. “Artık içine bile girmiyor.”

İkimizin arasına baktım. “Birbirimize dokunmuyoruz. Belki de dokunmamız gerekiyordur.”

Tekrar emekleyerek yanına gidip bir elimi baldırına koydum. Anında altın ateş mızraktan fırladı.

“Senin Seelie sihrin, Alli,” dedi hızla. “Bir daha dene.”

Çoktan deniyordum; Unseelie sihrimi geri çektim. Çekinecek kolumdan aşağı sihrimi ittim, sonra onu daha sıkı tuttum. Sihrim bir numaralı Lan hayranıydı ve ben onu mızrağın gövdesine ilerlemesi için dürtmeden parmaklarına kıvrılarak dolandı.

Sonuç anında ortaya çıktı.

Havayı, dalgalar hâlinde titreştirip yoğunluğuyla aklımı sarsan, sızlanan bir mırıltı kapladı.

“Mızrak,” diye homurdandı Lan. “Isınıyor.”

Her zamankinden *fazla* mıydı?

“Onu tutamıyorum,” dedi şaşırarak, sesi acı doluydu.

Çok yaklaşmıştık. Hissedebiliyordum. “Ne oluyor?” Her iki eserin yaydığı göz kamaştırıcı ışıltıdan başka bir şey göremiyordum.

“Mızrak eriyor,” dedi dehşet içinde. “Ya da arpi yok ediyor. Artık ucunu göremiyorum. Alli, daha uzun süre tutamam.”

Ne yapabilirdim? Belki de denememiz gerekiyordu. “İt, Lan. İtebildiğin kadar sertçe it. Ben de aynısını yapacağım.”

Elimin altında gerildi, tüm kolu mızrağı tutmanın kuvvetiyle titriyordu. Her iki silahın dalgalanarak atan gücüyle birlikte ışık on katına çıkarken gözlerimi daha fazla açık tutamayıp dişlerimi sıktım.

Diş'in saçları!

Gözlerimi hafifçe aralayıp elimle hissederek en sonunda kalın telleri buldum. Bu yalnızca çılgın bir teoriydi, bu yüzden sadece birkaç tanesini aldığımdan emin oldum. Alevlere yaklaşılabileceğim kadar yaklaşıp saçları üzerine yaydım.

“Mızrağı bırakacağım,” diye bağırdı Lan gürültünün içinden.

“O zaman elimizden geleni yapalım,” diye bağırarak karşılık verdim.

Seelie sihrimi mızrağın gövdesine ittim.

Boom!

Kabaran güç beni çayırın yüzeyinde tepetaklak devirerek fırlattı. Suratım bir çiçeğe yapıştığında kendimi yüzüstü yayılmış hâlde buldum. İnlerken, küçük bulutlardan biri yaklaşıp üzerimde yağmur yağdırmaya başladı.

Benim hayatım buydu.

Ayağa kalktım ve topallayarak geri döndüm. Bir elimi uzatıp Lan'ın ayağa kalkmasına yardım ettim; o da patlamadan dolayı fırlamıştı.

“Hayır, teşekkürler,” dedi irkilerek, avuçlarını görmem için açtı.

Yanmış, su toplamış tenine bakınca nefesim kesildi. “Kahretsin. Seni Kâhin'e götürelim.” Ya da belki Devon ona yardım ederdi.

Çenesini kastı. “Önce arp.”

Çayırın kenarındaki devasa, yanmış daireye yürüdük.

“Mızrak gitmiş,” dedi Lan boğuk bir sesle.

Dizlerimin üzerine düştüm. “O hâlâ burada. Yalnızca arpın içinde yeni bir eve sahip oldu.”

Arp da Elisavanna'nın bulmacasındaki gibi şekillenmişti.

Cebimdeki kızgın bir acıdan dolayı cıyakladım. İçine elimi sokarak yanan objeleri yere atıp baldırlarımı ovdum.

Bulmacanın parçaları ışıldıyordu. Biz onu izlerken minik mızrak, yanık çayırın zemininde aynı derecede minik olan arpa doğru sürüklendi. Lugh'nun enstrümanının oyuncak versiyonun etrafına sarıldı, sonra eriyip yok oldu.

“Bunun olması gerekiyordu,” diye fısıldadım. “Arp, mızrağı emdi. Serbest kalan ruhun yerini alacak kadar güçlü tek Seelie gücü büyükbabanın yadigârlarından bir diğerydi.”

Lan çenesini ovaladı. “Güç hiçbir zaman söz konusu değildi. Bence mızrağı kabul etmesinin sebebi tanıdık olmasıydı.”

Arp geri dönmüştü ancak Lan'ın ele geçirmek için çok uğraştığı mızrak artık yoktu. “Sen iyi misin?”

Unseelie'm eğilip telsiz enstrümanı aldı. “Arpla o kadar havalı görünmem. Ancak olması gerekiyorsa o zaman olayları

engellemek olacakları değiştirmezdi.” Gökkuşağı bakışlarını benimkilere kaldırdı. “Tellerini koymaya ne dersin?”

Kalan kelpi saçlarını almak için eğildim.

“Bekle,” diye mırıldandı. “Üzerinde minik çatlaklar var.”

Arpa bir bakış attım. Haklıydı. Turuncu bir ışık çizgilerin arasından titreşti. “İçindeki alevleri görebiliyorum.” Bir nefes aldım. “Bu çatlak daha da büyüdü.”

Lan küfretti. “Buradaki de öyle.”

“Kahretsin, sence patlar mı?” Eğer öyleyse, Rubezahl’ı bulmak için zaman sınırimız vardı.

Gümbür gümbür yankılanan toynaklar ikimizin de dönmesine sebep oldu.

Tepemizde dikilmiş çok öfkeli bir Diş bulmayı bekliyorduk ancak onun yerine bir alicorn, benle Lan’a doğru geliyordu. Yavaşlayıp tırıs gitti, sonra yürüyerek önümüzde durdu. Kürkü, bir incinin yüzeyi gibi gizli renklerle parlıyordu.

Çok güzeldi.

Hafifçe eğilip elimi barış işareti yaparak -baş ve yanındaki iki parmak birbirine değerken yüzük ve serçe parmak yayılmış, avucum yaklaşana dönük hâlde- kaldırdım. “Selamlar, arkadaşım.”

Hafifçe kişnedi, sesi içinde sorgu barındırıyordu.

“Arpı havaya kaldır,” dedim. “Belki de işlemi tamamlaması gerekiyordur.”

Lan da söyleneni yaparak Tepealtı’nın zarif yaratığına doğru yaklaştı. Yelesini atıp şaha kalktı, ön toynaklarıyla havayı tekmeledi.

Ters giden bir şeyler vardı.

Ayrıca Lan’a dokunarak birçok yanlışı düzeltebileceğimi fark etmeye başlamıştım. Birlikte çalıştığımızda her şey daha ko-

laydı ve daha iyi hissettiriyordu. Ona katılarak arpı tuttum, ne olur ne olmaz diye Lan'ın gövdesine kolumu sardım.

Diş'in saçını tutan elimi burnuyla dürttü. Hızla arpın üzerini onlarla kapladım, sonra Lan'ı tutmaya devam ettim.

Alicorn hafifçe kişneyip yere çökerek burnunu arpa dokundurdu.

Havayı kederli arp müziği doldurdu. Bizi en sıcak esintinin nazik hortumuyla çevreledi. Saçlar arptaki yerlerine yerleşerek görünmez olan güçler tarafından bağlandı. Melodinin güzelliğini, kalbimle ruhumu doldurmasını bekleyerek içime çektim ve kocaman gülümsememi engelleyemedim.

Alicorn tekrar başını kaldırdı, sonra ön bacaklarından birini uzatarak geri eğildi.

“Çatlaklar yok oldu,” dedi Lan, sonra arp yanıklarına doğru dönerken ürktü.

Alicorn burnunu kollarından birinin üzerine koyduğunda daha az melodik bir müzik çınladı. Bir an sonra Lan kusursuz bir el kaldırdığında sesini huşu doldurmuştu. “Beni iyileştirdin.”

Eğildim. “Bize yardım ettiğin için teşekkür ederim. Gerçekten.”

Yoksa Tepealtı'na mı teşekkür etmeliydim? Yok, son savaşı karıştırdığı için ona hâlâ kızgındım.

Alicorn giderken Lan'dan arpı aldım. “Ellerin iyileşti mi? Onları içeren bazı fikirlerim var ve hâlâ yaralılarsa, o zaman yalnızca sırtını yaslayarak oturup işi benim yapmama izin vereceksin.”

Bir kaşını kaldırdı. “İyileştiler ama iyileşmemiş olsalardı bile büyük resim için biraz ağrı nedir ki?”

Tekrar Kâhin'in evine doğru yola koyulduk. Gerginlikle bastonunu yere vuran yaşlı kadını dışarıda görebiliyordum.

“Arp tamir oldu,” dedi Lan. “Peki şimdi ne yapacağız?”

Daha güçlü bir pozisyonda.

Onu kullanacak kimse olmadan her iki enstrümanı da ele geçirmenin ne anlamı kalırdı ki? “Sence Drake’le Rowan’ın şansı yaver gitmiş midir?”

Hiçbir fikrim yoktu fakat o boyutta bir devin saklanacağı çok fazla yer olamayacağını düşünürdünüz.

“Ne demen gerektiğini biliyor musun?”

Dudaklarım kıvrıldı. “Bir işin doğru düzgün yapılmasını istiyorsan kendin yap mı?”

Bunda ciddiydim ama Cinth’in dediklerine de dikkat etmek istiyordum. *Acele etme.*

Her iki diyardaki günlerim sayılıydı, bu da Lan’la olan vaktimin gözlerimin önünde akıp gittiği anlamına geliyordu.

“Bizi taşıması için Diş’le konuşmamı istiyor musun?”

Eh, ne demezsin. Bizi şu an taşıyacağı tek yer bir ejderhanın alevli ağzı olurdu. “Hayır.”

“Belki de Devon vakit kazanmamız için altın bir yol açar.”

“Hayır.”

“O zaman malzemeleri toplayayım. Tam tersini-”

Ellerimi boynunun arkasına doladım. “Hayır.”

Gökkuşağı bakışları benimkileri buldu. “Hayır mı?”

Onu öptüm. “Hayır. Bu gece bizim, Lan. Bu gece devler, arplar ya da pislik kelpiler umurumda değil. Anladın mı?”

Parmak eklemleriyle yanaklarımı okşadı. “Evet, kraliçem.”

Yirmi İkinci Bölüm

Lan arıp omzunun üzerinden sarkıtıp ayağa kalkarken beni de bir tüy kadar hafıfmişim gibi kaldırdı. Kollarım hâlâ boynuna sarılıydı. Çenesine çarpmaması için sırtıma bağlı ikiz kılıçlardan birinin kabzasını oynattım. Bu tip romantik jestler tepeden tırnağa silahla donatılmış insanlar için değildi.

“Nereye?” diye sordu.

Bu tek kelime beni şaşırttı. Kahretsin, haklıydı. Günün sorusu *nereydi*?

Ağzımı açtım ama bir cevap çıkmadı. Kâhin’in evinde çok fazla insan vardı. Tepealtı çıplak ve seksi olacak bir yer bulmak için dolanıp duracağın bir bölge değildi. Rahatsız edilmeden nerede birlikte olabilirdik? Bir saat bile bir lütuftu ama alabiliyorsam fazlasını kabul ederdim. Dediğimi boşverin, hepsini alacaktım.

Etrafa bakındım. “Bilmiyorum.” Arkasından omzundan dürttüm, sonra o da beni yavaşça indirdi. Çıplak ayaklarım çayırın yumuşak çimlerine gömüldü. Bir an için ayak parmaklarımin ucundan altın bir çizgi aktığını gördüğümü düşündüm. Tepealtı’nın

sihri miydi? Şimdiye kadar bana birkaç kez yol göstermişti. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Ancak Lan'la benim birkaç saatliğine baş başa vakit geçirmemiz neden umurunda olacaktı ki? Sanki Tepealtı sevişmemi destekliyormuş gibiydi. Sadece benim dengelenmiş şekilde ölmemi istiyordu.

Parmaklarımı kıpırdattığımda altın çizgiler etraflarında dolanıp geri çekildiler.

Lan arkama geçip saçlarımı yana çekerek boynumu öptü. “Seni her yere takip ederim, Alli. Bunu biliyorsun.”

Ona yaslandım, onun yerine çıplak ve sert vücuduyla kıvranmayı dilerdim. Bu düşünce içimde dalgalanarak çok fena çarptı. Ya Drake ve Rowan önümüzdeki birkaç saat içinde Rubezahl'ın konumuyla geri dönerse? Ya bu deneyimi yaşayabilmemiz için bu son şansımızsa?

Lütfen bunu da elimden alma. Lan'la vedalaşmama izin ver.

“Tanrıça aşkına, ikiniz de ağaçtan düşüp yol boyunca önünüze çıkan her dala çarpsanız bu kadar aptal olamazdınız.”

Lan'la ikimiz arkamızı döndük. Acele etmeye gerek yoktu. Bizimle yalnızca tek bir kişi böyle konuşurdu. Dış, kıcı hâlâ pisliğe bulanmış, yüzü bruadarla kaplı hâlde bize katıldı. Gözlerinde anlam veremediğim bir şey vardı. O... üzgün müydü?

“Atlayın,” diye emretti. “Sizi sessiz bir yere götürürüm. Kuş beyinliler.”

Sözleriyle fikri arasındaki uyumsuzluk başımı döndürdü ama Lan tereddüt etmedi. Beni âdeta Dış'ın sırtına fırlatıp arkama atlayarak kollarını belime dolandı. Kara kelpisi dört nala Kâhin'in vadisinden geçti.

“Nereye gidiyoruz?” diyerek Diş’in yelesini çekiştirdim. Çok uzağa gidemezdik. Zamanı geldiğinde Rubzahl için hazırlıklı olmalıydım.

Bu düşünceyle bedenim gerildi. Aklım paniğin sınırında gidip geliyordu ve iki erkek de bunu hissetmişti.

Diş geriye doğru bir bakış attı. “Ağlamayacaksın, değil mi? Yeterince güzel bir yer biliyorum. Kadınların sebepsiz yere ağlamasından nefret ediyorum.”

Yaşanan her şeyle yeterince sebebim olduğunu düşünmüyordum mu? Yine de tek bir küfür etmemişti. Bruadarın olmasını istediği hangi hayali çimle kafayı bulduğunu merak ediyordum.

Tepealtı’nın bir parça sihri Diş’in yelesinden parmaklarıma çarptı. Sıcaktı. Rahatlatıcıydı. *Ah*. Doğru. Diş buz sarkıtlarının iyiliği için yardımcı olmuyordu. Tepealtı tarafından harekete geçirilmişti. Bu altın enerjiler bunu açıklıyordu.

Bu Tepealtı’nın bana son armağanı mıydı? Lan’la bir gece?

Titremesine engel olmak için alt dudağımı ısırdım. Tepealtı benden hayatımı feda etmemi isterken ona müteşekkirek olmak istemiyordum. Gerçi dürüst olmak gerekirse, Üçgen’e adım attığım an bir yanımda hayatta kalış şansımın uzun vadede o kadar da iyi olmadığını biliyordu.

Tepealtı’nın palavrası bir yana, şu anki iyiliğine minnettardım.

Lan’ın beni sabit tutarken etrafıma sarılı olan kolları sıcaktı. “Sorun ne?”

“Sadece... stresliyim,” dedim, yalan söylemiyordum. Stresliydim. Başımıza gelecekler için evet, ancak ölümümle sonlanacağından dolayı değildi.

Arkamda bırakacaklarımın düşüncesiyle stresliydim. Onlarla geçireceğim iyi zamanlar için. Acı burada devreye giriyordu. O kadar düşüncelere dalmıştım ki kara kelpisinin bizi nereye getirdiğini durana kadar fark etmemiştim.

Diş, leylak ve salkımlarla kaplı söğüt dalları olan mükemmel kemerli çardağı sindirmem için yeterince duraksadı. Mor çiçekler aralıklarla, bu ılık iklimde narin ve imkânsız olan minik kardelenlerle bezeliydi. Gerçi bu fey diyarında *herhangi bir şey* imkânsız mıydı ki? İşte buradaydılar.

Çardağın tam ortasında çiçek yaprakları serpiştirilmiş bir yatak ve ipeksi görünen çarşaflar vardı.

Çok güzel.

“Siktirin gidin,” dedi neşeyle, bizi üzerinden fırlatarak.

Lan, üzerine indiğimde homurdandı.

“Özür dilerim.” Ayağa kalktım. “Terbiyesinin eninde sonunda geçeceğini biliyordum.”

Diş, ayaklarının altında yumuşayan zemin yüzünden kendini kaybetti. “İstediğini yaptım!”

Zemin tekrar sertleşti ve Diş, koca kıcını benle Lan’a gösterip, çoktan aramızda var olan mesafeye rağmen geri çekilmeme sebep olacak derin bir osuruk salarak uzaklaştı.

Elimi yere koyup Tepealtı’na Lan’ın duyamayacağı şekilde sessizce fısıldayarak teşekkür ettim. “Sahip olduğumuz zaman için minnettarım.”

Bedenim karıncalandı, Tepealtı’nın sihri altın damarlarla bana fısıldadı. Özünün dokunduğu her yerde tenim parlardı. Kir ve savaşın pisliği yok olurken kıyafetlerim incecik bir elbiseye dönüştü. Açık mor kumaşın içinde Tepealtı’nın sihri

gibi altın parçalar vardı. Bu çıkarılmak için yapılmış bir kıyafetti. Parmaklarımı şeffaf etekte gezdirdim. Su gibi akışına hayret etmiştim. Sanki hiçbir şeye dokunmuyormuş gibiydim. Sanki hiçbir şey *giymemiştim*.

Tepealtı beni *gerçekten* destekliyor muydu? Şu an benim ekürim gibi görünüyordu.

Yukarı bakıp derin bir nefes aldım. Lan'ın belinde, kalçasının ortasına kadar gelen çizgili bir kumaş sarılı hâlde karşımda duruyordu. *Eski usul fey tarzı*. Onaylıyordum. Kumaş, göğsünün tüm çıkıntılarına ve hatlarına dikkat çeken koyu yakut kırmızı rengindeydi. Saçı geride toplanmış, yüzünün tüm hatları var olmayan bir ateşle vurgulanmış gibiydi. Belki de alev içindeydi.

Yanmayı kabul ediyordum.

Elimden geldiği kadar alevlerine yaslanırdım.

Göğsü, birbirimize bakıp karşıımızdakini içimize çekerken, normalden daha hızlı kalkıyor ve iniyordu.

“Sen bir tanrıçasın,” diye fısıldadı. “Bir yanımda bunun gerçek olamayacağını düşünüyor.”

“Ben de aynı şekilde hissediyorum. Yalnızca sen bir tanrıça değil de tanrısın.” Dudaklarımda yavaşça bir gülümseme belirdiğinde, bilerek korkularımı ve endişelerimi bir kenara bıraktım. Bu bizim zamanımızdı. Bunun için Tepealtı tarafından kutsanmıştık, sorgulamadan alabildiğim kadarını alacaktım.

Bir adım daha attığımda bana uyumlu hareket etti. Bir adım daha. Bir adım daha ve parmak uçlarımız birbirine dokundu. Heyecan yaratan bir enerji her parmağımı ısıtıyordu. Sihirlerimiz yükseldi, uzun zaman önce Rubezahl'ın sürülmüşler evindeki gibi dans ediyorlardı. Bileklerimizde şerit gibi sıkılaştılar. Biraz müstehcendi ve kesinlikle nahoş değildi.

Karnımın altında ateş yanıyordu.

Parmaklarımızı birbirine geçirip her zamanki gibi birbirimize sıkıca tutunduk.

“Her zaman bu şekilde olmalıydı, aşkım.” Başını eğip beni öpmek için hareket etti.

Tanrıça biliyordu ya öpmesini istiyordum ama kendime engel olamadım.

Son saniyede başımı çevirdim ve kapalı göz kapağımı öperek dudaklarını göz bebeğime bastırdı. Bir an için dudakları gözümde, kafası karışmış hâlde dikildi. Ben de aklının dudaklarının altındaki garip hissin ne olduğunu merak edip anlam vermeye çalıştığını *bilerek* gülümsedim.

Kendimi tutamayarak bir kahkaha patlattım.

Benimle birlikte gülüp kafasını sallayarak geri çekildi ve göz kapağımı sildi. “O günü asla unutmam. Beni öpmeye çalıştığına inanamadım ve ben... seni yerin dibine sokmam gerektiğini bilmeme rağmen bundan memnundum. Yine de gözümü öpmek!” Gökkuşağı gözleri dönüp dururken daha sert kahkaha attı. “En kötü anlarımda bu hatırayı sevgiyle andım. Her zaman da anacağım. Belki de ilk öpücüğümüzün dünyaya sunduğumuz eşleşme kadar garip olması uygundur.”

Kalbim göğsümde taklalar atarken parmaklarımı kirli sakallarında gezdirdim. “Mükemmeldi. O zaman öyle düşünmemiştim ama şu an öyle olduğunu düşünüyorum.”

Hırlayarak beni göğsüne sertçe çekip bakışlarının yoğunluğuyla kahkahamı çaldı. Her iki bileğimi de sırtımda kenetlediğinde içimdeki ateşi körüklüyordu.

“Bir kraliçeden böyle bir arsızlık,” dedi alçak sesle. “Bunun yakışık almadığını söyleyebilirim.”

Ona kirpiklerimi kırıştırdım. “Ne yapacaksın, bana şaplak mı atacaksın?”

“Yalvarmadığın sürece hayır,” diye fısıldadı ve bacaklarım güvenilmez bir şekilde titremediye lanet olsun. Karnımın altından yuvarlanan alev derinlerde birikip bedenimi yalnızca Faolan’ın iyileştirebileceği istek ve ihtiyaçla doldurdu.

Lan bir eliyle bileklerimi tutarken diğeriyle de sırtımdan yukarı doğru okşadı. Parmaklarını köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdi, sonra da çeneme doğru yolunu takip etti. Her dokunuşu bir savaşçı ve dövüşmek, öldürmek için eğitilmiş, her halükârda inatçı olan bir adam için yürek parçalayacak kadar nazikti.

Onun kadar yaralarım olmasına rağmen bana her an kırılacakmışım gibi davranıyordu. “Hayatımın kalanı boyunca sana dokunabilir, teninin hissine...” Başını eğip parmaklarının geçtiği yerleri öpmeye başladı. “Bedeninin tadına...” Boynumdan kulağıma, oradan da saçlarımın dibine kadar çıktı. “Sade ve sadece sana ait olan kokuna doyamam.”

Gözlerimi kapatıp anda kalmak için mücadele ettim. Sabırlı olmak için. Uzun zamandır bastırılmış duygularımız, arzularımız ve etrafımızda serbestçe dolanan sihir, beni yoğun bir dalgayla sürüklüyor, Lan’ın dokunuşu ile beni sevmesinin baş döndürücü hislerinde boğuyordu.

“Seni seviyorum, Lan,” dedim nefes nefese. “Başımıza ne gelirse gelsin, seni sevdiğimi bil.”

Dudakları benimkilere doğru ilerleyerek kenarını, alt dudagımı öptü. Sonunda inlediğimde dudaklarımı kendinkilerle örtterek öpücüklerinin arasında konuştu. “Sen benim kalbimsin, şimdi ve sonsuza kadar, Alli. Yetimim. Fey kraliçem.”

Bileklerimi bırakıp beni sert bedenine doğru bastırđı. Beni saran hafif kumaş o kadar inceydi ki Faolan'ın beni tümüyle istediğine şüphe bırakmıyordu.

Yine de bütün hayatımız boyunca bu ana kadar gelmemiz için geçen zamana rağmen acele etmiyordu. Sonunda işi pişirmek için acele etmiyordu ve kendini dizginlemesi beni çileden çıkarıyordu. Hayatımda hiçbir testin beni çıldırtmadığı kadar çıldırtıyordu.

Ellerimin kendi heyecanlı akılları vardı. Omuzlarına bastırıp, çaresizliğe yakın bir duyguyla aşağı, güzel kışına doğru kaydılar. Dokunuşumun sertliği ağzından derin bir iniltinin çıkmasına sebep oldu. Kalçasındaki örtüyü iki elimle kavrayarak onu adım adım çardağa doğru çektim.

Onu içimde istiyordum.

Bedenini benimkinin üzerinde hissetmek istiyordum.

Ondan istediğim o kadar çok şey vardı ki panik boğazımdan yukarı pençeleyerek tırmanıyordu.

Dizlerimin arkası yumuşak bir yüzeye çarptığında kendimi eğrelti otları ve gül yapraklarından yapılmış yatağa sırtüstü attım. Çarşaf lar göründükleri kadar ipeksi hissettiriyordu.

Beni yumuşaklığın içine doğru takip edip üzerimde dirseklerine dayandı.

Boğazım düğümlendi.

“Bu bir rüya,” diye fısıldadım bir elimle yüzünü okşarken. “Uyanmak istemediğim bir rüya.”

Ona nasıl doyabilirdim ki?

Lan dudaklarını yüzümün yanına bastırđı. “Neden ağlıyorsun? Alli, konuş benimle.”

Gözlerimi kapatıp başımı hafifçe iki yana salladım.

“Sadece beni öp, Lan. Sadece beni sev. Bana verebileceğin her şeyi istiyorum.” Ona uzanıp, onu başka bir öpücüğün içine çekerken ikimizi de nefes nefese kaldık.

Aramızdaki ısı alevlenip dans ederken içimde bir duygu kabardı. Lan, elbise denemeyecek kadar ince kumaşın üzerinden meme ucumu dudaklarının arasına aldı. Sırtım yay gibi bükülüp beni olduğum yerde tutarken elini bacaklarımın arasına kaydırduğunda beni daha da yukarı çekti.

Dudaklarımla klitorisim üzerinde gezen yalnızca parmakları değildi.

Lan’ın sihri bedenim üzerinde dolandı. Parmağının her hareketiyle elektriksel titreşimler, ısı ve titreten bir soğuk birbirini darbeler hâlinde takip etti.

Siktir!

“Lan.” Adını haykırırken kalçamı hareket ettirdim. Olduğu yerde kalarak, kıpırdanıp uzaklaşmamı engelliyordu. Bir yere gitmek istediğimden değildi ama bu çok fazlaydı.

Bu duygu korumayı umduğum bir nebze kontrolümü de parçaladı.

“İyi mi, Alli?” diye mırıldandı dudaklarımın üzerinde, ukala gülümsemesi her şeyi açıklıyordu. İyi olduğunu *biliyordu*.

“Lanet olası harika,” diye inledim. “Sakın durma.”

“Daha işim bitmedi.” Beni öptü; dili benimkinin üzerinde kayarak öpücükleri güneye doğru yol aldı. Göğsümden göbeğime doğru inerken birkaç yarada duraksadı, sonra da dudakları sızlayan ısının üzerine yerleşti.

Dudaklarımdan kıkırdamasına sebep olan bir inilti kaçtı.

Dedikleri gibi; sihirli eller, sihirli dudaklar.

Dili sızlayan merkezim boyunca yaladı ve bununla birlikte bir Unseelie sihir dalgası daha geldi. Kendime engel olamadım, beni vahşice inletip yatakta çırpınmama sebep oldu.

Bir yanımla bunun tamamen adil olmadığını biliyordum.

Onun da azgınlıkla dolup taşmasını istiyordum.

Gövdesinin üstü dışında bir yerine erişemiyordum, bu yüzden bununla idare etmemiz gerekecekti. ‘Sihirli seksi’ ile ne yaptığımı bilmediğime göre bu enteresan olacaktı. Parmaklarımı koyu renk saçlarının içinden geçirip sihrimi omurgasından aşağı, kıkırına kadar yönlendirerek azar azar saldı.

Filizler kıkırına vurduğunda cıyakladı ancak cıyaklaması gürleyen bir hırıltıya dönüştü.

Sırıttım fakat hırıltının ondan gelmediğini fark ettim.

Hayır, hayır, bu tekrar oluyor olamazdı.

Tepealtı, bizi buraya sen getirdin.

Havayı bir uluma kapladığında Lan geri çekilirken ben de dikleştim. “Tepealtı, en azından bana farklı kıyafetler verebilirsin.” Sonra ekledim. “Lütfen.”

Çardağın içinden altın damarlar kayıp geçerek bedenimin etrafını sardı, kraliçeye uygun bir kıyafet yarattı. Tenim kadar hafif bir pelerin omuzlarımdan sarkıyordu ve göremesem de bir tacın ağırlığını kafamda hissedebiliyordum. Botlar yoktu. Ayaklarım yumuşak zemine gömüldüğünde parmaklarımı oynattım.

Bu berbat bir teselli ödülüydü. Şehvet sisi içindeyken düşürdüğüm yerden ikiz kılıçlarımla hançerimi aldım.

“Neler oluyor?” dedi Lan hemen arkamdan, tamamen çıplaktı.

“Lan de lütfen.” Parmaklarımı dudaklarıma değdirdim, yanaklarımdan akan gözyaşlarını tadabiliyordum.

Çok yaklaşmıştık.

Neredeyse son anlarımda bana güç verecek bir hatıram olacaktı.

Bunu neden benden almıştı ki?

Ya da belki bunu Lan için yapmıştı. Başkası için mi yaratılmıştı?

Bu benim için ölümün kendisi kadar dayanılmaz bir düşünceydi.

Havayı tekrar bir uğultu doldurduğunda artık bedenim ihtiras sancıları içinde olmadığından onu tanıdım.

Drake.

Bedeni artık bir savaşçının giysileri içinde olan Lan’a yavaşça başımı salladım. Acı içindeki hayal kırıklığımı saklamaya çalışıyordum. Daha fazla zamanımız olmasını bekliyordu. Aramızda daha fazla anlar yaşanmasını. Tek şansımızın elimizden alındığını bilmiyordu.

Çünkü kaderimle karşılaşmak üzereydim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

“Nerede o?” diye bağırdım Drake’e, Lan’la ben değışkene doğru hızla koşarken.

Arkaya bir bakış atmamla, Tepealtı yatak odamızın çoktan yere battığını gördüm. Aklımı önümüzde bizi bekleyenlere karşı acımasızlaştırmadan önce keder, mide bulandırıcı bir hızla içimi kapladı.

Yürümem gereken yol ayarlanmıştı, artık dönüş yoktu.

Drake geyik başını bize doğru salladı, sonra ön toynaklarıyla devasa kurt pençeleri olan arka ayakları üzerinde koşmaya başladı.

Bu onun ikinci biçimiydi: yaratıkların kombinasyonu.

Yer neredeyse anında değışime uğrayarak altımızdan tamamen altından yapılmış bir orman fişkırdı.

Fey ormanından altın enerji çektim. Bacaklarımla kollarımı iyice açıp onu fısıldayarak indigo sihrime yönlendirdim. Drake’in yanında uçuyordum. Gözlerindeki hafif genişleme, değışken formunda bile ona yetişebildiğime şaşırdığını gösteriyordu.

Gözleri tekrar kısıldığında Lan'ı aramak için etrafa bakındım.
Eyvah.

Onu altın dallar ve yapraklar arasında bulduğumda, yardım etmek için gücümden bir miktar gönderdim. Bize yetişene kadar yavaşladık.

“Teşekkürler,” dedi kuru kuru.

Sesi içimde ürpertiler oluşturarak gürlledi. Bedenim, hâlâ çadırda yaptıklarımızın etkilerini yaşıyordu.

Drake, Kâhin'in ikamet ettiği kule görüş açımıza gelene kadar durmadı. Herkes dışarıda toplanmıştı.

“Rapor ver,” dedim Rowan'a.

Dikleşti. “Rubezahl'ı bulduk. Buranın batısında.”

“Onur Mağaraları'nda,” diye araya girdi Kâhin. “Bu yüzden oraya bakmayı hiç akıl etmedik.”

Tanıdık olmayan bir görüntü zihnimde canlandı. Yeraltına doğru solucan gibi uzanan geniş girişleri olan mağaralar sistemi. Bu görüntüyle ağzım kurudu. Bu da nereden çıkmıştı? Birkaç kez gözlerimi kırıp, “Bana onlardan bahset. Rubezahl oraya neden gitmiş olabilir? Bir de neden oraya gitmeye cesaret edemeyeceğini düşünüyorsun? Sadece onursuz biri olduğu için olmadığından şüpheleniyorum,” dedim kuru bir sesle.

“Sonunda doğru soruları soruyorsun,” dedi Kâhin. “Mağaralar tehlikeli. Tepealtı'yla birlikte değişiyorlar ama öngörülebilir bir desen takip ediyorlar. Birçoğu onların, Tepealtı'nın diyarın kalanını değiştirmek için kopardığı ipleri olduğunu söyler.”

“Rubezahl deseni biliyor,” diye tahminde bulundum.

“Evet,” dedi. “Onurlu veya değil, mağaralar onları öğrenmeyenler için uygun bir yer değil. Tüneller çöküyor, obruklar oluşu-

yor ve duvarlar hiçbir uyarı olmadan bir devin yumruğundan daha büyük bir güçle çarpıyor.”

Orada olmasına şaşmamalıydı. Mağaraları biliyorsa bizim için tuzak üstüne tuzak kurardı. Gözlerim kısıldı. “Onu nasıl buldun?”

Drake tekrar iki ayak üstünde olacak şekilde şekil değiştirip tuniğini düzeltti. “Bölgeyi gözlerken onu bir mağaranın girişinde açıkça gördüm.”

Mağaralar tekrar zihnimde belirlediğinde gözlerimi kırptım. “Oradaki.”

Rowan’la birbirlerine şaşkın bakışlarla bakarken kaşlarını çattı. “Evet. Nereden biliyorsun?”

Güzel soru. Daha önce mağaralara gitmemiştim, ayrıca amaç dengeyse Tepealtı’nın bana neden yardım edeceğini anlamıyordum.

Ancak gözümü bir sonraki kırpışımda kendimi aynı mağaranın önünde gördüm. Kalbim kafamdaki resme karşılık gümbür gümbür atmasına rağmen, “Oraya gitmeliyim. O dışarı çıkmayacak. Kendini bilerek gösterdiğine bahse girerim,” dedim. En sonunda başkalarını ve onların sihirlerini hissedebiliyordu.

Cinth boynunu çıtlattı. “Ne zaman gidiyoruz?”

Biz diye bir şey yok.

Göğüs kayışını sabitledim ve baldırımın üstünde hançerin kılıfını sıkılaştırdım. Bu daha iyiydi.

İşin zor kısmı burasıydı. “Geri kalanınızın Unimak’a dönmesine ihtiyacım var.” Ayrıca Lan’ın arpi bana bırakmasına da ihtiyacım vardı. Onu kullanması için orada olması gerektiğine inanmayı reddediyordum. Onun güvende olması gerekiyordu, işi bitmişti. Artık onu koruma sırası bendeydi.

Sessizlik.

Çenemi eğdim. “Bu kısım yalnızca bana ait.”

“Öyle mi?” diye mırıldandı Kâhin. “Benim gördüğüm o değil.”

Ona daha dikkatli baktım. Antik feyin elleri titriyordu. Kaşlarında boncuk boncuk ter damlaları belirmişti ve bastonunu tuttuğu yerdeki parmak eklemleri beyazlaşmıştı.

Ona iyi olup olmadığını sorarsam beni döverdi.

Gökkuşağı bakışlarıyla karşılaştım. Sorun bende miydi, yoksa o gözünde son zamanlarda daha az mı gökkuşağı renkleri dönüyordu? “Ne görüyorsun?”

“Birçok mağara olduğunu ve senden yalnızca bir tane olduğunu.”

Yorumu geçmişte yaptıklarından daha az şifreliydi. Bu sefer mağaranın önünde kendim yerine her birinin önünde bir arkadaşımınla birlikte durduğumu gördüm.

“Asla objektifini daraltma,” diye mırıldandı Kâhin uzaklara bakarak.

Kaşlarımı çattım. “Özür dilerim?”

Başını hızla çevirip ters ters baktı. “Bir kadın huzur içinde lanet olası saçma sapan şeyler mırıldanamaz mı?”

İşte buradaydı.

Zayıf kalbim, sırf bir iki saatliğine daha yanımda olabilme-leri için arkadaşlarımdan da gelmesini istiyordu. Kâhin’in sözlerine tutunmama sebep olan bu zayıflık mıydı? “Tamam. Hepiniz benimle gelebilirsiniz.”

“Kaçınılmaz olanı fark ettiğine memnunum,” diye homurdandı Faolan, omzunda asılı olan arpa düzelterek. “Senin gitmediğin hiçbir yere gitmiyorduk.”

Zamanı geldiğinde onları ardımda bırakacaktım. Son anım geldiğinde bir yolunu bulup Lan'ı da ardımda bırakacaktım.

“İşte,” diye mırıldandı Kâhin. “Bırak da yardım edeyim. Ne kadar da beyinsizsiniz.” Yaşlı kadın bize arkasını döndü, sihir vınlayarak dalgalandı ve önümüzde bir geçit açtı.

Ağzım açık kaldı. “Neler oluyor? Ne zamandan beri geçit açabiliyorsun?”

“Daima,” dedi Kâhin. “Zamanında dünya diyarından nasıl gidip geldiğimi sanıyorsun?”

“Girişten.”

Gökkuşağı irisinden bir gölge geçti. “Kesinlikle. İşlevsel olduğu dönemlerde mantıklısı buydu. Ancak uzun zamandır girişin bir düzmece olduğunu biliyoruz. Ancak sen, çocuğum, benim olduğumdan daha zeki olmalısın.” Odağını Lan'a çevirerek sesini alçalttı. “Koru onu. Senin onun hayatı olduğun kadar o da senin hayatın, tıpkı onun da benim olduğu gibi.”

Tekrar şifreli konuşmaya geçmiştik. Yine de daha önce bu kederli ses tonuyla konuştuğunu duymamıştım. “İyi olacak mısın?” diye sordum.

Nefes alıp gülümsedi. “Evet, olacağım. En sonunda.” Kaşları birbirlerine yaklaştı. “Tüm gün bu açık hâldeki geçitle burada öylece bekleyeceğimi mi düşünüyorsun? Defolup gidin buradan.”

Drake'in cıyıkladığını duydum. Yine de o ve Rowan ilk geçenlerdi, sonra da Cinth. Lan bir adım atıp elini bana uzattı. Gökkuşağı gözleri -Kâhin'inkilerden çok daha canlıydı- yüzümde gezindi. Bakışlarındaki hafif ihtiyatı görebiliyordum. Lanet olsun, bir işler çevirdiğimi anlamıştı.

Kesinlikle gizlice kaçmam gerekecekti.

“Teşekkürler,” dedim Kâhin'e.

“Siktir git, Tüm Feylerden Kallik.”

Bir ayağımı geçide yerleştirdim. “Kraliçe yok mu?”

Geçerken cevabını duyamadım. Geriye baktığımda Kâhin dizlerinin üzerine çökünce bir nefes aldım. Geçitten bana bakıp göz kırptı.

Sonrasında geçit kaybolmuştu.

“Orada, yukarıda,” dedi Rowan işaret ederek.

Zahmet etmesine gerek yoktu. Mağara sisteminden yayılan altın parıltı hem sihirsel hem de fiziksel bir işaret fişeği gibiydi. Kâhin’le ilgili endişelerimi bir kenara attım.

“Planımız ne?” diye sordu Lan. “Böl ve fethet mi?”

Benden başka kimsenin o mağaralara girmesini istemiyordum. Devin planları her zaman net değildi ama bu çok açıktı. Sihir depoları yerine geliyor olabilirdi. Onları benimle yüz yüze dövüşte harcamazdı. Hayır, Tepealtı’yla ilgili bilgisini bize karşı kullanmaya çalışıyordu. Benim de mağaraların ağ örgüsünü öğrenecek zamanım yoktu. Hiçbirimizin yoktu. “Kimse içeri girmeyecek. Hepimiz bir mağara girişinde toplanacağız. Herkesin başta fısıldamasını istiyorum, sonra seslerinizi yansıtmak için sihirlerinizi kullanın. Hepimizin içeride, onu arıyor olduğumuzu düşüncesini istiyorum.”

Lan’ın dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. “Dala-vereci. Onaylıyorum.”

Etrafımızı çevreleyen dikenli mor ve yakut kırmızı çalılıkların olduğu yamacı çıkmaya başladık.

Geniş, altın girişleri gördüğümde omurgamdan yukarı ür-kütücü bir his tırmandı. Bu tamı tamına görüşümde gördüğüm gibiydi. *Tepealtı, seni tuhaf sürtük.*

Kaşlarımin ortası kırışacak kadar çatıldı. “Ben ortadakini alırım. Lan sağım dakini, Cinth solum dakini. Rowan senin yanındakini, Drake de Lan’ın diğer tarafındakini,” dedim.

“Neden?” diye sordu Cinth.

Bir omzumu silkeledim. “Çünkü.” *Zihnimdeki resimler öyle dedi.* Bu sesli söylemek istediğim bir cevap değildi.

“Benim için uygun.” Tahta kaşığını çıkararak solumdaki mağara girişine geçti, diğerleri de dağıldı.

Hançerimi çıkararak ayaklarımı ortadaki mağaranın kumsu yapısına benzer toprağının içine gömdüm. “Ben ortadaki mağarayı alıyorum,” diye fısıldadım.

Beklediğim gibi, mağara sesi alıp içeri doğru taşıdı.

Rowan konuştuğunda başımı salladım.

Sırada Lan vardı. “Sessiz olun.”

Drake bana işaret etti. Dikkatle dinlerken başını eğip gözlerini kıstı. Sonra havayı kokladı ve parmağını çevirerek işaret etti. Rubezahl benim, Lan’ın ve Cinth’in arasında bir yerde miydi?

Sesimi yükselttim. “Ah, siktir.”

Lan bana sırtıttığında genzimden gülmemek için dudağımı ısırđım. Hiç gülecek zaman değildi.

Drake elini havaya kaldırdı. Rubezahl sola doğru mu ilerliyordu?

Başımı aşağı yukarı salladım. Beni arıyordu.

“O benim en sevdiğim kaşıktı,” dedi Cinth normal bir ses tonuyla.

Bir kaşımı kaldırdım, o da hemen arkamdan aynısını yaptı.

Devasa bir gümbürtü yeri sarstı. Tepealtı dönüşmeye başladığında yere çöken bir tek ben değildim. Kıçımın üzerine düş-

memek için kendimi zor tuttum. Doğrulmadan önce Tepealtı'nın koca kargaşasını durdurmasını bekledim.

Dışarıdan mağaralar aynı duruyordu.

Ancak *içeride* farklı olmalıydılar.

Lan'a yer değiştirmesi için işaret ettim, sonra bağırdım. "Herkes iyi mi?"

Rowan Lan'la, Cinth de Drake'le yer değiştirdi. Rowan'la ve Drake'le bakışıp bir parmağımı dudağıma götürdüm.

Lan'la Cinth seslendi.

"Mağaralar Tepealtı'yla birlikte değişiyor," diye bağırdım. "Buradan çıkın."

Drake dikkatle dinliyordu. Devin birden çıkıp üzerime atlamasını bekleyerek gerildim. Her ne kadar tercihi beni mağaraların içine çekmek olsa da mağaraların diğerlerini istediğini düşünerek dışarı çıkabilirdi.

Drake'in gözleri genişledi. "Dikkat et!"

Hançerimi kaldırdım.

Ancak geç kalmıştım. Cinth çığlık attı. Bacaklarım, zihnim yetişmeden hareket etmeye başlamıştı. Rubezahl, bir kalkan gibi bedenine bastırdığı Cinth'le birlikte mağaradan çıktığında yüreğim ağzımda yavaşladım. Başparmağıyla işaret parmağı boğazını her iki tarafından sıkıyordu.

Devin dudaklarındaki zalim kıvrım Drake'le Rowan'ı gördüğünde hafifçe düştü.

Numaramıza inanmıştı.

"Akıllıca, Hiçbir Şeyin Kraliçesi," dedi dev kibarca. "Belki de *öğrenebilirsin*. Eğer ben öğretmek istersem."

Çenem kasıldı. "Daha fazla ders istemiyorum, Rubezahl. Bırak onu."

“Emredecek konumda değilsin, Kallik,” dedi üzülerek. “Hiçbir zaman değildin. Bir sır, bir yetim, bir sürgün, istenmeyen bir kraliçe.”

Oldukça doğru. “Sözlü hançerlerin işe yaramayacak. Bu iş bitmiştir. Artık eşdeğer durumdayız, Rubezahl. Şimdiye kadar Tepealtı’nın dengesizliğe izin vermeyeceğini biliyor olmalısın. Cinth benim gücümün bir parçası, bu yüzden sen istesen de istemesen de yaşayacak.” Arkadaşım ayaklarımın yere basmasına sebep oluyordu ve bu *güçtü*, sihirli türden olmasa da. “Sonunda savaştığımızda, üzerimizde herhangi bir kontrolün olduğu oyununu durdur.”

Dev eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Beni yine şaşırtıyorsun, ufaklık.”

Garip bir anlığına, devin ışıldayan mavi bakışlarıyla karşılaştım. Ölümüne doğru yürümek zorunda olan birinden diğerine, yaklaşan sonumuzla ilgili bilgi değiş tokuşunda bulunduk.

“Anladığımı görüyorum,” dedim dikkatle, Lan’ın ağır bakışlarının oldukça farkındaydım.

Rubezahl’ın bakışları fazla ilgiyle Lan’ın omuzlarındaki arpa takıldıktan sonra odağını zorla bana geri çevirdi. “Tepealtı’nın mesajını araştırma yeteneğin etkileyici, ufaklık. Bununla birlikte, zayıflığın Tepealtı’nın yegâne habercisi olduğuna inanman. Kendi mesajımı yazmaya karar verdiğim için olduğum yerdeyim.”

Genzimden güldüm. “Mağaralarda saklanmak, elimde ordundan geriye kalanlar ve ciddi olarak tükenmiş sihir... Senin yerinde olmak için neler vermezdim.”

Boynunu daha sert sıkmasıyla, söz dalaşımız süresince akıllıca hareketsiz kalan Cinth haykırdı.

Rowan solgun yüzüyle bana panik dolu bir bakış attı.

Kollarımı kavuşturup bacaklarımı ayırdım. “Bana mesajını söyle, ey yüce Rubezahl.”

“Sanmıyorum,” diye karşılık verdi. “Şu an yenisini yazmayı tercih ederim.” Daha sert sıkıldığında Cinth’in gözleri büyüdü.

Göğsüm yükseldi ama kendimi olduğum yerde durmaya zorladım. “Cinth’i indir, diğerleri de gidecek. En azından bunu adil bir savaş hâline getirelim.”

“Adil,” diye afalladı. “İşte bu mutlulukla kaleme alacağım bir mesaj.” Yüzü ifadesizleşti. “Canına karşılık dünya diyarına bir geçit.”

“Anlaştık.” Onu Üçgen’e gönderirdim. O bölge feyden arındırılmıştı. Güç toplamak için kimsenin sihrini ememezdi. Kolaylıkla ona orada eşlik edebilirdim.

“Unimak’a,” derken dudaklarındaki gaddar kıvrım tekrar belirdi.

Midem bulandı. *Unimak* bambaşka bir meseleydi. Orada tuttuğumuz ve eğer General Stryk emirlerime uyuyorsa iyileşmekte olan ordusundaki feyler de dahil olmak üzere sihrini emeyeceği bir sürü fey vardı.

Merhume ruhani kız kardeşimin dedikleri kulaklarımda çınladı.

İkiniz de eninde sonunda buluşacağınız yeri seçme hakkına sahiptir.

Tepealtı’ndan yoksun bir fey kuşkusuz zayıf bir feydir çünkü Tepealtı enerjisi ve özüyle olan bağlantımızı tazeler. Bu onun gücüdür. Rubezahl da bunu çok iyi biliyor.

Rubezahl beni Tepealtı’ndan ayırıyordu. Onun benim tarafımda olduğunu düşünüyordu. Tıpkı hareketlerini yanlış anlayarak Ruby’yi tercih ettiğini düşünmem gibi.

Dev benim gördüğümü görmüyor muydu? Hepimizin ötesinde denge ihtiyacını tercih ettiğini göremiyor muydu? Rubezahl'ın gitmesini istemesinin tek nedeni ölümlere sebep olarak oranları bozuyor olmasıydı. Dursaydı bunların hepsi bitebilirdi.

“Bu deliliği neden durdurmamalım?” dedim yavaşça. Tutuşunu gevşetti ancak Cinth'in dudakları hâlâ maviydi. “Dengeyi bozup durmayı kesersen Tepealtı sana hoşgörü gösterebilir.”

Gözlerinde bir ışıltı vardı ya da belki de pişmanlığın içinde dalgalanmasını diliyordum.

Dev çenesini kaldırdı. “Tepealtı benden vazgeçti.”

Bunun tam tersi olup olmadığını merak ediyordum.

“Unimak'a giden geçit,” diye tısladı. “Şimdi.”

Bir devin kuvveti dalga geçilecek konu değildi. İşin ucundaki Cinth'in hayatıyla blöf yapacak değildim. “Geçit senin boyutunun yarısı kadar olduğunda Cinth'i indireceksin. Onu yanında götürürsen seni takip edip buraya geri getiririm.” Zaten her hâlükârda bunu yapmaya çalışacaktım.

Başını eğdi. “Anlaştık.”

Lan yanıma gelip başını eğdi. “Alli...”

“Biliyorum,” dedim alçak sesle. Savaşı diğer feylerle insanların yakınına götürmek pek ideal değildi. Yine de bu geçidi açmak doğru hissettiriyordu. Neredeyse önceden belirlenmiş gibiydi. Çözdüğüm bulmaca oyuncağı bir geçit içeriyordu. İçimde bunun olması gerektiğine dair yakıcı bir his bunu her şeyden daha çok körüklüyordu. Bu kaçınılmazdı.

Bu hisse güvenmeyi öğrenmiştim ya da en azından ne yaparsam yapayım olması gereken, hareketlerime rağmen olacaktı.

Gücümü çekip teslim olarak diyarlar arasındaki örtüyü aç-

tım. Bu güç beni sarstığında Lan'ın elini tutmak için uzandım. Et-kisi anında gerçekleşmişti. Sarsıcı güç yumuşayarak benden akan sakın bir kanala dönuştü. Geçidi Rubezahl'ın yarı boyuna gelecek kadar genişlettim.

Gözleri ışıldayarak Cinth'i itti. "Bir dahaki sefere kadar hoş-ça kal, ufaklık."

"Bir dahaki sefer bu bitecek."

Geçidi genişlettiğimde içinden geçti. Ben dahil başkası aptalca bir şey yapamadan geçidi kapattım.

Rowan Cinth'i yakaladığında yanlarına gittim ve ağrıyı dindirmek için sihrimi boynunun etrafındaki korkunç morluklara yönlendirdim. Cinth titreyerek Rowan'a tutunuyordu.

"Unimak'a gidiyoruz," diye duyurdum.

Lan bize katıldı. "Peki ya Tepealtı'yla olan bağlantın ne olacak? Azalır."

"Tepealtı'nın Rubezahl'la olan bağlantısı gibi." Denge hâlâ korunuyordu. "Savaş her zaman iki diyarda da olabilirdi. Bu konuda uyarıldım."

"Diğer feylerden enerji çekmekte gecikmeyecektir."

"Bundan emin olamayız. Şimdi gidiyoruz."

Cinth birkaç kez öksürdü. "Devon. Kâhin."

"Kâhin biliyordu," dedim.

Cinth bunu iyice düşünerek başını aşağı yukarı salladı. "El-bette. Sadece çok ani oldu."

Öyle olmuştu... yine de bir düzeyde bu doğru geliyordu.

Adair'i toplantı odasında, kukla gibi tahtta oturan Josef amcanın yanında durmuş olarak görebiliyordum. Döndüğünden beri General Stryk'ın işi başından aşkın olmalıydı. Muhtemelen gittiğimden beri onlara bağırıp duruyordu.

Lan'ın elini tutarak ileri doğru bir güç dalgası ittim ve kolaylıkla geçidi açtım. Ah, işler nasıl da değişmişti. Geçidin içinden Seelie Şatosu'nun toplantı odasının kapılarına baktım. "Beni takip edin."

Lan'ın elini bırakmadan geçitten geçtim.

İki muhafız da beni görür görmez mızraklarını indirdiler.

"Kraliçe Kallik," diye tükürükler saçarak konuştu içlerinden biri. "Siz ölünüz."

Bak sen, öyle miydin? "Bunu bilmem iyi oldu," diye karşılık verdim. "Kapıları açın."

Diğerleri arkamda belirirken koşuşarak söyleneni yapmaya gittiler. Fey diyarına ve orada kalanlara hızlıca gönülden elveda diyerek geçidi bıraktım.

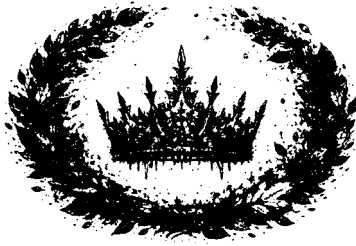
Çığlıkların yankılanarak bana ulaşmasıyla bağırma amiri olarak görev alan General Stryk'ın morarmış yüzünü, sonra da amcamın sinirli ve kafası karışmış ifadesini gördüm.

Bu sahneyle Tepealtı'ndayken hayal ettiğim arasındaki benzerlik yüzünden karnım huzursuzluk hissiyle kasıldı. Son olarak bakışlarım Adair'e kaydı. Hamileliğini sergilemek için tasarlanmış bir elbisenin altındaki yuvarlaklığını inceledim.

Beni gördüklerinde bağırırları kesildi.

General dizlerinin üzerine düştü. "Kraliçe Kallik, döndünüz."

Sırıtarak hızla odaya girdim. "Kısa bir ziyaret için tekrar hayata döneyim diye düşündüm."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Adair'in yüzündeki bakış onu ele vermişti. Sanki doğmamış çocuğuna tahtı çalabilmesi için dinleyen herhangi bir feye, öldüğümü söyleyenin o olduğunu çoktan tahmin etmemiştim. Elbette çocuk, yaşını doldurmadan gerçek tahta geçemezdi. Adair'in egemenliğinin altında on altı uzun yıl, sarayları darmadağın bir yere çevirirdi.

"Kaa-lik," diye kekeleyerek adımı söylediğinde bir kaşımı kaldırarak bekledim. Çok yavaş bir hâlde, sanki bunu yapmak ona acı veriyormuş gibi, soluk pembe etekleri etrafında birikerek reverans yaptı. İhanet ederken bile bir stili olduğu için puan alıyordu. "*Kraliçe Kallik. Öldüğünüzü sanmıştık.*"

"Bir parti planladınız, değil mi?" Uzun adımlarla odada yürürken, tavandan sarkıp art arda duvarları kaplayan, şeritler hâlindeki canlı renklerde ipek kumaşları inceledim. Tipik matem renkleri değildi. Hayır, bunlar altın ve canlı pembe renkteydiler. Bunun dışında bir de aralarında minik pembe kalplerle tepemizde yavaşça dönen sahte çiçek yaprakları uçuşuyordu. Kesinlikle bir

partiydi: Kuşkusuz Seelie Sarayı'nın en yüksek statüdeki evlerinden yüzlerce katılımla.

Parçaları birleştirirken gözlerimi kııptım.

Bu benim cenazem değildi. Lanet olası bir doğum öncesi partisiydi.

Pembe ve altın.

Demek Adair kız kardeşimi taşıyordu. Bu farkındalık beni tahminimden daha derin etkiledi. Adair'in hamileliği bana karşı nasıl kullanacağını merak etmemin dışında bir kardeş fikriyle tam olarak bağlantı kuramamıştım. Şimdi de içimde sadakat duygusu kabarıyordu. Hayatımı perişan eden kadından korumam gereken bir kız kardeşim vardı. Bu çocuğun onu destekleyen birine ihtiyacı vardı.

Yine de sayılı günüm kaldığını biliyordum.

İyice düşünerek yüzüne döndüm. Kız kardeşim on altı yaşına kadar hükmedemeyecekti ve güvenilebileceğim bir naibe ihtiyacım vardı. Onlardan çok fazla yoktu ve savaşın eli kulağındayken hızla karar vermem gerekiyordu. Zaman benim tarafımda değildi. Her geçen saniyede Rubezahl kendini toparlıyordu.

Tekrar güç kazanıyordu.

Kısa kılıçlarımdan birini kınından çıkardığımda, Adair nefesi kesilerek titredi -zarifçe hem de- ve narin elini boğazına götürüp kıcının üzerine düştü.

Kılıcı ona doğrulttuğumda, odadakiler beni bir dereceye kadar şaşırtacak boyutta gerildi. "Ben ölürsem, Adair, kızının yerine hükmetmeyeceğin konusunda çok açık ve net konuşayım."

Bana kinle ısıldayan gözlerle ters ters baktı. Başka kimse yüzünü göremiyordu; bana dürüst bir tepki vermesinin sebebinin bu olduğundan emindim.

Gülümsedim. “Bu tahta naip olarak geçmeye uygun tek Se-elie Hyacinth’dır.”

Cinth odadakiler kadar irkilmişti; dönüp kılıcı ona doğrulttuğumda ağzı açık kaldı. Rahatlamayla göğsümde çiçekler açarken gülümsemem yumuşadı. Cinth’i naip olarak, sadece birkaç haftalığına benim olan masanın başında oturmuş, şatonun mutfağındaki deneyimleriyle her şeyi düzene soktuğunu, her seçimin içine yüreğini ve mantığını döktüğünü görebiliyordum. Rowan da onun yanında olurdu. Bu görüntü o kadar netti ki kendimi sarsarak içinden çıkabildim.

Çenemi eğdim. “Rubezahl’la savaşta ölürsem, General Rowan’ın rehberliği ve yardımıyla Hyacinth, kız kardeşim on altı yaşına gelene kadar onun yerine tahta geçecek. Bu işi doğru yapacağına güvendiğim tek kişi o.”

“Yapamam!” diye yarı bağırıp yarı fısıldadı Cinth. “Gerçekten benden bunu bekliyor olamazsın-”

Bir elimi kaldırarak onu durdurdum. Bunu şimdi yapmam gerekiyordu. Herkesin ihtiyacını karşılamam gerekiyordu. “Cinth, sen mutfağı bir general gibi işletiyorsun ve diğer aşçılar sana saygı duyuyor, hatta o tahta kaşığından korkuyorlar. Zenginler ya da ünvanı olanlar neye inanmak isterlerse istesinler, bir krallığa hükmetmenin bir mutfağı işletmekten farkı yok. Ayrıca...” Kendimi toparlamak için durdum. “Sağlıklı bir sertlik ve saygı dengesiyle hükmedeceğinden şüphem yok. İnsanlar seni sever.”

Herkes onu seviyordu. Çoğu ilk toplantıda severdi. Kendine has bir havası vardı.

Cinth’in gözleri doldu ama yine de onaylarcasına başını salladı. “Tamam.”

Naip rolünü asla devralmak zorunda kalmayacağı umuduyla kabul etmemişti. Cinth bunun olacağını *bilerek* kabul etmişti.

Seelie tahtı sınıflandırılmıştı.

Unseelie tahtına kimi koyabilirdim? Bu da başka bir boş yerdi. Açık olan seçim Faolan'dı ancak ölümünden sonra naiplik görevini kabul eder miydi? Ondan bunu istemek zalimlik miydi? Vadinin karşısından birbirimizi izlediğimiz balkona birleşik olan odada kalmasını istemek?

Kalbim bunun işe yaramayacağını söylüyordu. Bir süreliğine ruhu başkalarını umursamayacak kadar kırılmış olacaktı. Kederimi yuttum. Tahtta görebileceğim tek bir Unseelie daha vardı. Unseelielere bir süreliğine öncülük edebileceğini görebiliyordum; yüz­süz ama adildi.

“General Stryk,” dedim açıkça. “Eğer savaşta başarısız olursam-” Adair’e baktım. “Ya da bir suikastçının kılıcına kurban gidersen. Kâhin uygun bir vâris atayana kadar Unseelie tahtının naibi olacaksın.”

Generalin beti benzi attı. “Nasıl isterseniz, Majesteleri ama-”

Elimi kaldırdım. “Ama yok. Neyle karşı karşıya olduğumu hepimiz biliyoruz. Hepimizin neyle karşı karşı karşıya olduğunu.”

General Stryk yavaşça ayağa kalktı. “Majesteleri, vaktiniz kalmamış gibi konuşuyorsunuz.”

Kasten Lan’a bakmadım. Bakışlarının ve sorulmamış soruların ağırlığını hissedebiliyordum: *Bunu neden şimdi yapıyorsun? Neden beni naip olarak atamadın?* “Benim- bizim vaktimiz yok. Krallıklarımızı kurtarmak için bir yarıştayız, ayrıca dev hareket hâlinde.”

Bir grup danışman ayaklarını sürüyerek ilerledi. Siktir, danışmanlardan nefret ederdim.

“Kraliçe Kallik, bu iyi bir zaman mı?” İçlerinden biri soru soracak cesareti bulmuştu.

İyi bir zaman gibi *görünüyor* muydu? “Ne istiyorsun, Harlin?”

“Ben Harlin değilim, Majesteleri. Benim adım-”

Sesimin tonu keskinleşti. “*Ne istiyorsun?*”

Benzi soldu. “İnsan yetkililerin sabrı azalıyor. Eğer iletmemizi istediğiniz bir mesajınız varsa?”

Kulaklarımda kan akışını duyabiliyordum. Kraliçe olmanın bu yanından nefret ediyordum. Bu politik, geçici saçmalıklar için sabrım kalmamıştı. Babam ve annem burada durup çarçabuk, sakince, düzgün bir cevap verirdi. Aslında babamla annem insanları daha öncesinde düşünürlerdi; muhtemelen o taraftaki ilişkileri idare etmek için danışmanları tarafından hatırlatılmalarına ihtiyaçları olmazdı. “İnsanlara bu sıkıntılı zamanların sonuna yaklaştığımızı, barışçıl bir çözümün gerçekleşeceğine dair güvenimin tam olduğunu söyleyin. Kısa zamanda bağlantıya geçeceğim.” *Bu pek mümkün olmayacak.* Ancak umarım bu, Cinth dizginleri eline alana kadar onları bir süre uzak tutardı.

Harlin *olmayan* eğilip hızla uzaklaştı.

Tekrar konuşmak için ağzımı açtığımda etrafımdaki şatonun duvarlarında deprem gümbürdedi. Depremin, tüm varlığımın reddettiği şiddetli -karanlık ve tehlikeli- bir gücü vardı. Rubezahl’ın gücü odanın üzerinden geçerken sihrimin depolarından küçük bir miktar çekmem beni ona karşı koruyordu.

Yeşil güç özümden geriledi. Odaanın arkalarındaki bir Seelie feyinden güç çaldığını gördüğümde gücümü dalga hâlinde gön-

derdim. Lan, Cinth, Rowan, Drake, General Stryk ve Adair'i altın kapladı ancak diğerleri, gözleri körleşip tenleri balmumu kaplıymış gibi değişerek oldukları yerde yere yığıldılar.

“Sürülmüşler ordusuna benziyor,” dedi Rowan, Cinth'in yakınında gezinirken sesi gerildi.

Drake'in sesi umutsuzdu. “Onları yakalamış.”

Sakin hâlim son zamanlarda ne kadar çılgın, çarpık saçmalıkla uğraştığının bir işaretiydi. Bu olay, alaşağı etmek zorunda olduğum devden başka bir korkunç eylemdi. Uzun zaman önce, bu insanların kullanıldıklarını *-enerjilerinin emildiğini-* görmenin hüznüyle öfkesi beni dizlerimin üzerine çökertirdi.

Artık değildi. Kendi çıkarı için diğerlerinin sihrinden faydalanmaya çalıştığını biliyordum. Sadece bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum.

Altın sihrimi bana en yakın olan birine doğru ittim. Altınıma karşı yeşil çarptığında iki öz de mücadeleye başladı.

Gücümü tekrar onun kontrolünden uzak tutmayı başardığım sayılı kişiye yönlendirdim. Bu insanları geri almak için şu an enerjimi tüketemezdim. Ancak tekmemi kahrolası canavarın kışına o kadar derine sokacaktım ki enerjilerini geri tükürecekti.

“Yapabiliyorsak onu Unimak'tan uzaklaştırmamız gerekiyor,” dedi Lan yanıma gelerek. Yüzü, Rubezahl'ın ondan enerji çektiğine dair balmumu etkisi göstermiyordu. Gücüm hâlâ onu koruyordu, tanrıçaya şükürler olsun. “Bunu yapabilirsek diyara ve enerjilerini emdiği feylere olan zararını kısıtlarız.”

Adair bir elini yanağına bastırarak nefesini tuttu. “Ne cüretle Seelie Kraliçesi'yle böyle konuşabileceğini düşünebilirsin-”

“O aptal, şaşkın ifadeyi sil suratından, Adair,” diye patladım.

“Unseelie Sarayı’ndan Faolan, Lugh’nun torunu, kalbimin ve ruhumun diğer yarısı. Onunla değeri yokmuş gibi konuşmana izin vermeyeceğim. Onun sözü benim sözümdür.”

Tamam, bu küçük konuşma? Evet, bu konuşma yokuş aşağı akan su gibi döküldü ve ne yaptığımı fark etmem bir dakikamı aldı. İki kalbi birbirine bağlayan sözler dediklerimden çok da farklı değillerdi. Kısaca, düşünmeden evlilik yemini etmiştim. *Sorun değil, Kallik. Sadece tüm varlığıyla onu sevdiğini dünyaya duyur. Abartılacak bir olay değil.*

Lan’a bakıp dikleştim. Dediklerim için ne sinecek ne de özür dileyecektim, ondan bile. Muhtemelen bunda bir söz hakkı olması gerektiyse bile. “Ne hissettiğim veya kime hissettiğimle ilgili bir sorunu olan *başka* biri var mı?”

Odadakilerin çoğunun o anda oldukça mumsu hâlde olduklarını fark ettim.

Lan’ın dudakları seğirdi. Eğilirken bana hafifçe gülümsedi. “Kraliçem ne derse o olur.”

Adair’e ters ters baktım. “Sen?”

Başını sallayıp ağzını açtı. “Sizin için daha iyisini isterdim sadece, şey olmayan biri...”

Faolan’ın aramıza girmesiyle omzunun üzerinden sarkan arıp gördüm. Bunu, elimi boşaltmak için kılıcı tutan elimin seğirmesinden dolayı yapmış *olabilirdi*. Tamamen saçma sapan sözleri, hamile olsun ya da olmasın onu boğmak istememe yeterdi.

Lan’ın sözleri odada yankılandı. “Unseelie olmayan biri mi?” Sesini itinayla nötr tutuyordu. “Bunu mu demek istemiştin?”

“Unseelie feylerindeki karanlık, bırak Seelie tahtından bir çocuğun evlenmesini, seni taht için uygunsuz hâle getiriyor,” dedi Adair burnunu çekerek.

Bu yorumu yapacak kadar aptal olduğuna inanamıyordum. Pozisyonunun ne kadar riskli olduğunu hissedemiyor muydu?

Lan'ın etrafından dolanıp koluna dokundum. "Onu asla ikna edemezsin, Lan. Yapabileceğimiz en iyi şey ölmesini bekleyip kızını annesinden daha iyi biri olarak yetiştirmek. Adair kendini ve kalbini uzun zaman önce kaybetti." Belki de varlığını öğrendiği, babamın bir insanla oynaşması sonucu olduğuma inandığı an kaybetmişti. Belki de gerçeği, sadece fazlasıyla şüphelendiğim bir şeyi, babamın Unseelie Kraliçesi'ni sevdiğini açığa çıkarmıştı.

Adair onu tokatlamışım gibi keskin bir nefes aldı. Bunu yapmayı dilerken, yapmadan önce doğurmasını bekleyecek vaktim yoktu.

"Gitmemiz gerekiyor," diye emrettim. "Dev bizi bekler."

Şato yana yattığında Adair'le Cinth feryat etti. Ayakta durmaya çalışırken duvarlardan bir ses patladığında daha yeni kendimi düzeltmişim.

"Yurtsuzlar Evi'nden Kallik. Unutulmuş çocuk. Sürülmüş. Yetim kalmış. Gel de kaderinle karşılaş." Rubezahl'ın sesi, kendi ve kurbanlarından emdiği güçle odada yankılandı. Özünün filizlerinin sesin içine dokunduğunu görebiliyordum. Enteresan. Genelde böyle şeyleri görebilmek için sihirli görüşüme geçmem gerekirdi. Şimdi düşününce, daha evvel odada yayılan gücünü görmek için de geçmem gerekmemişti.

Sihrimle olan bağlantım ne zaman bu seviyeye yükselmişti? Hatırlamıyordum. Ancak Tepealtı'nda ejderha kanatlarının yakınındaki savaşta olduğundan şüpheleniyordum. Sihrinin kanalı olmanın ne demek olduğunu gerçekten anladığım zamandı.

Özüne daha dikkatle baktım. *Bu da ne...?*

Öncekinden daha koyuydu ve yeşili... *kanyordu*. Rengin akı-

şını tanımlamak için kullanabileceğim tek kelime buydu. Etrafındaki katman neredeyse siyahtı, sanki nefret ve öfkeden oluşan bir karanlık özünü sınırlıyordu. Siyahın yeşile süzülüşünü izledim.

Rubezahl'ın sihri gözlerimin önünde yok ediliyordu. Bu sadece eski çağlardan kalma hikâyelerde duyduğum bir şeydi. *Asla* hakkını vermediğim bir şeydi bu. Eski söylemler her zaman olanı daha vahşi göstermek için yaratılmış efsaneler gibi görünürlerdi.

Hikâyeler bu hadiseyle ilgili pek bir şey anlatmıyordu. Ancak onlardan bildiğim kadarıyla *ruhu* özünü yok ediyordu. Kötülüğü yakından benimsemişti. Bunun için bir bedel vardı.

Unseelie olmak kötü olmak demek değildi. Aynı olay ahlaki bozuk Seelielerin başına da gelebilirdi. Bu ölüme sebep olan şey, Unseelie gücünü dengeleyen, hayat yaratan Seelie sihri değildi. Bu Unseelie ve Seelie sihrinin birlikteliğinin, bir kazanan kalana kadar diğerinin özünü emmesi de değildi. Rubezahl'ın içindeki *bu* kötülük onu tüketecek, kontrol edecek ve diğer insanlara yayılana kadar onu hayatta tutacaktı.

Rubezahl'ın şu an ölmesi gerekiyordu.

Oranların yeniden ayarlanması gerekiyordu, bu da vaktimin dolduğu anlamına geliyordu.

Topuklarımın üzerinde geriye döndüm. “Emirlerimi duyduunuz. İhtiyaç olursa onları gerçekleştirin. Hepinize burada kalmanızı emrediyorum,” dedim Cinth, Rowan, Drake ve generale. “Faolan’la ben bu savaşı sonuna kadar götüreceğiz.”

Çenemi eğdim. “Onlara benzeyen kimseye dokunmayın.” Başparmağımla odadaki donuk, hareketsiz figürlere işaret ettim.

Cinth'in gözleri dolduğunda bakışlarımı çevirdim. Böyle olması gerekiyordu. Bunu bilmeme rağmen ondan hızla uzaklaştım.

Konu sevdiklerim olunca çok güçlü değildim.

Karnındaki bebeği düşünerek Adair’e döndüm. “Kimseye dokunma. Eğer dokunursan Rubezahl’ın sihri seni ele geçirir.”

Adair, gözleri kocaman açılırken karnındaki şişkinliğe sarıldı.

Diğerlerini ve kalbimin bir kısmını arkamda bırakarak yanımda Lan’la birlikte şatodan geçtim.

Aşağı yukarı iki nokta dört saniye boyunca sessizlikte yürüdük.

“Tüm bunların nereden çıktığını bana anlatacak mısın?” diye sordu Lan koridordan geçerken. Birden fazla hizmetli duvarın dibine yığılmıştı. Gözleri donuk ve kırpışmıyordu, göğüslerinin hafif iniş kalkışı dışında hareket etmiyorlardı.

Rubezahl, Unimak’taki tüm feylere ulaşırsa güçle dolacaktı. *Hepsine lanet olsun.*

“Sağduyu bir erdemdir,” dedim.

“Sabır olacak o,” diye karşılık verdi. “General Stryk’ın dediği... hiç vaktin kalmamış gibi *konusuyorsun*. Neler oluyor, Alli? Bu işte birlikteyiz. Bilip de bana söylemediğin bir şey yoksa tabii.”

Ona yalan mı söyledim? Ona yalan söylemek istedim. Ancak beni o şekilde hatırlamasını da istemiyordum.

Avluya çıkan en alt kata vardığımızda durdum. “Hayatım hiçbir zaman bir peri masalı olmadı. Hiçbir zaman sonsuza kadar *mutluluk* diye bir şey olmadı. Ayrıca olmasını da istemem, Lan. Hayatım sınamalardan geçmiş olabilir ama her ânı *gerçektir*.”

“Bu sefer sonsuza kadar mutluluk var, Yetim. Onunla birlikte yüzleşeceğiz ve onu alaşağı edeceğiz. Kaderlerimiz birbirine bağlı.”

Ancak olamazlardı. Bu sefer değil.

Kolumu boynuna dolayıp, bedenlerimizi birbirinin içine geçirecekmiş gibi onu öncekinden daha derin öptüm. Sihrimiz etrafımızda yanıyordu; geri çekilirken iliklerime kadar pişmanlık hissettim. Yalnızca kendiminkini değil; sanki sihirlerimiz de öyle kalabilmemizi diliyordu.

“Sonsuza kadar seninle olacağım, Lan. Ne olursa olsun.”

Gözleri endişeyle gölgelendi. “Yine bilmediğim bir şey biliyormuş gibi konuşuyorsun.”

Birlikte son ânımızmış gibi hissederken ona yalan söylemek istemiyordum. “Bu işin benim için iyi biteceğini sanmıyorum, Lan. Tepealtı o dengenin onarılmasını istiyor. İşleri bitirmenin başka bir yolunu göremiyorum.”

Ona sayılı dakikalarımızın olduğunu söylemeye ancak bu kadar yaklaşabilirdim. Şanslıysak *saatlerimiz* vardı.

Lan’ın yüzü, kalbiyle birlikte Rubezahl’ın diğer feylere yaptığı şekilde enerjisini çalmışım gibi görünüyordu. Ruhunun ta kendisini.

“Yapma-”

Dudaklarından öperek onu susturdum. “Şimdi birlikte gidiyoruz. Olacak olan olur. Bunu halkımızı korumak için yapıyorum.”

Bizim halkımızı.

Benim değil, onun değil, bizim.

Çenesini sıktı. Çoktan beni engellemenin bir yolunu aradığını görebiliyordum. Ancak bu benim fikrim değildi. Bu treni Tepealtı idare ediyordu ve ne istiyorsa onu elde ederdi.

“Bir planın mı var?” Konuyu o kadar çabuk değiştirmişti ki ona söylediğimi tam olarak kavrayamadığını biliyordum. Hayır,

durum tam tersi olsaydı benim yapacağım gibi doğrudan mutlak inkâra geçmişti. Başka bir yolu olduğuna tamamen güveni vardı çünkü alternatifi göz önünde bulundurmak fazlasıyla korkutucuydu. Onu hayatta tutmaya çalışabilirdim ama o da aynısını benim için yapardı. Tepealtı'nın Lan'ın hayatını kurtarmada son sözü söyleyeceği hissi gitgide beni dolduruyordu.

“Rubezahl'ın gücü ele geçirildi. Artık kötülük için bir kanal ve şu noktada kontrolün ne kadarının onda olduğunu söyleyemiyorum bile.” Lan'ın sırtında taşıdığı yeni yapılmış arpa dokundum. “Bu kötülük Tepealtı'na karşı bir dayanak kazanmak için her şeyi yapar.”

“Tepealtı'na karşıt bir varlık olduğunu mu düşünüyorsun?”

Dengenin -Tepealtı'nın- yaptığı gibi dengesizliğin de bir form alabileceğini varsaymanın mantıklı olabileceğini düşünmüştüm. “Bu yalnızca bir teori ama içimdeki hissin doğru olduğunu söyleyen bir teori. Rubezahl ile onu kullanan kötülüğü buradan uzaklaştırmamız gerekiyor. Sanırım arp kötülük için devin hayatından daha önemli.”

Lan arpi sırtından indirdi. “Onun ya da serbest bıraktığı her neyse, bunun için pazarlık yapacağını biliyorsun.”

“Bizi bir geçitten takip ettikten sonra istediği kadar pazarlık edebilir.” Lan'ın elini tutup avluya açılan büyük kapılara döndüm.

Rubezal'ın güç dalgası bir kez daha üzerimizden geçmeye çalıştı. Lan'la bana temas ettiğinde geri durdu. Sihir *cıyaklayıp* kendini geri çekerek efendisine kaçtı.

Rubezahl'ın çıkardığı hırıltı kalın kapılardan bile duyuluyordu.

“Bu da neydi?” diye sordu Lan sesi titreyerek.

“Sanırım sihri ona dokunmamızdan hoşlanmıyor,” dedim, bir yanım buna şaşırmamıştı. “Beni bırakma.”

Lan bana baktı. “Asla. Bunda ciddiym, Alli. *Asla.*”

Bakışlarımı kaçırdım. Diğer elimle indigo sihrimi çağırıp boğazıma sararak tüm feylerin duyması için sesimi yükselttim. “Rubezahl, tam şu an Unimak’ı terk et ya da öl. Bir feye daha zarar vermene izin vermeyeceğim.”

Cevap veremeden avluya açılan ağır kapılardan birini itip açtım. Gökyüzünü parlak gün ışığı dolduruyordu; bu da gözümü birkaç kez kırpmama sebep oldu. Dünya iki diyarın tarihini belirleyecek bir savaşa doğru giderken havanın bu kadar güzel olması ne kadar tuhaftı.

Rubezahl avlunun diğer tarafında bir binaya yaslanmış, çatıyı ağırlığı altında eziyordu.

“Ölecek olanın ben olduğumu sanmıyorum, gayri meşru melez.” Gülümsediğinde içinde nezaket barındırmıyordu. Gözleri simsiyahtı, tıpkı özünü ele geçiren kötülük gibi.

Tepealtı’nı Devon’ın gözlerinde görmüştüm; şimdi de karşısını Rubezahl’inkilerde görüyordum.

Bu sınırı olmayan bir karanlıktı. Onun dikkatli bakışlarından dolayı ürperdim.

Artık bir feyle savaşmıyordum; bundan çok, çok daha kötü-süyle mücadele ediyordum.

Yine de savaşmalıydım. Bir adım, sonra bir adım daha attım.

Onu arpla kışkırtmak ve planlandığı gibi uzaklaştırmak için ağzımı açtım.

Birden dikleşip, yumruğu taşıdığı bastonun etrafını sardı. “Artık beni küçümsemenin bedelini anladın mı?” Bastonun altı-

nı parke taşına vurduğunda toprak, taş ve evler patlayıp üzerime doğru düşmeye başladı. Lan beni yana çekerken toprak dalgasının yolundan çekilmek için atladık.

Dalga şatoya çarparak taşı, altını ve ahşabı en yüksek kule-nin tepesine kadar yarıdı. Ağıt gibi bir ses duyuldu. Bina içe doğru çökerken hızla kaçtık. İnsanlarla yapılan anlaşma imzalandığından beri yüz yıl kadar ayakta kalmış bir binaydı bu.

“Hayır!” diye çığlık attım kendi sihriye uzanarak, ancak çoktan geç kaldığımı görebiliyordum. Pencereler patlayıp, taşların çarpmasından kaynaklanan çığlıklar yankılanırken şato gözle-rimin önünde parçalanarak yıkıldı.

Lan beni kollarının arasında sıkıca tuttuğunda gerildim. “Ya-pamazsın, Alli, yapamazsın!”

“Cinth orada,” diye bağırdım gözyaşlarım akarken. “Cinth orada, onu çıkarmalıyım!”

Yüce tanrıçam, bu bir rüya olmalıydı, bir kâbus, uyanabile-ceğim bir şey. Yine de şatonun yıkılışını izlerken, toz ve moloz-lar etrafımızda yağarken bunun ne olduğunu biliyordum. Ölüm darbesi. Cinth... Cinth gitmişti. Rowan, General Stryk ve Drake gitmişti. Adair umurumda değildi ama çocuk... kaybetmiştim. Birçok hayat, duyarsızca çalınmıştı ve ne için? Kin.

Kinden başka bir şey değildi.

Anlamsız, *anlamsız* bir karanlıktan başka bir şey değildi.

Lan başını iki yana salladı. “Yapamazsın, Alli. İsteddiği de bu, dikkatinin dağılması ve... ve gelecek olan konusunda haklıysan o zaman Cinth bizi diğer tarafta bekliyor olacaktır. Birlikte olaca-ğız.” Kelimeler boğazında düğümlenirken gözyaşları yüzündeki tozda izler yaratıyordu. “Onu yakında göreceksin, Alli. *İkimiz* de

göreceğiz. Ne planladığını göremediğimi düşünme. Birlikte yaşayacağız ya da birlikte öleceğiz.”

Kalbim sıkıştı. İnkâr edişi umduğum kadar sürmemişti.

Onu hayatta tutacağıma dair son ümit zerresi de aniden öldü. Tepealtı’nın denge uğruna benim adıma araya gireceğine dair hâlâ şüphe taşıyordum. Ancak sonunda yalnız olmayacağıma dair suçlulukla dolu bir rahatlama parıltısı da vardı.

Hıçkırıklarımı tutarak arpi almak için elimi uzattığımda Lan onu bana verdi. Onu tamamen farklı bir biçimde tekrar yaratmıştık fakat bir teli çektiğimde ses yine dışa doğru dalgalandı. Çok güzel bir sestti ve etrafımızdaki dünya titriyormuş gibi görünüyordu.

Notanın yalnızca dikkatini çekmesine niyetlenmiştim ancak gücün içimde titrediğini *hissedebiliyordum*.

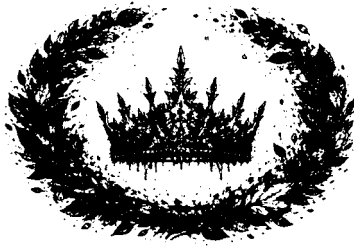
Bu güzel nota bana umut verdi. Bana cesaret verdi. Bir de bir sonraki adımı atacak gücü.

“Bunu geri mi istiyorsun, seni koca pislik?” diye hırladım, her şeyin başladığı yere bir geçit açarken. Rubezahl’ın bana ilk defa çay verdiği Alaska Üçgen’indeki eve.

Kötülüğün kanal olarak seçtiği dev öne eğildi.

Dudaklarım kıvrıldı. “Gel de al.”

Dev üzerimize hücum etti.

Yirmi Beşinci Bölüm

Lan'la ellerimizi kenetleyip Rubezahl'ın yolundan çekilerek geçitten geçtik.

Koşmaya başlayadık, evin doğusundan batısına geçip onu arkamızda tuttuk. Arkamdaki güzel eve bakacak ya da etrafımızdaki ağaçları inceleyecek ve onların arasında bir sürülmüş olarak yürüdüğümü düşünecek vaktimiz gerçekten yoktu. Yine de gözlerim etrafımdaki sihre açılmıştı; bu da her şeyi değiştiriyordu. Ağaçlarla düzensiz çimlerdeki canlı yeşil filizleri gördüm. Kırmızı enerji yer altında sıcak, derinden uğulduyordu. Devin evindeki ahşabın topraksı sıcaklığı. Bu nokta ağzına kadar sihirle doluydu. Burada diyarlar arasındaki örtü daha zayıftı ve bunun üzerine enerji birleşti.

Rubezahl'ın, Unimak'taki Seelie Şatosu'na yaptıklarından sonra evin içine girmek bir seçenek değildi. Arkadaşlarımı düşündüğümde göğsüm sıkıştı. Onları korumak için arkamda bırakmıştım ve bunu yaparak onları öldürmüştüm. Hiç şansları olmamıştı.

“Arpı isteyecektir,” dedim kısık sesle, göğsümdeki acıyı bir yana iterek. Yarattığımız açıklığa bakmak için döndüm.

Onu tüketen kötülüğe rağmen Rubezahl, yüzlerce yıldır evi denebilecek bu yeri görünce birdenbire durdu. Çayıyla zihinlerini ve sihirlerini uyuştururken kandırdığı binlerce insanı mı yâd ediyordu?

Arpı daha sıkı tutarak Lan'a uzattım.

Onu göğsüne yerleştirdi. Yeni rengârenk sihri içinde kabardığında çalmaya başladı.

Lan arpı tıngırdatırken uğuldayan bir titreşim, üzerinde durduğumuz yeri sarstı. Karşılığında ağaçlardaki yapraklar hışırdadı, ayaklarımızın altındaki çakıl taşları sıçradı, devin evinin altındaki temeller tepki olarak gıcırdadı.

Lan aynı anda birkaç teli çektiğinde, dev yumruk yemiş gibi sarsılarak geriledi.

Ne yapıyorsa işe yarıyordu.

İkiz kılıçlarımı çekerken hiçbir zaman gerçekten tanıyamadığım annemi düşündüm. Belki de bunun bir kısmı Elisavanna'nın suçuydu ancak geri kalanı onu benden aldığı için Rubezahl'ındı. Ayrıca, görünüşte sevdiği kadının ölümüne dair onda zerre kadar pişmanlık görmemiştim.

Katletmem gereken bir dev vardı.

“Şu hâline baksana,” dedim Rubezahl'a, onunla Lan'ın -ve arpın- arasına girerek. “Bir zamanlar bir kraliçeyi seven feye ne oldu? Doğru yolu seçecek bu kadar çok şansın varken neden kötülüğe dönmeye devam ettin?”

Rubezahl arpın gücüne karşı kendini doğrulttu, sonra başka bir akorun sesiyle bükülerek uzaklaştı.

Bileklerimi gevşetip kılıçları geniş dairelerle çevirirken sinsice yaklaştım. “Çok fazla hayat. Çok fazla acı. Çok fazla yıkım. Şimdi de bu âna geldik.”

Dev destek almak için koca ahşap bastonunu kullandı. “Ben

bu andan yürüyüp gideceğim, ufaklık. Sen değil.”

Bacaklarımı daha geniş açarak, ondan on beş adım ileride durup hüznle gülümsedim. “Hâlâ içimizden birinin bunu kazanacağını mı düşünüyorsun, Rubezahl?”

“Asla taç yapraklardan tacı takamayacaksın,” diye homurdandı. “Sadece buzdan birini takarsın.”

Devin gözleri kapkaraydı. Gevşek dudaklarını bir sırtışa çevirdi. Başını arkaya atarak kükredi. Tamamen simsiyah bir sihir içinden patladı.

Tam zamanında beni ve arkamdaki adamı korumak için altından bir kalkan kaldırdım. Darbenin gücü nefesimi kestiğinde, kısılmış gözlerimin arasından kara sihir mızraklarının kalkanımda parçalanmasını izlerken saldırıya yüklendim.

Ayaklarım yerde geriye doğru kayıyordu. Saldırı kesildiğinde neredeyse ters tarafa yüzüstü düşecektim.

Üzerimdeydi.

Rubezahl’ın bastonu az önce başımın olduğu yere indiğinde arp çalmaya devam ediyordu. Kılıcımı arka arkaya bastona sallayarak onu ikiye böldüm.

Sihirle güçlendirilmiş koca bir yumruk bana doğru geldi. Eğilerek yaklaştım, bir kılıcı yere saplayıp ondan yardım aldım ve dizinin arkasına vahşice tekme attım.

Acı dolu feryadıyla geriye doğru sıçradım.

Rubezahl çökerken harap olmuş bastonunu fırlattı.

Fiziksel bir savaşı kazanma şansı yoktu. Kolay olacağını söylemiyordum ama dev hayatını *sihirselsel* tecrübeye adamıştı. Benim büyük bir yanımda ise tam tersine adanmıştı.

Hâlâ Lan’la devin arasında ona hücum ederken Rubezahl

yeri yumrukladı. İçine likit siyahlık akıyordu ama amacı neydi ki?

Filizlerin gittikçe derine nüfuz etmesini izledim. Sonra siyahlık yukarı doğru yayılırken açıklıktaki hava emildi. Bana doğru değildi.

Lan'la yer arasına altın bir duvar atarken hamlenin gücüyle dizlerimin üzerine düştüm. Arpın müziği kesildi ve Lan da altın duvarımın üzerine düştü.

“Alli,” dedi boğularak.

Üzerime bir gölge düştü. Yana yuvarlanıp kılıçlarımı körlemesine salladım. Arp çalmazken Rubezahl daha hızlı ve güçlüydü.

“Müzik,” diye bağırdım. Dev bana elinin tersiyle vurduğunda haykırdım.

Uçtum. Çatırtı. Bir çam ağacı beni yakaladı. Zihnim acıdan ve darbenin gücünden dönerken yerdeki iğne yaprakların üzerine düştüm.

Kaburgalarımı tutarak, yaralarımı rahatlatmak için yeraltındaki kayalardan serin, mavi enerji çektim. *Teşekkür ederim.*

“Olabileceğin şeyi olmaya karar verdiğinde beni hayal kırıklığına uğrattın,” dedi Rubezahl Lan'a. “Hayatı çok daha zahmetli hâle getirdi.”

Lan karşılık vermedi. Muhtemelen veremezdi. Açıkça, arp bir bedel ödemededen çalınamıyordu. Sihir âşık olduğum adamdan dışarı taşarken kaşlarında biriken ter damlaları su gibi akıyordu.

Bana doğru yaklaştığında ben de ona yürüdüm. Birlikte çok daha güçlüydük.

“Sanmıyorum,” dedi dev yeni bir sesle.

İlerlemekten vazgeçmedim. “Kimsin sen?”

“Kim olduğumu biliyorsun. Sihrimde bunu hissedebiliyor-

sun. Uzun zaman önce zorla çıkartıldım ancak hiçbir şey sonsuza kadar sürmüyor. Yarattığım şeyin sonunda karşılığını vereceğini bilerek çağlar boyunca bekledim.” Ses etrafımızda her yerden aynı anda yankılandı.

“Peki sen ne yarattın?” diye sordum, kalçama bağlı olan altın hançeri çıkartmak için kılıcı kınına sokarak. İçimden bir ses olabildiğince çevik olmam ve büyük silahlardan kurtulmam gerektiğini söylüyordu.

Dengesizlik gülümsedi. “Bir bölünme yarattım. Unseelielerle Seelieleri yarattım. Bir zamanlar feyler birlikteydi. Rekabet etmelerine, kıyaslanmalarına gerek yoktu. Bunu değiştirdim. Anlaşmazlığın hüküm süreceği bir zamanın geleceğini ve bir dayanağın tekrar belireceğini bilerek bekledim.”

Rubezahl da bunu ona sağlamıştı.

O anda günü o kazanırsa nasıl olacağını gördüm. Balmumu suratlarla aç feyler gözlerimin önünde bir dizi görüntü hâlinde yüzdüler. Üçgen dumanı tüten bir çöplük hâline gelirdi. Ardından da bunu dünya takip ederdi. Tepealtı’nın yaratıkları katledilirdi. Ejderhanın kanatları yere çakılırdı.

Ölüm.

Çaresizlik.

Bu görüntüler midemdeki safranın yukarı gelmesine sebep oldu.

“Bahsettiğim geleceği görüyorsun,” dedi Dengesizlik. “Nelerin meydana geleceğini görüyorsun.”

Gördüklerim kararımı acı bir şekilde netleştirdi. Hayatımı feda etme kararı nefes almak kadar kolaydı.

Seçeneğim *yoktu*.

Hançeri tutuşumu ayarladım. Lan’ın dikkatli bakışlarının,

devi tamamen atlatacak bir şey için ağırlık değişimimi fark ettiğini gördüm. “Ben de başka bir yol görüyorum.” Görüyordum. Üstelik bu yol altınla gösterilmişti. İki saray arasındaki engelleri yok edip ırkımızı tekrar bir araya getirebilirdi.

“Bu hiçbir zaman olmayacak,” diye hırladı, varlığı hamamböceği denizi gibi ormanda süründü.

Hı hı.

Çoktan engelleneceğini bilerek, bunu nasıl yaptığını görmek için beklemeden hançeri fırlatıp Lan’a doğru hızla koştum.

Aynı şekilde koşarak bana ulaşmak için müziğini durdurdu.

Boom.

Yer ikiye yarıldı.

Hayır. Duramazdık.

Aramızdaki ayrım uzadıkça hızlandım. Hâlâ sahip olduğum enerjinin her bir zerresini çağırarak yerden zıpladım. Lan’a doğru uçarken zemin aşınıyordu.

Kenardan güçlkle geriye çekiliyordu.

Zemini daha çok aşınmadan korumak için altın enerji ittim ancak yeterli değildi. Başaramayacaktım.

Lan bağırdı ve ileri atıldığında kulaklarımı bir kükreme kapladı. Parmaklarımız birbirine sürtündüğünde benimkiler kayıp gitti.

Karanlığa düştüm.

Düşüşümü durdurmak için el uzatmaya çalışıyordum ama düştüm.

Ne var ki duvarlar, kayadan yağlı bir pürüzsüzlüğe dönüştü. Korkum ve acım arasında Lan’ın yüzü üstümde yok olurken çukurun nerede sonlandığını anladım.

Kötülüğün merkezinde.

Onun sığınağında.

Vedamızın acısının ortasında, Lan burada bana eşlik etmeyeceği için yalnızca rahatlık hissedebiliyordum. Tepealtı sonunda onu kurtarmıştı.

Lan yaşayacaktı. Şimdi geriye kalan yalnızca ölmek ve kötülüğü benimle birlikte götürmekti.

Beni nefret ve ızdırapla sarmaya çalışan duvardan kendimi ittim.

Serbest düşüşümün ortasında Tepealtı'nın bana bu savaşta ödünç verdiği altın sihri topladım, sonra hepsini serbest bıraktım. Ben bu ahlaksız yerdeki güneş ve yıldızdım. Karanlığa karşı bastıran altın. Karanlık, Tepealtı'nın bana bahsettiği korumalarımın arasına girebilmek için elinden geleni yaptı.

Ben onun sihri için bir kanaldım. Onun savaşı için.

Çatlamış bir çöplüğü örtmeye çalışan bir nehir gibi, Tepealtı hiç durmadan fey diyarından içime doğru akıp geçti.

Bir uğultu başladı.

Uzak bir yanım duvarların kapandığını hissetti. Kapanırken düşmeye devam ettim. Siyahlık sıkıştırıyor, kalınlaşıyor ve yoğunlaşıyordu. Bedenim sarsıldı. Tepealtı'nın altını titredi.

Altın, kötülüğe karşı savaşı kaybederken gördüğüm ölüm görüşü aklımın ön tarafına akın etti. Siyahlık çekerek, bükülerek, çatlayarak her iki diyarın da sahip olduğu son umut ışığına çarptı ve saplandı.

Burada, Tepealtı Dengesizlik'ten daha zayıftı.

Rubezahl'a karşı hayatım yeterli olurdu. Ancak bu varlıkların savaşında geçerli olmayı umut edemezdi.

Biri kollarını etrafıma sardı. Lan beni havada döndürdü

ve dudakları benimkilerle buluştuğunda, uçarken bile kalbim paramparça oldu. Benimle ölmek için geniş yarığa atlamıştı. Aptal.

Benim aptalım.

Şu anda bu geçici dokunuşlara tutunmaktan başka yapacak ne kalmıştı ki? Dudaklarımız çaresiz öpücük için çarpıştığında tuniğini ellerim arasına almış, bacaklarımı kalçasına dolamıştım. Arp aramızda sıkışıp kaldığında göğsüme ve kalçama battı.

Son anımızda ona bakma ihtiyacıyla geri çekildim ancak yüzünü hayret dolu bir ifade kaplamıştı. Aşağı bakıp bedenimi gördüğümde gözlerimi kırpıttım. Artık altın yaymıyordum.

Altının ta kendisiydim.

Başımı kaldırdığımda altının siyahlığı bozguna uğrattığını, gücünü tekrar elde ettiğini ve kapanan duvarlara karşı itişini gördüğümde keskin bir nefes aldım. Yorgunluk iliklerime kadar işlerken yanağımı Lan'inkine yasladım.

“Seni tutuyorum, Alli,” diye fısıldadı. Sesi uğuldayan, çığlık atan gürültünün arasından bana ulaştı.

Gülümsedim. Biliyordum.

Altın tutunmaya devam ediyordu ancak bu uçsuz bucaksız toprağı kaplayan yapışkan siyah katman pes etmiyordu. Şu an bir-birimize dokunuyor olmamıza rağmen yeterli değildi.

“Arp,” diye bağırdım, kafamı kaldıramıyordum bile. “Çal.”

Beni hafifçe geriye doğru iterken kalçasına tutunan parmaklarım ileri atıldı. En yakındaki tellere uzandım ve acınacak hâlde tıngırdattım.

Nota yükseldi, uzadı, kuvvetlendi. Dengesizlik'in çirkin uğultusunun içini boşalttı. Lan'ın omzuna yaslanmış, altın içimden akıp giderken görüşüm bulanıklaşmaya başladı.

Tepealtı karşıt varlığın son savunmasını da deldi. Merhametsizce delip geçti. Bizi bu kötülükten koruyan varlığın merhameti yoktu.

Kalmış *olamazdı*.

Dengesizlik'ten geriye her ne kaldıysa çığlık atıp, *benim* gibi bir süpernovayla boy ölçüşemeyerek toz ve parçalara dönüştü.

Son bir umutsuz hamleyle topraktaki yarığın duvarlarından kendini iterek neredeyse iki diyarı mahveden bir surat formuna büründü. Burnundan ve gözlerinden siyahlık akıyordu. Yüzünde, tıpkı Devon'da olan çatlaklar oluşmuştu ama biraz hızlandırılmış ölçüdeydi. Rubezahl gözlerimin önünde parçalanıyordu.

Ağzı hareket ettiğinde kötülüğün sesi çıktı. “Asla gerçekten kazanamayacaksın, *Styrtery*a. Savaşlar arasında yeterince zaman geçtiğinde çocuklarımız her zaman barışı reddedecektir.”

Onun sesi de benim dudaklarımdan fırladı. “Bir kez daha çukuruna defol git, *Istyrtery*a.”

Tekrar geri çekildi.

Rubezahl'ın yüzü sessiz bir çığlık eşliğinde parçalara ayrılarak yok oldu.

Her ne kadar çığlık atmasam ve acı içinde olmasam da bu benim de sonumdu. Ruhumda, kalbimde bunun yaklaştığını hissettim. Ölüm ve kötülüğün yolu gittikçe küçülürken babamla anemin beni yarattığı yol büyümeye devam etti. Altınla kaplanmıştı.

Ona gülümsedim.

Onu karşıladım.

Parçacıklar hâlinde buharlaşmaya başlayan arp Lan'ın tenine konup içine batarken göz kapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı. Buharlaşan arptan serbest kalan ateşli mızrak, tekrar formuna ka-

vuştı ve aynı şekilde o da buharlaşıp parçacıkları bizden uzaklaşarak dağıldı. Dengesizliğe karşı kendi hâlinde bir fedakârlıktı. Zafere ulaşmak için ihtiyacımız olan bir şey daha kalmıştı.

Feyler yaşamaya devam edecekti.

Belki böyle olmasına yardımcı olan kişiler değil.

Ancak halkımızın kalanı hayatta kalacaktı.

“Seni seviyorum, Lan.” Yarıktan düşmeye devam ederken sesim bir fısıltı kadar bile çıkmamıştı. Eninde sonunda bitecekti ve bittiğinde biz de yok olacaktık. Bu kadarı kabullenmiştim. Başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzdüm.

Tepealtı, Faolan’ın beni duyduğundan emin oldu.

Lan beni sıkıca tuttu, altınla kaplıydı ve oynadığı rolden dolayı sesi benimki kadar yorgun düşmüştü. “Korkma. Yakında birlikte olacağız.”

Onun kollarındayken korkmuyordum.

Gözlerimi kapattım.

Yirmi Altıncı Bölüm

Ölüm kesinlikle beklediğim şey değildi. Elbette, tekrar Kâhin'in vadisine gelip evine bakmayı da beklememiştim. Sadece... hatırladığım gibi değildi.

Pencereler kırılmış, etrafındaki bahçeler yanmış, bana yakın olan bitkiler ölmüştü. Eskiden kapının olduğu yerde soğuk bir rüzgâr dönüp dururken kendimi hayatım için korkarken buldum, üstelik bu çok saçmaydı. Ölmüştüm.

Bir adım attığımda bir yığın kuş yukarı fırladı ve kanatlarıyla yarattıkları fırtına ile kıyafetlerimle saçımı nazikçe çekiştiren şarkıları etrafımı sardı. Onlarla birlikte, küçük bir parça altın da dolanıp durarak tenimi ısıttı.

Gözlerimi kapayarak bu hissin içimden geçmesini bekledim. Bu an her neyse -ölüm, yaşam, araf- buna saniyesi saniyesine katlanacaktım. Gözlerim kapalı hâlde, zihnimin gözüyle Faolan'ı yanımda görerek ona uzandım. *Lütfen burada olsun. Lütfen.*

Güçlü parmaklar benimkilere dolandığında, Kâhin'in evinin içi boş kabuğunu görmezden gelmeyi seçerek gülümsedim. Lan, sanki sıcak bir sahilden gelmiş gibi krem rengi bol bir pantolon

ve ona uyumlu gömlek giymiş hâlde yanımda duruyordu. Aşağı, kendi vücuduma baktım. Bacaklarımda ve gövdemde uçuşan elbise örümcek ipeği gibi hissettiriyordu. Faolan'ın giydiği aynı krem rengi kumaştandı.

“Bu renk ölü biri için abartısız görünüyor,” diye mırıldandım, boştaki elimle çekiştirerek.”

“Ne bekliyordun ki?” Lan hafifçe güldü.

“Bilmem. Kırmızı deri? Bir çift boynuz?” Ona sııttım. “Benim gibi bir meleze uygun bir şeyler.”

Kaşlarını çattı. “Sevdiğim kadın hakkında bu şekilde konuşma.” Hızla çekerek beni kollarının arasına aldı. “Ciddiyim, ölüp de Tepealtı'nın bir versiyonuna gelmemiz sence de garip değil mi?”

Omzumu silkip ona yaslandım. “Ölümden sonrasının böyle olmadığından emin misin? Belki de atalarımızın ruhları da buradadır. Bildiğimiz kadarıyla Lugh tekrar ortaya çıkabilir. Gerçi tepesi atmış olabilir.”

“Onun mızrağını imha ettiğimiz için mi?” Lan beni daha sıkı tuttu. “Sanırım dengeyi tekrar sağlamak için sunmamız gereken şeyleri düşününce, büyük resme baktığımızda küçük bir fedakârlıktı bu.”

“Hem mızrağı *hem de* arpy,” dedim, eriyen iki eseri de hatırlayarak.

Lan somurtup parmaklarını ovdu. “Bunu bilemiyorum. Arpın hâlâ bende olduğuna dair içimde bir his var.”

Bir arpy emmek, bugün yaşadığımız en garip olay değildi.

Geriye dönüp eskiden Kâhin'in olan eve baktık ya da Tepealtı'nın yaşayan feyler için tutulan versiyonunda hâlâ neyse. “Burada ne oldu? Yoksa bu normal mi?”

Başını iki yana salladı. “Bilmiyorum ama içimde kötü bir his var.”

Aralık kapıdan bir inilti geldi, sonra da bir ses fısıldadı. Tam

olarak anlayamıyordum ama bu sesi *tanıyordum*. O da bizim kadar ölüydü.

Az önce onunla *savaşmıştım*.

Harabenin içinde Dengesizlik yatıyordu.

Lan'dan ayrıldım; soğuk rüzgârdan ve bir daha asla duymamayı tercih ettiğim sestən uzaklaştık. Onun yerine, bakışlarımı Dengesizlik'ten alıp alicornların ve kara kelpinin otladığı vadiye baktım. Çayır atlardan yoksundu; ayrıca rüzgârda esen çimler ve çiçekler de yalnız görünüyordu. “Bu bir... yankıymış gibi geliyor,” dedim doğru terimi bulmaya çalışarak. “Sanki tam da gerçek değilmiş gibi. Burası arada kalmış bir yer olabilir mi? Ya da böyle düşünmek istiyorum.”

Lan haklıydı. Burasıyla ilgili bir şey tuhaftı...

“Ben de aptal olduğumu sanıyordum.”

Kâhin evden değil de bir geçitten belirdiğinde ikimiz de arkamızı döndük. Ardından geçide baktım ancak arkasındaki alan gecenin körü kadar siyahtı. Onu son gördüğümünden çok daha iyi görünüyordu.

Hatta...

“İki gözün de var ve normaller!” diye ağızımdan kaçırdım.

“Balor’ın sol taşığı, anlayamıyorsun, değil mi?” Kaşlarını kaldırıp genzinden güldü.

Elbette anlayabilirdim. Eğer burada bizimleyse o zaman... “Sen ölüsün.”

“Öyleyim. Sana yol gösterebilecek kadar uzun süre yaşayabilmek için elimden geleni yaptım.” Bana bastonuyla işaret etti ancak artık ona ihtiyacı olduğundan şüpheliydim. Bize doğru gelirken kendinden emin yürüyordu ve her adımıyla bedeninin dikleştiğini, güçlendiğini görebiliyordum. Gençleşiyordu. Daha çevikti.

Tam önümüzde durup eğildi. “Siz ikiniz feylerin dünyası uğ-

runa hayatınızı feda ettiniz. Gerçekten herkesin kraliçesisin, Yurtsuzlar Evi'nden Kallik. Arada bir kalın kafalı davransan bile.”

“Bir evi var,” dedi Lan hafifçe. “Altın Evi'nden.”

Kâhin dik durarak bir elini Lan'ın yüzünün tam önünde salladı, sonra bastonuyla burnuna hafifçe vurdu. Belki de bu yüzden onu tutmaya karar vermişti. “Altın Evi onu yaratmış olabilir ama o her zaman *Yurtsuzlar* Evi'nden Kallik'ti. Önyargılara maruz kalmayarak tüm feylerden olabildiğinin tek yolu buydu. Aptal. Gerçi sanırım kraliçe olmak hiçbir zaman kaderinde yoktu. Bu yol senin için başından beri çok küçüktü. Feylerin, kimsenin yapmak istemediği bu görevi üstlenebilmen için kısa bir süreliğine kraliçeleri olmana ihtiyaçları vardı.” Dudaklarını büküp bana sertçe baktı. “Ya da yapamayacağı. En azından artık bu iş bitti.”

Hayır, gözlerindeki bakışları beğenmemiştim. Bana bir dolap çeviriyormuş gibi görünüyordu. Siktir, ölmem yetmemiş miydi?

Kâhin'in kesinlikle fazlasını istediğini hissederek Lan'ın etrafındaki kolumu sıkılaştırdım. “Öldüm. Bunu biliyorsun, değil mi? Görevlerin ve bilmecelerinle işim bitti. Halkım güvende, ben de uyumaya hazırım.” Ya da Lan'la ölümden sonra bolca seks yapmaya.

“Ölüm aynı anda olabilecek ve olmayabilecek bir durum.” Sesini duyduğuma şaşırmayarak konuşana doğru döndüm. Dengesizlik'in Rubezahl'ı öldürdüğü gibi Tepealtı da onu kullanarak öldürmüştü.

Minik kuşlar çırpınıp yakınlarda bir alanı bulanıklaştırdı, sonra pır pır ederek uçtuklarında Devon oradaydı. Her zamanki gibi giyinmişti ancak gözleri parlıyor, teni sağlıklı ışıldıyordu. Kanlı fey harika görünüyordu.

Ölüm gerçekten hafife alınıyordu. Bu şeyi şişelemeleri gerekiyordu.

“Devon.” Sesimin keskinleşmesine engel olamadım. Bize

ihanet etmişti. İlk savaş alanında Rubezahl'ı öldürebilmemize izin verilseydi daha çok hayat kurtarılabilirdi. Eğer işler o an bitseydi Lan'la ben de yaşıyor olabilirdik. Bu konuda kötü hissetmemek elimde değildi.

“Bana kızgın olma.” Sesinde nazik bir sitem vardı. “Gözlerinde, devî öldürseydin savaşı kazanacağına inandığını görebiliyorum. Ancak Rubezahl o zaman ölseydi, Istyrteryas onu bırakıp başka bir bedene girerdi. Kötülüğü çoktan serbest kalmıştı. Sonra döngü tekrar başlamış olurdu. Kâhin'in görebildiği kadarıyla *bu* döngü, dünyayı gördüğün karanlık şekilde sonlandırırdu. Savaş olması gereken şekilde gerçekleşti; böylece *sadece* dev değil, Istyrteryas da yenildi. Feyler adına barış olabilmesi için her ikisinin de koz olarak kullanılması gerekiyordu.” Duraksadı. “En azından bir süreliğine.”

Lan küçük bir nefes aldı. “*Bir süreliğine* derken ne demek istiyorsun?”

Kâhin elini havada salladığında minik kuşlar elini kaldırıp indirmesini takip etti. “Hayat döngüseldir, oğlum. İyi ve kötü, aşağı ve yukarı... Bu Tepealtı'yla eşinin var oldukları zaman kararlaştırdıkları dengeydi. İyi ve kötü zamanların arasında...” Ellerini durdurduğunda aralarından bir sıra minik kuş uçu. “Bir süreliğine barış vardır. Siz ikiniz, duygularınıza rağmen bunu feylere vermeyi sağladınız.”

Kâhin'le Devon bakıştılar ve Kâhin başını iki yana salladı. “Hayır, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Benim gibi sen de sonuçlarını gördün. Olması gereken bu. İşler devam etmeli.”

Devon alçak sesle mırıldandığında Lan'a sokuldum ve kendimi karşılaştığımız tüm testlerin merkezinde olan iki kadından bizi uzaklaştırırken buldum. Rubezahl gibi kötü olmayabilirlerdi ancak en iyisi olduğunu düşündükleri şekilde bizi piyon olarak

kullanmışlardı. Çok teşekkür ederim ama manipölasyon, ölümde uğraşmak istediğim bir şey değildi.

“Gitme zamanı geldi,” diye fısıldadım.

“Tam olarak nereye?” dedi Lan onu sürüklerken. “Onlar ölü, biz ölüyüz, nereye kaçabiliriz ki?”

Bilmiyordum ancak denemeye niyetliydim. Kâhin’in benimle işi bitmemiştii. İliklerimde hissedebiliyor, zihnimde *görebiliyordum*. Benimle başka bir amacı vardı.

Koşmaya başladığımda çıplak ayaklarım vadinin yumuşak yosunlarının içine gömüldü. Uzun çimler ayaklarımı gıdıklıyordu. Lan hemen yanı başımdaydı.

“Bu ikisi nereye gittiklerini sanıyorlar?” diye bağırdı Kâhin, sesi sanki hemen arkamızda duruyormuşçasına yakından geliyordu.

İndigo sihrimi daha fazla altın sihirle besleyip Lan’la etrafıma dolayarak ikimizi de koşarken örttüm. Gittikçe hızlandık. Onlardan kurtulabileceğimizi biliyordum. Bu her zaman benim en güçlü olduğum yanımdı.

“Onu göremediğimizi mi sanıyor?”

“Sanırım. Asıl soru neden koştuğu?” diye karşılık verdi Devon hızla. “Ona ne teklif edildiğini bile anlamıyor.”

Devon çok sessizdi ama yine de onu duyabilmiştim.

Manzara değiştiğinde Lan bana baktı; böylece sıcak kum ayak parmaklarımızın arasından kayarken çölde koşuyorduk. Sonra kum değişti ve bu sefer azgın mor okyanus kıyısındaydık.

Kayarak durduğumda hızla soluyordum.

Dönüp baktığımda Kâhin’le Devon hâlâ arkamızdaydı.

“Lugh’nun canı cehenneme!” diye bağırdım. “İkiniz de sık-tirip gidebilirsiniz! Başka bir görev istemiyorum! Sadece huzur içinde ölü olabilir miyim?”

Kâhin’in dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Muazzam yetene-

ğe sahip olanlar huzurlu olamıyor. Ölü olduklarında bile. Lugh'ya bak. Dangelak torununa yardım etmek zorunda kaldı. Bana bak. Hâlâ bir beyinsizle uğraşmak zorundayım.” İç çekip parmaklarını şıklattı. Arkasında puf bir sandalye belirlediğinde geriye doğru yığıldı. “Belki de seninle işimiz bittikten sonra huzura *ererim* ama bundan şüpheliyim. Tepealtı çok uzun zaman sonra bile talepkâr bir hanım.”

Sıcak ve öfkeli bir gerginlik içimden akıp geçti. Daha ne yapabilirdim ki? Sadece gidip Cinth'i ve diğer kaybettiğim arkadaşlarımı bulmak istiyordum. Cinth'in yemeklerinin tadını hâlâ alıyor olsam iyi olurdu. Bir daha asla pancarlı kıpırlarının tadını alamazsam kıyameti koparırdım.

“Bu beklediğim ölüm değildi,” diye bağırdım okyanusa, sanki mor dalgaların bir cevabı olabilirmiş gibi. “Nerede benim sonsuza kadar mutluluğum? Ayrıca Cinth nerede?”

Lan homurdandı. “Belki de bu bizim cezamızdır?”

“Ne için? Tüm feyleri kurtardığımız için mi?” Genzimden gülüp kendimi Kâhin'e dönmek için zorladım.

Devon yanında, okyanusun öfkesi kadar sakin duruyordu. Sinir krizimin geçmesini bekliyorlardı.

Bir elimi saçımdan geçirdim. “Tamam. Şimdilik bitirdim. Dökülün.”

“Cinth ölmedi,” dedi Devon. “Rowan onu kurtardı. Aşk bunu yapabiliyor.”

Bu kelimeler beni daha fazla sarsamazdı. Cinth *yaşıyor* muydu?

Ben ise ölmüştüm.

Lan da benden koparılmadan her ihtimale karşı ona tutundum. Cinth'in yaşıyor olmasından dolayı mutluydum. Gerçekten. Bu durum, çocukları ve gerçek bir hayata sahip olabileceği

anlama geliyordu. Ben sadece... burada birlikte olacağımızı düşünmüştüm.

“Başka?” dedim.

Kâhin bana bastonunu fırlattı. Refleksle onu yakaladım.

“Sen asla kraliçe olmak için yaratılmadın,” dedi Kâhin. “Uzun vadede değil. Unseelie tahtı için akıllıca bir seçim yaptın. General yıllarca Unseelielerin başında kalacak. Ayrıca yüreğiyle feyleri anlayışı arasında, Seelie Sarayı’nın da Cinth’den daha iyi bir lideri olamazdı. Kendim bile bundan iyisini seçemezdim.”

Bastonunu tutup ona bön bön baktım. “Ne olmuş yani?”

Kâhin iki gözünü de devirdi ancak Devon ileri adım attı. Tepealtı onun aracılığıyla konuşurken bakışlarının ağırlığı değişti.

“Denge yeniden kurulmalı.” Başını yana eğip Lan’a baktı. “Çok fazla iyi insan öldü. Bir teklifim var. Bir şans, evet. Tek bir umut, evet. Ver ve al, evet.”

Darmadağınık konuşmasına gözlerimi kırptım. “Lan’ın ölmemesi gerekiyordu. Bunu biliyordum!” Arkamı dönerek bir parmağımı göğsüne bastırdım. “İşlerin sonucunu bozdun.”

“Umurumda değil.” Bir omzunu silkti.

Tepealtı gülümsediğinde onu dikkatle izledim. Lan’ın benimle birlikte ölmesini mi ummuştum?

Parmaklarını şıklattığında, dünya etrafımda bir halata sarılmış topaç gibi dönerek tersyüz oldu. Lan’ın yanında dizlerimin üzerine düştüm. Kâhin’in evinin girişindeydik. Soğuk rüzgâr etrafımda dolanarak tenimdeki teri serinletti.

İçerideki Dengesizlik hâlâ fısıldıyordu ve beni rüzgârdan daha çok ürpertmişti.

“Kâhin, sana vermesi gerekenden daha fazla bilgi vermeyi seçtiğinde kendi ölümüne giden yolu seçmiş oldu,” dedi Devon, tekrar sesinin kontrolünü ele almıştı. “Böyle yaparak senin için daha geniş bir yol açtı. Yaşamaya devam etmene izin veren

tek yol. Dünyanın bir Kâhin'e ihtiyacı var. Tepealtı seni seçti. Faolan'ın ölümü, son savaşta çok fazla iyiliğin öldüğü anlamına geliyordu. Yine de her ikinizin de hayatını geri vermek fazla iyiliğin olmasına neden olacaktır. Kâhin olman yükü kısmen hafifletir, ancak her ikinizin de geri dönmesi durumunda başka bir fedakârlık daha yapılmalı. Kötülüğün diyarlara girerek kolayca bir dayanağa tutunmasını önlemek için denge *sağlanmalı*. Bu yüzden Kâhin'im olarak yaşayanların diyarına dönmek için diğer yarım Istyrteryas'la pazarlık yapmak zorundasın. Oranları eşit tutmanın bir yolunu bulmalısın."

Kara deliğe bakıp durdum, içindeki Dengesizlik'in fısıltısını hissediyordum. "Peki Lan?"

"Onun da Istyrteryas'la pazarlık yapması gerekiyor. Kaderiniz yaşamda da ölümde de birbirine bağlı."

İkimiz de tekrar yaşayabilecektik. Cinth'le diğerlerini görebilecektik. Tekrar birlikte *olabilecektik*.

Bastonu sıkıca tuttum. "Peki ya reddedersem?"

"Denge olmaz. Istyrteryas işine tekrar başlamak için çok beklemek zorunda kalmayacak. Başka bir Kâhin doğacak. Feyler yol gösterilmek için beklemek zorunda kalacak ve gördüğün karanlık gelecekle bir kez daha yüz yüze gelebiliriz," dedi Tepealtı. "Şimdi seç."

Pek çok şey birden anlam kazanmıştı. Gördüğüm garip görüntüler. Bana görünen küçük, büyük yollar. Kâhin dünyayı bırakmaya hazırlanıyordu ve Tepealtı onun yerini doldurmam için zemin hazırlamıştı.

Parçaları birleştiriyor, sormamam gerektiğini bildiğim soruları yakalayabilmeleri için cevaplara tutunmaya çalışırken başım dönüyordu.

"Hayat?" diye sordum Lan'a.

Bu benim seçimim değildi.

“Hayat.” Gülümsemedi. Daha bunun bedelini bilmiyorduk. Ayağa kalkıp bir elimi Lan’a uzattım. Bir kez daha parmaklarımızı birbirine geçirip birlikte kapıdan geçtik.

Anında karanlık beni içinde boğduğunda gözlerimi kapattım.

Istyrteryas kahkaha attı. “Bana sunabileceğin, hayatına değer bir şeyin olduğunu mu sanıyorsun? Cana can. Tek gerçek denge *bu*. Benim kölemi öldürdün, bu yüzden sen de ölü kalacaksın.”

Ancak Tepealtı pazarlık etmemi söylemişti. Bir yolu olmalıydı. Aksi takdirde beni buraya göndermezdi.

Dünya bulanıklaştı; Lan’la birlikte Unimak’ta bir aile kurduğumuzu görebiliyordum. Bana çok benzeyen ve babasının koyu renk gözlerini alan, masumiyet dolu küçük bir kız.

“Anne? Neden bu kadar üzgünsün?” Parmakları benimkileri sıktı.

Kalbimin acısının etrafından nefes almakta zorlandım.

Cana can demişti.

Yine de daha var olmayan bir çocuktan vazgeçmek kabul edilemeyecek derecede zalimceydi. Onu kaybetmektense, *gönüllü olarak* kaybetmeyi seçmek, ölü olmak daha iyiydi.

Yanımda Lan’ın nefesi kesildi. “Yetim, bu bedel çok yüksek. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”

Gerilemeye başladım ancak zihnimdeki görüntüler dönüştü ve iki yol gördüm. Biri ölü kaldığımız yoldu. Feyler hayatta kalmış, yaşamaya devam ediyorlardı ancak sayıları gittikçe azalıyordu. Yüzlerce yeni doğmuş çocuk karanlıkta bekliyordu. Annelerinin kollarındaki yerlerini asla bulamayacak *yüzlercesi*. Yaşamamızın ya da ölmemizin kaç çocuğun doğumunu etkileyeceğini anlayamıyordum ancak zihnimdeki yollara göre bunun olacağı açıktı.

Peki biz değerlimizden vazgeçersek? Yol, altın ve mor renk-

lerde titreşerek değişti. Feyler gelişti ve çocukları sayılamayacak kadar çoğaldı. Diğer türlü doğamayacak olan yüzlercesi evlerinin yollarını buldu.

Cinth'le Rowan o yolda bir değil *iki* çocuklaydılar. İkizler. Tekrar diğer yola baktım.

Orada Cinth'in hiç çocuğu yoktu.

Bedeli tartmaya çalışırken bir hıçkırık içimde yükseldi. İşin ucunda Cinth'in mutluluğu da vardı. Bunu onun elinden alabilir miydim?

Geri dönersem hayatında sadece ben olmayacak, aynı zamanda hayal ettiği bebekleri de olacaktı. Birçok anne bebekleriyle kutsanacaklardı.

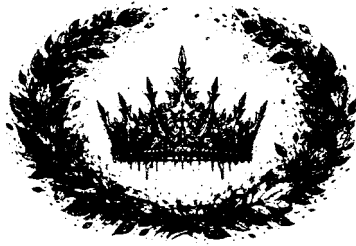
Ben hariç.

“Denge korunmalı.” Tepealtı'nın sesi sertti, hatta belki de benim adıma gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. “Neyi seçersin?”

“Seninleyim,” diye fısıldadı Lan kulağıma. “Nereye gidersen seni takip ederim, Tüm Feylerden Kallik. Sana ve gördüklerine güveniyorum.”

Sertçe yutkunarak doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. Ancak yoktu, bir çocuktan vazgeçmenin doğru kelimeleri yoktu.

“Canın cehenneme, Istyrteryas,” dedim soğuk, fısıldayan kötülüğe. “Unimak’a geri dönüyoruz.”

Yirmi Yedinci Bölüm

Göz kapaklarımdan birini hafifçe aralayarak kıyafetlerime baktım. Aradaki yumuşak dokunmuş giysiler gitmişti. Herhangi bir günde altın zırh ve kraliçe elbiselerini gölgede bırakacak bir kıyafet giyiyordum.

Esnek, kahverengi deri pantolon ve orman yeşili bir tunik. Ayak parmaklarımı kıpırdatmamla deri botların ayaklarımla birlikte rahatça hareket ettiğini hissettim.

Mutluluk.

Çimlerin hışırtısına başımı çevirdiğimde Lan'ın bakışlarıyla karşılaştım. Aynı tarzda ama başka renkte kıyafetler giyiyordu, ifadesi de benimkine uyumluydu.

Göğsümü buruk bir sevinç kapladı. Kalbim tekrar buraya dönme düşüncesiyle dolarken doğmamış kız çocuğunun kahkahası kulaklarımda ve aynı kalbimde çınlıyordu. Hayattaydık. Gelecekte sahip olabileceğimiz çocuklarımız pahasına.

“Neredeyiz?” diye sordu Lan kaba bir sesle.

Oturarak etrafımızdakileri inceledim. Yerden hafifçe yükseltilmiş, akarsuya bakan, sığ bir mağaraya bırakılmıştık. Ağaçlar,

kar ve derin bir sessizlik. Tahminde bulunmam için daha fazlasına gerek yoktu. “Üçgen.” Ayağa kalktım. “Hadi gel. Geri dönsek iyi olur. Cinth’i kontrol etmem gerekiyor.”

“Cinth’le Rowan hayattalar,” dedi Lan olduğu yerde kalarak. “Daha yeni kraliçe oldu.”

Suratımı astım. “Doğru. Varlığım herkesin kafasını karıştırır. Ancak o bizim hayatta olduğumuzu bilmiyor. Yas tutuyor olacak.”

“Çok geçmeden hakikati öğrenecektir. Seelielerin kalbini kazanma şansını ondan alma. Ya da General Stryk’ın kendini gösterme şansını. Bir ateş yakalım ve her şeyi sindirmek için zaman ayıralım. İnsan her gün ölüp, kötülüğün ta kendisiyle pazarlık ederek hayata geri dönmüyor.”

Gördünüz mü? Bu adama sadece güzel vücudu için takılıp kalmamıştım.

İç çekerek geri oturdum. “Artık Unseelie ve Seelie Sarayları’nın neden var olduğunu bildiğimize göre her iki sarayı da tek başlarına devam etmeleri için bırakmak doğru gelmiyor.” Çok da uzak olmayan bir geleceğe uzanarak, aynı boyda iki yol zihnimde belirlediğinde gözlerimi kııptım. Yolların ağzında biri uzanmış uyuyordu. Bu yollardan birini yürüyecek olan kişi. Kim olduğunu tanıdığımda dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Lan genzinden güldü. “Bu bilmiş gülümsemene alışmam gerekecek, değil mi?”

“Evet,” dedim alayla. “Yanımda olmana ihtiyacım var.” İç gıdıklayıcı bir farkındalıkla sol tarafa, başka bir yola döndüm. Bu yol zamanda *geriye* uzanıyordu. İçgüdülerim bu ana yola bağlı daha küçük dallar aramamı söylüyordu. Hiç yol yoktu ve içimden bir ses bu yolda neler olduğunu anlatabileceğimi söylüyordu.

Yavaşça konuştum. “Senin Unseelie sihrinle arptan emdiğin

Seelie sihri kendi dengemi arttırmak için gerekli. Yüzyıllar içinde güçlenene kadar, özümü tüketmeden geçit açmak için yardımına ihtiyacım olacak.” Tekrar gözümü kırptığımda düzinelerce yol görüşümü kapladı. Minik yollar, geniş yollar, kıvrımlı ve pürüzsüz yollar, karanlık, aydınlık, aklınıza ne gelirse. “İkimizin de alışması gereken şeyler olacak.”

“Bana sadece birkaç yüzyıl mı ihtiyacın olacak, ha?” dedi Lan otururken. “Bu da bana, sonrasında kalmama izin vermen adına seni ikna edecek başka bir neden bulmak için fazlasıyla zaman kazandırır.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Bilmem. İyi bir neden olmalı. Sonuçta mutlak güce sahip bir Kâhin *olacağım*.”

Ayağa kalkıp mağaranın içinden tahta toplamaya başladı. İdeal kurulukta değildi ama Lan topraktan kırmızı enerji çekip tahta tutuşana kadar içine sihir akıttı.

Isıya doğru yaklaşıırken ayağım kalın, siyah bir pelerine takıldı, yanında da baston duruyordu. “Görünüşe göre üniformam da gelmiş.”

Lan baktı. “Sanırım feylerin Kâhin’e tamamen inanmaya devam etmeleri önemli, ha?”

Sanırım öyle. Istyrteryas’la olan pazarlığında Kâhin’in dengiyi ve yerini koruması için gözünü feda etmesi gerekmişti. Bu benim yapmam gereken fedakârlıktan çok daha azıydı ama belki de daha basit bir zamanda Kâhin olmuştu.

Bir önceki Kâhin’in yoluna bakarken her zaman bir sonlanma tarihi olduğunu gördüm. Gücünü çoğaltacak adamı kaybetmişti. Hemen değildi ama görev süresinin başlarındaydı. Ondan sonra geçit açmak özünü tüketmeye, yaşlandırmaya ve ölüm tarihini belirlemeye başlamıştı.

Az önce yürüdüğüm *koca* yola bağlanan küçük bir yolu takip ettim. Kalbim sıkıştı. Bana yardım etmek için daha erken bir ölüm tercih etmişti. Yolunun başkasınıninkine karıştığını görebiliyordum. Anneme ait olduğunu gördüğüm bir yola. Kâhin bir noktada Elisavanna'ya yardım etmişti. Gözlerimi yuvarladım. İkiz kılıçlar. Lan aracılığıyla bıraktığı ipuçları. Bulmaca oyunu. Bunların hepsi Kâhin'in işiydi. O zaman bile yaşayabilirdi. Oysa tarafsız bir seyirci olarak kalmaktansa bana yardım ettiğinde, işte *o zaman* erken bir ölümü seçmişti.

Ya da kendi merhameti için seçmişti.

Kaderi ve hayatı, Lan'ın varlığı konusunda asla ilgisiz olmamam için bana bir uyarıydı. Sanki ihtiyacım vardı.

Kalın cübbeleri ateşin önüne serdim. “Buraya gel,” dedim sessizce.

Lan oturdu ve bir süreliğine durmadan güçlenen ateşe bakıp durduk, gerektikçe besledik. Sıcaklık sığ mağaranın duvarlarını yaladığında dizlerimin üzerinde yükseldim.

Koyu kestane rengi saçımdaki deri ipi çektiğimde tüm tonlarla dolu olan koyu gözler üzerimde sabitlendi. Her neredeyse tenim parlıyor, saçlarım ışıldıyor ve ipeksi teller omzumdan bukleler hâlinde nazikçe memelerimin üzerine dökülüyordu.

Birbirimize baktıkça nefeslerimiz senkronize oldu. Son umutsuz, belirsiz aylar geride kalmıştı. Parmaklarım tuniğimin düğmelerine gitti, acele etmeden onları açtım.

İlk defa, Tepealtı'nda engellendiğimiz için bir parça minnettarlık hissettim. O zaman birlikte olsaydık korku yüzünden olmuş olacaktı.

Sadece Lan ve ben olmayacaktık.

Tuniği çıkarıp yere düşerken çıkardığı hafif pat sesini duydum. Memelerimi sıkı bir bant sarıyordu; onun düğmelerini aç-

maya başladım. Lan göğüslerim serbest kalınca yutkundu, ben de bandı tuniğin üzerine attım.

“Çok güzelsin, Alli,” diye fısıldadı boğuk sesle.

Kendimi güzelden çok bir savaşçı olarak kabul etmeme rağmen bana baktığında bir tanrıça gibi *hissediyordum*. Gülümseyip kucağına oturdum.

Elleri kalçalarımı tutarak yanlarımdan yavaşça yukarı çıktı ve parmakları kaburgalarımın üzerinde yayıldı. Elleri bedenimin üzerinde gezerken, tuniği üzerinde çalışmaya başlayarak sert göğsüyle çıkıntılı karnını ortaya çıkardım.

Lan, memelerimin altını okşadıkça uçları tepki olarak belirginleştğinde alçak sesle tısladı. Tuniğini çekip çıkardım; sonra beni demir gibi sıkı kollarının arasına aldı ve dudakları bir meme ucumun üzerine kapandı.

Ateşin ısısına rağmen hafif bir serinlik tenimi yaladı ancak bu dudaklarıyla dilinin ısınısını daha enfes hâle getirdi. Hafifçe çektiğinde nefesim kesildi, bilinçsizce kalçalarımı kucağında kıvrıp durdum. Göğsümdeki kabarıklıkların arasını öperek diğer meme ucuma geçerken ellerimi omuzlarında ve sırtında gezdirdim. Parmaklarımı koyu renkli saçlarının arasından geçirip, Lan hassas tenimi hafifçe ısıtırken onları sıkıca kavradım.

İndigo sihrim, kollarımdan aşağı fısıldıyormuş gibi inerek Lan’ın sihrinin her tonuyla karışıyordu.

Kendimi Lan’ın sertliğine gömdüğümde kalçalarıma sıkıca tutunarak başını kaldırdı.

“Seni seviyorum, Alli,” dedi bakışları kararırken.

Elimi kaldırıp parmaklarımı nazikçe çenesine ve dudağına dokundurdum. “Ben de seni seviyorum, Lan. Başardığımıza inanmıyorum.”

Birlikte olabildiğimize inanamıyorum.

Öne eğilerek dudaklarımı onunkilere dokundurduğumda gücümüz yeri sarsan bir dalga hâlinde patladı. Ancak dudaklarımız, yavaş ve sabit bir temasla birbirinin üzerinde hareket ederken bir parça endişe bile düşüncelerimi bozmadı. Dokunuşları yumuşaktı. Saçlarımda hareket eden bir el, omurgamda dans eden parmak uçları, meme ucumu okşayan baş parmağı...

Lan beni kaldırıp geriye, kalın, siyah cübbenin üzerine yattırdı. Botlarımı çıkardıktan sonra tekrar dudaklarını benimkilere değdirerek *kalçalarımı* ayırdı. Deri pantolonumu aşağı indirdi ve bunu yaparken öpücükleriyle takip etti. Pantolonu kıçımın altına indirdikten sonra dilini kıvrımlarım arasında kaydırırken yukarı, bana baktı.

İrkilerek otomatikman bacaklarımı açmaya çalıştım.

Ancak pantolonum ve kalçamın her iki yanındaki baldırları tarafından sınırlandırılmışlardı.

“Kıyafetlerini çıkar,” diye kışkırttım kıpırdanarak.

Lan, karşılık olarak yukarı uzanıp bileklerimi yere hapsedti ve yerine geri döndü. Tekrar diliyle kıvrımlarımın arasını yokladı. Bacaklarım iki yanından bastırırken yapabildiği kadar derine indi, sonra tekrar yukarı çıktı. Klitorisimin yanından geniş darbelerle geçerken onun için çaresizce bacaklarımı açmama sebep oldu.

Aşağı yukarı başını sallarken, orada uzanıp sadece kalçalarımı küçük bir açıda kaldırdım ve dilini tatlı noktamin üzerinde yarım saniye daha uzun tutmasını sağladım.

Beni ağzıyla beceriyordu. Hızıyla sertliğini arttırdıkça çenemle göğsümde etkileyici bir sıcaklık hissettim.

Lan’dan bir hırıltı yükselirken sesinin ve sihrinin titreşimleri bedenimi ürpertti.

Aşağı ve yukarı.

Yüzünün üzerinde sürtünmeye çalışırken haykırdım. Ancak zevk, bacaklarımın arasından yükselerek beni ele geçirdi. Tepeden tırnağa üzerime bir ağırlık çöktü. Sürtünmeyi ve yay gibi gerilmeyi keserek sadece yumuşak, sözsüz haykırışlarla devam etmesini teşvik edebildim.

“Siktir,” diye inledi.

Lan pantolonumu çıkardığında ve baldırlarımı aniden yere bastırıp dudakları *her yerimde* gezinmeye başladığında algılayacak vaktim yoktu.

Yarı oturarak saldırının şiddeti karşısında çığlık attım. Göğsüm yay gibi gerilirken ellerimi yere vurdum. Aç ve yarı delirmiş bir adam gibi kalçalarımın arasını yalarken merhamet göstermiyordu.

“Benim için çığlık at,” dedi dudakları üzerimdeyken.

Ben de attım. Yavaşça, durgun bir keskinlikle yaklaşan orgazm üzerime çökmeden bir an öncesinde zihnimi parçalayan, bedenimi sıkıan zevkle yüzünü merkezime bastırdım. Onu orada tutmak için bacaklarımı gövdesine doladığımda adı dudaklarımdan bir haykırışla döküldü.

Artçı sarsıntılarda bile emmeye, yalamaya devam etti. Ta ki ellerim saçından kayıp kalçam açılana kadar. Ancak o zaman hızını yavaşlattı. Dilini tembel darbelerle hareket ettirip öperek elleriyle bacaklarımın iç kısımlarını ovdu. Lezzetli bir ürperti beni tekrar sarstı. Klitorisimi son bir kez daha öpüp bana bakmak için başını kaldırdı.

Duvarlar yoktu.

Yaklaşan bir ölüm ve kıyamet yoktu.

Ben Alli’ydim, o da Lan’dı. Uzun zamandır hayalini kurduğum şeydi ve bir yanım buraya gelmek için yaşadıklarımıza piş-

man olamıyordu.

“Anlaşılan seni yakınımda tutmak için oldukça iyi bir sebep bulmuşsun,” dedim.

Çenesi parlayarak göz kırptı ve odağım pantolonunun önüne kaydı.

Doğrulduğunda önünde çömeldim ve pantolonunu aşağı doğru çekiştirirken bakışlarımı gözlerinden ayırmadım. Ereksiyonu serbest kaldığında, tekmelemesine fırsat vermeden hızla pantolonunu indirdim.

Kıçını avuçlayarak dudaklarımı sallanan tepesine yerleştirdim ve onu derine alabilmek için dilimi düzleştirdim.

Kalçası sallanırken tıslaması kulaklarımı doldurdu.

Evet. Ona işkence etme sırası bendeydi.

Hareketlerimi yavaş tutarak tırnaklarımı kıçından aşağı sürttüm, bacaklarının arkasını ovarken bir elimi çekip uzunluğunu dibinden kavradım.

Bir şey meme ucumu çimdiklediğinde sıçradım.

Gözlerim anında memelerime doğru uzanan sihir filizlerini takip etti. Meme uçlarımı okşayarak etrafında döndüler.

Lan’ın gözleri beni tümünden yutacak kadar kararmıştı. Dilimi ucunun etrafında gezdirip ileri doğru gömüldüğümde dudaklarındaki küçük bir gülümseme oynarken bir filiz daha saldı. Filizleri memelerimin arasından karnıma doğru inerken nefesim kesildi. Dili gibi kıvrımlarımın arasına kaydığında inledim. Sihri, merkezime bir süre darbe vurduktan sonra küçük, şiddetli sarsıntılarla titremeye başladı.

Bağırdım ama ses Lan’ın ağızındaki aletiyle susturuldu.

Sarsıntı hissi beni ele geçirdiğinde bacaklarına tutunarak enerjimi toparladım. Emme hareketlerimin hızını ikiye katladı-

ğımda bacaklarım titredi, ellerim art arda pompalıyordu.

Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

İndigo sihrim benden süzülüşünde Lan'ın farkına varıp varmadığından emin olmak için yukarı baktım. Sihrimi düzleştirerek bacaklarının arasında sarkan sert torbaya bastırdım, döndürerek yaladım.

Haykırışı dudaklarımın kıvrılmasını sağladı.

Elbette bu sadece çabasını arttırmaya yaramıştı. İki tane daha koyu, çok tonlu filiz fırladı ve sadece girişimi çevrelemele-riyle uyarılmıştım. Sonra içime girip hareket etmeye başladılar.

Sihrim fırladı ve bedenini kaplayarak okşadı, bastırdı, kalçalarını ağızıma doğru itti.

Bacaklarımın titremesi bedenime yayılırken haykırdım. Filizleri içime girip çıkarken hızlandı. Lan saçımı atkuyruğu hâlinde toparlayarak tam anlamıyla ağızımı beceri-yordu, aynı benim ona yaptığım gibi.

Boğazımla birlikte her yerim gevşedi.

Sihrim bir battaniye gibi üzerini örterken tekrar merkezime kadar sarsan bir ısıyla tükendim.

Lan kendini dudaklarımın arasından çekti, ben de sihir merkezimden çekilirken bacaklarına yaslanıp dinlendim. Dik durmam için omuzlarımdan tuttu. Unseelie'm kendini kışının üzerine bırakıp beni kucağına çekti. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Onu incelemek için başımı kaldırdığımda hâlâ orgazmın etkisindeydim.

Boynundaki kaslar gergin, koyu gözleri vahşiydi ve içimde olma isteğiyle neredeyse azmıştı.

Ben de ruhumun derinliklerine kadar aynı ihtiyacı hissediyordum.

Aşağı uzanarak kaya gibi sert ereksiyonunu kavrayıp onu

girişime yerleştirdim. Âna kapılmış hâlde, fiziksel bedenlerimizin zar zor farkına vararak üzerinde kayıp oturdum; ta ki tamamı içimde gömülü olana kadar.

Bir olduğumuz an ikimiz de ürperdik.

Sonunda.

Omuzlarına tutunarak minik, yavaş sürtünmelerle üzerinde gidip geldim. “Sonsuza kadar, Lan,” diye fısıldadım dudaklarının üzerinde onu öpmeden önce.

Öpüşmemiz bittiğinde çenemi eğdi. “Sonsuza kadar, Alli’m.”

Elini kığımın üzerine koyarak üzerinde hareket etmeme yardım etti. Kalp atışlarımız senkronize olmuştu. Nefeslerimiz birbiri ardına karıştı. Sihrimiz kilometrelerce ileriden görülebilecek ve hissedebilecektir kadar büyük bir süpernovaydı.

Hızım arttı; her geri dönüşümde merkezimin bacakları ve karnının üzerinde sürtünmesinden dolayı inledim.

Lan bileklerimi kavradı ve onları sırtımda sabitledi. Beni dik tuttu; ikimizi de bekleyen zevki kovalayarak üzerinde gidip gelirken zıpladım. Alçak sesle inleyerek alnını memelerime bastırdı.

Tutuşu dirseklerime geçti ve alttan içime doğru kendini itmeye başladı. Hareketlerimiz insan gözüne muhtemelen bulanık ve belki de vahşi görünüyordu.

“Lan,” diye yalvardım.

Bana baktı, hareketlerimiz yavaşladıkça bakışlarındaki vahşilik azaldı. Nefeslerimiz, kalp atışlarımız, bedenlerimiz içinde olduğumuzla ilgili farkındalığımız son bir kez daha üzerinde alçaldığımda durdu.

İndigoyla gökkuşağı karanlığı karıştığında.

Tamamen bir araya gelip parçalandığımızda.

Yirmi Sekizinci Bölüm

O hoş, sıcak, ıssız mağarada bir geceden fazla kalmış olabildik. Belki de bir hafta ancak dürüst olmak gerekirse emin değildim. Çoğunlukla çıplaklıktan dolayı olabilirdi. Günler ve geceler bitmeyen muhteşem şehvet dolu bir ziyafete dönüşmüştü.

Yine de bir noktada kendime geldim. Bahar güneşinin sıcaklığı yüzüme vurarak beni yavaşça, sakince uyandırdı. Lan'ın kollarında dönüp burnumu boynunun kıvrımına gömerek kokusunu içime çektim. Taze kar, çam ağacı ve seks kokuyordu. Boynunu yalayıp kulağını ısırduğımda alçak sesle inledi.

“Bir daha olmaz, kadın, uyumam gerekiyor.” Beni daha sıkı sardı. Aleti bile dikleşmişti ve bacağımanın içine baskı yaparak onu yalancı çıkarıyordu.

Gülümsedim. “Kaybettiğimiz zamanı telafi etmeye çalışıyorum, Lan. Senelerce baskılamak ve vasat bir aletle idare etmek. Yaşanılacak gibi değildi.”

Geri çekildi. “Vasat bir alet mi?”

“En iyi hâliyle.” Yüzümü buruşturdum. Kaşları çatıldı. “Sen de aynısını iddia etsen iyi olur, dostum.”

“Elimde olan tek şeyin vasat bir alet olduğunu mu?”

Sırıltması bulaşıcıydı, kahkaha atmaya başladım. “Hayır. Bu... sen... boş ver.”

Geçmiş geçmişti. Kendilerini Lan’a bağlamaya çalışan birkaç tane filiz görsem de zayıflardı ve bunca yıl ayrı geçirmemize rağmen bana olan aşkıyla kıyaslandığında etkisizlerdi.

Yuvarlanıp arkasına yaslandığında göğsüne yayıldım. Isımız bizi herhangi ateşten daha çok ısıtıyordu. Üzerinden, mağaranın girişinden dışarı baktım ve ilk defa gerçekten baktım.

“Rubezahl’la yılın hangi zamanında savaştık?”

Lan sırtımı ve kıkırmı okşayarak yavaşça diken diken olan tüylerimi yumuşatıyordu. “Yaz, neden?”

Yaz.

Mağaranın dışında yazın *ilk* çiçekleri belirmişti; baharın sonu soluyordu. Bu mümkün değildi! Sürünerek ayaklandım. “Zaman. Biz ölüyken deli gibi hızlı geçmiş.”

Ayağa kalkmış kıyafetlerimi giyerken birden zihnimde çılginca hesaplamaya başladım. Aşağı yukarı bir yıldır yoktuk. Cinth çok uzun zamandır yastaydı... “Gitmemiz gerekiyor!”

Lan hızla giyinip bana elini uzattı. “Nefes al, Alli. Cübbeni giy, dayak sopanı al ve bir geçit aç. Artık Kâhin sensin. İstedğin her yere, istediğin zaman gidebilirsin ve oraya koşmamıza gerek kalmayacak.”

Uzun, siyah cübbeyi çekiştirip omzuma asarak elimi uzattım ve sihrimle uzun bastonu çağırdım. Kalın tahta çınlayan bir şapırtıyla elime çarptı. Sopanın ucunu yere yerleştirdim. “Tabii ki... Kim olduğumu anlayabiliyor musun?”

“Eğer cübbeyi giydiğini görmeseydim eski Kâhin’e bakıyor olduğumu söylerdim.” Yüzünü buruşturdu. “Aslına bakarsan biraz rahatsız edici.” Bir elini uzattı.

Elini tuttum ve indigo sihrim, gökkuşağı gücüne uzanarak alevlendi. Birbirine karışmış gücümüzün içinden süzülerek Lan'ın sırtındaki mızrağa uzanan ince bir altın tel vardı; özlerimizi sıkıca birbirine bağlıyordu.

Unimak'ta nereye gitmek istediğimi düşündüm ve cevap anında geldi.

Zihnimdeki görüntüye odaklanarak bastonu salladım ve mağaranın ağzında küçük bir geçit açıldı. Lan'la birlikte içinden geçtik. Hava değişip ısındı. Unimak Üçgen'in güneyindeydi ve ısı farkı fey diyarının sınırında bile barızdı. Lan'ı bıraktığımda geri çekilerek bana alan açtı. Bu kısım yalnızca benim içindi.

Annemin mezarı ayağımın altındaydı. Önünde diz çökerek bastonu kucağıma yerleştirdim. Öne eğilip alnımı yere bastırdım. Çocukluk anılarım içimde dolanırken toprağın, taşların ve havanın tuzlu kokusunu içime çektim.

Annem zor bir yolda yürümüştü ama bunu yeterince güçlü olursam ruhları yatıştıracağımı bilerek, isteyerek yapmıştı. Sadece Kâhin olarak değil, kızı olarak da yolunu gördüğümde yaşlar gözlerimde birikti. Bana sevgi dolu bir çocukluk vermeye kararlıydı. Kanım ondan olmasa bile.

“İyi iş çıkardın, anne,” diye fısıldadım. “Beni sevdiğini her zaman biliyordum.”

Başımı kaldırıp ruhu görüş açıma girdiğinde gözlerimi kırparak yaşları uzaklaştırdım. Gülümsemesi gözlerinin kenarının kırışmasına neden oldu. Yanakları rüzgârda durmuş gibi pembeydi. Etrafında Tlingit dilinde fısıldayan, belli belirsiz formlarda başka ruhlar belirdi.

Bize huzur sağladın. Ayın çocukları gitti. Denge korundu. Aferin, Hepimizin Kızı.

Sesler birbirinin üzerinden dolanarak gelse de hepsini açık ve net duydum. Kalbim patlayacak kadar dolmuştu. “Beni seçtiğiniz için teşekkür ederim.”

Kelimeleri söylerken gerçekten minnettar olduğumu fark ettim. Yaşadığım her şey, yüzleştiğim tüm zorluklar olmasaydı şu anda Lan’la birlikte burada, önümde beni bekleyen bir hayat olmazdı.

Anlıyor.

Bu iki kelime rahatlamayla söylenmişti. Ruhların belirsiz formları tek tek yok olarak sadece annem kalana kadar dağıldılar. “Seni tekrar göremeyeceğim, değil mi?”

Başını iki yana salladı. *Hayır, değerli kızım ama her zaman seninle olacağım.*

Gözyaşlarım dökülürken, bulanarak yok olmaya başladığında formuna bakakaldım. “Seni seviyorum.”

Ben de seni her zaman seveceğim, benim olmadığında bile benim olan kızım.

Sonra o da kayboldu.

Hıçkırığımı kaçamadan tutarak ayağa kalktım. Lan bir kolunu bana dolayıp beni sıkıca kendine bastırdı. Hiçbir şey söylemedi... söylemeye ihtiyacı yoktu. Sadece veda üzerime çöktüğünde gözyaşlarım düşerken ona yaslandım.

Yüzümdeki gözyaşlarını silerek geri çekildim. “Hazır mısın?”

“Benden daha hızlı olduğunu ispatlamak için koşmak istiyorsun,” dedi bir kaşını kaldırarak.

Bunun onun niyeti olduğundan emin olarak kahkaha attım. “Hayır. Yürümek istiyorum. Artık Kâhin olduğuma göre Unimak’ı ayaklarımın altında hissetmek istiyorum.”

Lan eğildi. “Nasıl istersen, aşkım.”

Koluna girerek mezardan uzaklaşıp adanın Seelie tarafına doğru yürümeye başladım. General Stryk’ı ziyaret edecektim ancak önce Hyacinth’i görmem gerekiyordu.

Bu düşünceyle sıırttım. Altına edecekti.

İnsanlar ile fey diyarları arasındaki görünmez sınırı geçer geçmez koşma dürtüsü üstüme geldi ve bir an hızımı arttırmaya engel olamadım.

Lan kahkaha attı. “Yürüyeceğimizi sanıyordum?”

“Hızlı yürümek hâlâ yürümektir,” diye belirttim, yavaşlamaya çalışmama rağmen. Etrafımızdaki orman gözümü alan renklerle dolup taşıyordu. Canlı morlar, pembeler, maviler, yeşiller bitki örtüsüne baskın geliyordu. Bazı çiçekler yukarı doğru süzülerek şarkı söyleyen kuşlara dönüşüyordu. Şarkıları açık ve netti.

“Birileri Tepealtı’ndayken onlara dikkat etmiş,” dedi Lan.

Başımı sallayıp yürümeye devam ettim. Kısa sürede Seelie feylerinin katmanlarından geçerek yukarı çıktık. Sadece... eskisi gibi değillerdi.

Bölümler birbirine karışmıştı, varlıkla yokluk arasındaki belirsiz çizgiler tamamen silinmişti. En azından alt katmanlardaki tüm evler temizlenmiş, tamir edilmiş ve yeni bir görünüm verilmişti. Etrafımızdaki feyler geçtiğimizi fark ettiğinde başlığımı yukarı çektim.

Aralarından bazıları yüzümü hatırlayabilirdi. Bazıları Lan’ı kesinlikle tanırdı. Ancak bu cübbenin içinde her zaman gördüklerini görürlerdi. Kâhin’i.

Arkadaşımı görmeden kimseye kendimi açıklamayı tercih etmiyordum.

Ancak artık dayanamıyordum. Feyler için daha iyi bir yer

yaratmak adına neler olduğunu öğrenmek zorundaydım. İnsan sellerinin sadece şatoyu çevreleyen bölgelerde değil de *her yerde* olduğu basit gerçeği, değişimin koca bir işaretiydi ve bunun ırklarımız arasındaki ilişkilerin geliştiği anlamına geldiğini umuyordum.

“Hey, neler oluyor, beyinsiz?” Yarı inşaat hâlindeki bir evin yanında duran ve hiçbir şey yapmayan işçilerden birine seslendim.

Lan genzinden güldü.

Adam korkarak arkasını döndü. “Çalışıyorum!”

“Palavra, aptal, bu da ne?” Sopayı eve doğru salladım ve sanki başına vurmuş gibi dizlerinin üzerine çöktü.

“Kâhin. Fark etmedim! Bunu naibimiz Hyacinth’in onayıyla yapıyorum. Şehrin daha iyi bir tarife ihtiyacı olduğunu söyledi, bunun için de daha fazla-”

“Karıştırılmaya ihtiyacınız var.” Başlığımın altından sırtıtım. Doğruydı. Cinth’in önderlik edebileceğini biliyordum.

“Evet, dediği şey karıştırmaktı.” Ellerini bükerken ağır bir duraksama oldu, sonra bana uzandı. “Bana... yakında bir eş bulup bulamayacağımı söyler misiniz?”

Lan neredeyse benim kadar şaşırılmıştı. Kahretsin, sanırım bu da işin bir parçasıydı, değil mi? Bir adım ileri atıp elini tuttum. Onun yolu çatallı değildi. Kaderinde macera yoktu ama bir eş bulacaktı. Ancak baktığı kişi değildi o.

“Eşin olduğunu düşündüğün kadını takip etmeyi bırak da gerçek eşin seni bulsun,” dedim. “Ayrıca sana onunla evleneceğini söylediğinde onu dinlemeni öneririm.” Bir oklava görüntüsü görüşüme girdi ve şükranla başımı salladım. “O iyi bir aşçı, bu yüzden onu sinirlendirme.”

Hayalarından tekmelemişim gibi homurdandı. “Lallybell hiçbir şey pişiremez. Demek bu-”

Lan elimi çekti. “Onun esas kişi olmadığı anlamına geliyor. Kâhin’ini dinle, çocuk.” Bizi dik yola doğru götürürken bana sıkıca tutundu. “Bu seni yordu mu?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, hiç de değil. Ancak belki burada olduğun içindir.”

İlk katmana ulaşana kadar bir daha konuşmadık. Her ikimiz de çocukluk yuvamızdaki değişikliklerden dolayı etkilenmiştik. Seelie diyarı her zaman çok güzeldi ama bunun rüya gibi bir kalitesi vardı, sanki tam olarak gerçek değilmiş gibi.

Cinth her ne yapıyorsa güzelliğine anlam katarak diyara güvenilirlik getirmişti.

Şimdi onu görebiliyordum. Oturmuş, katmanlara yemek malzemeleriymiş gibi bakıyordu. Onları en iyi nasıl uyumlu hâlde birleştireceğini düşünürken kaşları çatılırdı...

Kaşları daha da çatıldı ve dudaklarından bir çığlık koptu.

“Cinth!” Adı ağzımdan tamamen çıkmadan önce koşmaya başlamıştım. Tek görebildiğim, işkence görüyormuş gibi çığlık atıp ağladığıydı.

Öldürülmüş.

Hayır, hayır, hayır! Bu olamazdı, şimdi değil! Lan’ı arkamda bıraktığımı bilerek hızımı arttırdım. O bana yetişirdi. Tek görebildiğim arkadaşımın yüzündeki acı ifadesiydi.

Tekrar inşa edilmiş şatonun ana kapılarına vurdum. İyi bir iş çıkardıklarını zar zor fark ettim. Sihrim benden önde gidiyordu. Kapıları açarak kelimenin tam anlamıyla önümden insanları atıyordum. Sihrime akıtmak için topraktan ve taştan enerji çekerken teşekkürlerimi fısıldadım.

Çıgıllıkları kafamın içinden kulaklarıma geçtiğinde kendimi etrafımdaki dünyadan daha çok sihir ve daha çok enerji çekerken buldum. Onu kurtarmak için gerekeni yapmaya hazırlanırken ellerim onlarla uğulduyordu.

Bir yığın kadın koridorda bir kapının önünde birikmişti. Uzun cübbem içinde bana bakmalarıyla Kâhin olduğumu düşünerek eğildiler. Demek istediğim, öyleydim ama neden Cinth'e yardım etmiyorlardı ki?

Zihnim parçaları birleştiremiyordu: Beyaz önlüklere, cerrahi eldivenlere ve ekipmana anlam verememiştim. Kapıdan içeri girmemle her şey kafama dank etti.

Cinth sırtüstü uzanmıştı, beyaz örtülerin altındaki karnı kocamandı ve inledikçe elleri kenarlara tutunuyordu. Yanı başındaki Rowan, inlemeleri çıgıllara dönerken ellerini tutuyordu.

Beyaz saçlı ve koyu mavi-yeşil renkli gözlü bir fey kadın Cinth'in bacaklarının arasında oturuyordu. "İtmelisiniz, Majesteleri. Onsuz yaşayamayacağınıza karar verdiğiniz koca kafalı adam sağ olsun, bebekler çok büyük."

Cinth'den bir hıçkırık koptu. "Yapamam. Çok yoruldum. Daha fazla itemem-" Gözleri benimkilerle buluştuğunda beni göremediğini biliyordum. Bu durum, cübbenin güzelliği idi. Yanında çömelerek ellerini tutup gülümsedim. Yaşlar gözlerimin kenarında birikiyordu.

"Cinth."

Gözlerini kırtptı, bir elimi kaldırıp başlığı indirdiğimde bakışları üzerimde odaklandı. Anında çıgılık attı. O hüngür hüngür ağlarken, yatağının kenarına oturup ben de onunla ağladım ve bu oldukça devasa bir duygu karmaşasıydı.

Yüzünü görebilmek için geri çekildim. "Bayağı... meşgul müşsün?"

Bedeni gerildi ve ağzından alçak bir inilti çıktı. “Pek de... beklediğim gibi değil.”

Lan’ın odaya girdiğini hissettiğimde Rowan’a bakmak için başımı kaldırdım. Rowan’ın beti benzi atmıştı ve yavaş yavaş dizlerinin üzerine çöküyordu. “Anlamıyorum,” diye mırıldandı; sanki sadece ölü arkadaşını değil de bir hayalet görmüş gibiydi.

“Cinth’in şunu atlatmasına yardım edelim de sonra konuşuruz,” dedim elini tutarak, indigo ve altın yumuşak pembeliğine karışarak onu sihrimle besledim.

“Nefes al, Cinth,” diye fısıldadım. “Buradayım, seni tekrar bırakmayacağım.” Elimini sertçe sıkıp titrekçe gülümsedi. Elini sıkarken benim gülümsemem de onunkinden iyi değildi. “Bunu başarabilirsin.”

Bir saat on dört dakika sonra ikizlerden ilki doğmuştu. Babasının neşe çığlıklarına eş feryadı olan bir oğlan. Kız kardeşi bir dakikadan az bir süre sonra, avazı çıktığı kadar bağırarak arkasından gelip ilgi odağı olmasına izin vermedi.

“Çok tatlılar,” diye fısıldadım Cinth’e, iki bebeğini de kucağında tutarak ağlarken. Her iki bebeği de başlarından öpüp sonra Cinth’i öptüm, ardından odadan çıkmak için geriledim.

“Gitme!” dedi Cinth.

“Sadece gidip temizleneceğim.” Bir elimi kaldırdım. “Sonra konuşabiliriz.”

Odadan çıkar çıkmaz koridora geçtiğimizde Lan beni kollarının arasına aldı ve gözyaşları akmaya başladı. Onun için çok mutluydum ama koyu kestane bukleli, koyu renkli gözlü kızı

düşününce kalbim kırıldı. Hiçbir zaman olmayacak olan kızım. Acının arasından nefes alarak beni incitmiyormuş gibi yapmaktansa akıp gitmesine izin verdim.

“Bedeline değer,” diye mırıldandım Lan’ın göğsünde. “Ama hâlâ acıtıyor.”

Beni biraz daha sıkı tuttu, kalbi çok hızlı atıyordu ve sesi de duygularla yoğunlaşmıştı. “Biliyorum.”

Geriye yaslanıp yukarı, yüzüne bakarak doğmayacak çocuğun yankılarını gördüm. Her zaman acıyacaktı, bunu biliyordum. Nefes alamayacak olsa da onu bir saniyelik bile tanımamın acısı, onun benim kızım olduğu bilgisiyle dolmam için yeterliydi.

“Bunun da üstesinden geleceğiz,” dedi Lan. Yanağındaki göz-yaşını sildim.

“Konunun, üstesinden gelmek değil, bununla yaşamak olduğunu düşünüyorum,” dedim. “Ne olursa olsun, onu unutmak istemiyorum. Olabilecek olanı onurlandırmak istiyorum.”

Lan başını sallayıp gözlerini kapattı. “Evet.” Sadece bu. Bir kelime ve haklı olduğunu biliyordum. Bu süreci de birlikte atlatacaktık.

“Hadi gidip bir şeyler yiyelim,” dedi boğazını temizleyerek. “Açlıktan ölüyorum. Ayrıca şanslıysak Cinth aşçılarından bazılarına pancarlı kıpırlarından yapmasını öğretmiştir.”

Ona gülümseyerek başını aşağı indirip kapalı göz kapaklarından birini öptüm. “Evet.”

Sonraki birkaç gün bulanıklık içinde geçti.

Anlaşılan Lan’la ben yeniden doğduktan sonra sonunda birlikte çıplak kaldığımızda, teknik olarak hâlâ Tepealtı’nın bir versiyonunun içindeydik ve zaman... garip davranıyordu. Serbest bıraktığımız sihir, Unimak’taki tüm fey popülasyonunu etkilemişti.

Sadece biz değil, herkes işi pişiriyordu.

Sihirli patlamamız tam anlamıyla bir fey seks partisine sebep olmuştu. Yalan söyleyemeyecektim, bununla bir nevi gurur duyuyordum.

Sonuç, hâlâ ırkımızda dalgalanan doğum patlamasıydı. Her gün bebeklerin dünyaya gelmelerine yardım eden doğum feylerinde artış vardı; bu da düşük üreme oranlarımıza bakılınca duyulmamış bir olaydı.

Dengesizlik’le pazarlık yaptığımda gördüğüm buydu: bir doğum patlaması. Ancak bunun sebebinin Lan’la ben olduğumuzu fark etmemiştim.

“Sence her seks yaptığımızda bu olacak mı?” diye fısıldadı Lan Unimak’taki ikinci gecemizde, bunun üzerine yüzümü buruşturdum.

“Bir tane daha ikiz hamileliğine sebep olursak Cinth’in beni bağışlayacağını sanmıyorum.” Sırıttığımda Lan da üzerime çıkar-ken kıkırdadı.

“Ne olur ne olmaz. Emin olsak iyi olur,” diye mırıldandı dudaklarımın üzerinde. Kontrolü ele geçirerek, mantıklı kalmak için çabalamak zorunda olmama sebep olacak şekilde beni doruğa ulaştırdı.

Ertesi sabah General Stryk’ı kontrol etmek için Unseelie Sarayı’nda görüldük. Anında bana tahtı devretmek istedi.

“Hayır, bu yol artık benim yürümem için değil.” Gözlerimi yarıya kadar açarak yolunu net görebildim. “İlk doğan çocuğun yaşı geldiğinde tahta geçecek.”

“Evli değilim,” diye homurdandı.

Dönüp arkamıza baktım. “Sekiz ay önce orta yaşlı bir dulu becermedin mi?”

Beti benzi atarak gözleri kocaman açıldı. “Siz... geriye doğru da mı görebiliyorsunuz?”

“Bir oğula hazır ol.” Ona sırtıtp omzuna bir şaplak attım. “Güçlü, vahşi bir çocuk olacak, şeytan kadar yakışıklı ve...” Oğlunun potansiyel yoluna doğru bakarak duraksadım. İşlerin nasıl döneceğine ve hangi yolu seçeceğine bağlı olarak ciddi bir bela olabilirdi ancak aynı zamanda Lugh gibi bir efsane de olabilirdi. “Gözüm onun da üstünde olacak.”

General Stryk eğildi. “Majesteleri.”

Başımı iki yana salladım. “Artık değil. Sadece Kallik yeterli.”

Oradan Unimak’ın Unseelie tarafında yaşayan Drake’le sürüsünü ziyaret ettik. İyi bir kız bulmuştu ve bir sonraki dolunayda onlar da bir çocuk bekliyorlardı. Şüphesiz bir değişken çocuktı.

Başkalarının bu kadar çok çocuk sahibi olacağını ve benim asla olmayacağımı bilerek kalbimdeki acı artabilirdi ancak artmadı. Diğerleriyle, Cinth’le Rowan’ın ikizleriyle daha çok zaman geçirdiğimde... acının değiştiğini gördüm. Yok olmadı ama başka bir şeye dönüştü.

Kahkahalar, hikâyeler ve pancarlı kıpırlarla dolu sekizinci gecede Lan’ın kolları arasında rahatlıkla uzanıp üzerimizdeki tavana bakıyordum.

Arkadaşlarımızın yolları basitti, çok azında çatallanmalar vardı. Kâhin’in neden benimle ilgilendiğini anlamıştım. Geriye dönüp yoluma baktığımda çatallanmalar sayısız, bazıları üçlü dörtlü gruplar hâlinde, hepsi birbirinin üzerindeydi. Yaptığım her seçim geri kalanını daraltmıştı ama çoğu durumda daha fazlasını katmıştı.

Lan’la ben Unimak’ta kalıp nehrin üzerinde bir ev inşa ederek feylerin her iki yarısını da bir araya getirecektik. Belki aralarındaki bu açıklığa köprü olacak daha anlamlı bir yol bulabilirdik ancak

şimdilik... şimdilik iki tarafta da duran bir Kâhin yeterli olacaktı.

“Gerçi başarabilmemiz, kazanmış olmamız şaşırtıcı,” diye mırıldandım göğsünde uyurken. “Pek çok kez neredeyse öldük. Bir kelpinin saçının telinde asılı o kadar çok seçenek vardı ki.” Hafifçe güldüm. “Sanırım kelimenin tam anlamıyla.”

Geriye bakma yeteneğimle gelişim dönemindeki yıllarımda gördüğüm muamelelerin hayatta kalmamı sağladığını anlamıştım. Her ne kadar bu durum berbat olsa da kimsenin yapamayacağı kadar beni yeterince güçlü ve dirençli kılmıştı.

Lan uykusunda bir şeyler mırıldandığında yerimde doğruldum ve mışıl mışıl uyuduğunu gördüm. Ziyaret etmem gereken bir kişi daha vardı.

Uzun, siyah cübbemi üzerime alarak odadan sessizce çıktım. Yeni sarayın koridorlarından geçip araziye adım attım. Ayaklarım beni güneşin doğduğu ve benden önce ölenlerin mezarlarını aydınlattığı doğu yamacına doğru götürdü.

İlki babamın mezarıydı. “Çok boktan bir şey yaptın. Ancak sonunda her şey yoluna girdi. Yine de baktandı.”

Evet, bu ilişkimizi özetliyordu. Vedalar yok. “Seni seviyorum”lar yok.

Koşmaya başladım ancak kendimi üvey annemin mezarına bakarken buldum.

“Adair.” Mezarına dokunmadım. Rubezahl eski şatoyu yıktığında ölmüştü. Bunu kin uğruna ve beni öldürmek için yapmıştı. Tek yaptığı benden en çok nefret eden insanlardan birini öldürmekti. Hemen yanındaki mezarda daha küçük bir işaretleyici vardı.

Prences Cathara. İsmi gördüğümde gözlerimi kırptım. Adair ölümünden önce ona bu ismi seçmiş olmalıydı.

Hüzünlü hissederken, nasıl biri olabileceğini merak ede-

rek elimi minik mezarına koydum. Arkadaş olur muyduk, yoksa Adair’e mi benzerdi? Beklemediğim ve anlamadığım bir şekilde yollar önümde belirdi.

Ölülerin takip edeceği yollar yoktu. Sadece yaşayanların vardı.

“Eh, Karahindiba, son bir sırrı daha keşfettin. Ancak bu senin yürüyeceğin yol değil. Görüyor musun? Yollarınız uzun, çok uzun bir süre daha kesişmeyecek.”

Eski Kâhin’e dönüp bakmadım. İhtiyacım yoktu. Ruhu orada bana baskı yapıyordu.

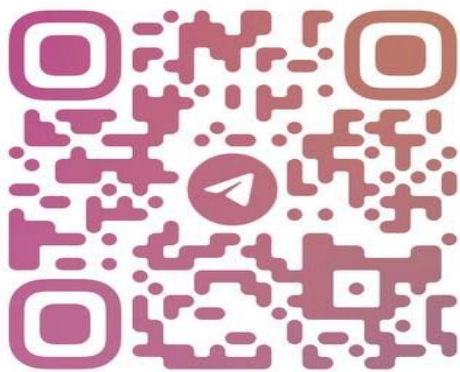
“Bana ihtiyacı yok.” Sesimdeki acıyı gizleyemedim, en azından yollarımızın kesiştiği ânı görene kadar. “Daha değil.”

“Daha değil, Karahindiba,” diye fısıldadı eski Kâhin. “Ancak zamanla kız kardeşini bulacaksın. Ona nasıl yaşaması gerektiğini öğretmene ihtiyacı olacak. O zamana kadar...” Sesi yok olmaya başladı. Huzurun ve sessizliğin tadını çıkarmanı öneririm. Kız kardeşin seni bulduğunda...”

Kraliçe olacak kızın gelişiyile birlikte meydana çıkacak olan felâketi gördüğümde başımı aşağı yukarı salladım. “Lanet olası bir canavar olacak.”

İç çekerek bir elimle yüzümü ovaladım, ardından kendimi sarsarak toparladım. Hayır. Dert etmek yok, stres yok. Uyumaya gidiyordum ve Adair’in yarattığı yaratıkla uğraşmak zorunda kalmadan önceki yılların tadını çıkaracaktım. O zamana kadar... o zamana kadar yaşayacaktım. Sevecektim.

Ve yiyebildiğim kadar pancarlı kıpır yiyecektim.

@AYISIGIKITAP